

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

E. COOMBE

SIRLARIN BEKÇİSİ

ARKY
STEELE

TÜRKİYE BANKASI

Ücretsiz PDF Kültür Yayınları <https://rantey.org>

**ARKY STEELE SIRLARIN BEKÇISI
E. COOMBE**

**ÖZGÜN ADI
ARKY STEELE GUARDIAN OF THE TOMB**

Published in Australia and New Zealand in 2013 by Hachette Australia

Text copyright © E. Coombe, 2013

Türkiye'de Yayın Hakları © Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2015
Sertifika No: 40077

**ÇEVİREN
NİHAL TOKİKAN GÖKÇE**

**EDİTÖR
ELİF DİNÇER**

**1. BASIM: HAZİRAN 2019
Genel Yayın Numarası: 4529**

ISBN 978-605-295-863-6

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

**Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar
dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan
hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.**

**BASKI
DÖRTEL MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
ZAFER MAH. 147. SK. 9-13A ESENYURT / İSTANBUL
(0212) 565 11 66
Sertifika No: 40970**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks. (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

E. COOMBE

SIRLARIN BEKÇİSİ

ARKY
STEELE

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jude için

Giriş

Ben Sırların Bekçisiyim. Yarın başım kesilip dizlerimin üzerine konacak. Han'ın mezarını ve hazinesini korumak için ölmek zorundayım.

Yüz elli uşak, elli asker ve Cengiz Han'ın nöbetçilerinden ellisi ile birlikte, Han'ın büyük hazinesini saraydan alıp vahşi tepelere götürdüm.

İnsanlıktan uzaklaşıp kamp kurduk. Ertesi gün nöbetçileri geride bırakıp uşaklar ve askerlerle birlikte hazineyi taşıyarak dağların içine doğru ilerledik.

Hazineyi sakladıktan sonra, askerler uşakları katletti. Kampa dönünce bekleyen nöbetçiler askerleri kılıçtan geçirdi. Askerlerin hayaletleri bile sırrı saklamaya devam etsin diye ölüleri sakladık.

Han'ın mezarını emrettiği şekilde yaptım. Yapımda çalışan herkesi öldürüp büyük, taşsız bir mezara gömdüm.

Büyük Han ölünce onu 999 asker eşliğinde gizli mezarına götürüp altın tabutuna yatırdım. Efendimle birlikte yatsınlar ve onu sonsuza kadar korumaya devam etsinler diye askerleri zehirledim.

Gizli mezarın kapısını kilitleyip üç parçalı anahtarı yanıma aldım.

Han'ın emri üzerine, akıllı bir adamı hazinesine götürecek ipuçları ve nesneler, bilmeceler ve gizli yerler hazırladım. Hazineyi bulmak isteyenin önce mezarı bulması gerek.

Yolu, İpuçları Kitabı gösterecektir. Kitap gizli bir yerdedir ama bulması kolaydır.

Saklı mezarın anahtarını bulmak isteyen, anahtarın ölümün elinde olduğunu bilmelidir. Anahtarın ilk parçası altın bir sikkedir.

Anahtarın peşine düşene ilk gülümseyen ben olacağım.

Ağzında İnci Tutan Ejderha

Arky okuldan döndüğünde annesi tırmanış malzemelerini hazırlıyordu. Arky, eline bir buz kazması alarak, “*Yine mi* gidiyorsun?” diye sordu.

“Evet.” Annesi gülümsedi. “Alaska’ya—en ölümcül dağlardan birine.”

Arky pek şaşırmamıştı. Annesi Alice Steele dünyanın en iyi dağcılarının biri sayılıyordu. Işıl ışıl mavi gözleri ve güzel yüzü tırmanış malzemesi satışlarına iyi geliyordu. Dünyanın her yanından spor malzemesi mağazaları, maceralarını belgelemesi için ona sponsor olurlardı.

“Gelecek hafta gitmem gerek, senin tatilinin büyük bölümünde burada olmayacağım ama babanın bazı haberleri var.”

“Babam nerede?”

Doktor Steele elinde bir kutuyla ön kapıdan içeri dalınca Arky’nin sorusu cevaplanmış oldu. Alice başını topladığı malzemelerden kaldırıp baktı, Doktor da kendini karısının yanına bırakıverdi.

“Bunu Lord Wright verdi,” diyerek kutuyu açtı.

Kutunun içinde büyük bir altın sikke vardı. Arky daha iyi görmek için eğildi, Doktor da sikkeyi alıp Arky’nin eline sıkıştırdı. Arky parayı avucunda döndürdü. Ağır bir paraydı, bir yüzünde bir ejderha kafası, diğer yüzünde ise garip şekiller vardı.

Arky, “Ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Ağzında inci tutan ejderha bilgelik ve güç anlamına gelir.” Doktor parayı Arky’nin avucunda ters çevirdi. “Arkasında, ‘ölüm, zafer ve altına ilk giden’ yazıyor. Cengiz Han’ın işareti.”

Arky, “Cengiz Han kim?” diye sordu.

Doktor anlatmaya koyuldu. “Cengiz Han zalim ve gaddar bir adamdı. Yirmi bir yaşına geldiğinde büyük Moğol imparatorluğunun hükümdarıydı. Şehirleri yağmalar, hazinesini ganimetlerle doldururdu. Ama öldüğünde hazinesi de ortadan kayboldu!”

“Nasıl yani?”

Hikâyeye Alice devam etti: “Cengiz Han’ın birçok eşinden olma pek çok oğlu vardı. Oğullarının serveti için birbirini öldüreceğini biliyordu. Hazine-

sinin savaş ve kavgayla harcanmasını istemiyordu, onun için de ailesinden sakladı.”

Doktor, “Yıllar önce mezarını ben de aramıştım,” dedi. “Annenle ilk orada tanıştık.” Kolunu sevecen bir hareketle Alice’in ince beline doladı. “Ekibimle aylarca Himalayalarda mezarı aradık ama hırsızlar bize musallat oldu, bizi izleyip eşyalarımızı çalmayı bir türlü bırakmadılar. Sonunda hava da bozdu ve finansman kesildi.”

Alice, “Ben de o sırada Himalayalara tırmanıyordum,” dedi. “İlk tehlikeli aksiyon belgeselimi çekiyordum. İlk kar erken yağdı, biz de buzlu bir şehirde tanıştık. Baban hayalinden vazgeçmek zorunda kaldığı için çok üzgün gibiydi. Sonra beni görünce neşesi yerine geldi.” Doktor’un yanağına bir öpücük kondurdu. “Ay, ne romantikti! Korkunç bir kar fırtınasında mahsur kalmıştık...”

“İyy!” Arky annesiyle babasının duygusallaşmasını engellemek için araya girdi. “Peki, bu para neden bu kadar önemli?”

“Ben Moğolistan’dayken eski bir elyazması bulmuştum, yazar kişi kendisinin Sırların Bekçisi, Cengiz Han’ın sağ kolu olduğunu iddia ediyordu. Elyazmasında Cengiz Han’ın mezarının kapısını açacak bir anahtardan bahsediliyordu. Bir de altın bir sikkenin lafı geçiyordu. Ama el yazması o kadar eskidi ki açtığım zaman neredeyse toz olup gitti.”

Alice, “Ama o elyazmasındaki ipuçlarının gerçek olduğunu düşünüyoruz,” dedi. “Şimdi de bu sikkenin ortaya çıkışı bunu kanıtlıyor.”

“Elyazması şimdi nerede?” Arky hikâyeden etkilenmişti. Sikkenin üstündeki şekilleri tekrar incelerken bir sırlar bekçisinin başka ne gibi gizli şeyleri bileceğini düşündü.

“Elyazmasından geride kalanlar Moğolistan’da bir kütüphanede ama çevirisinin bir kopyası da benim çalışma masamda kilitli duruyor.” Doktor gü-lümsedi. “İstersen daha sonra okursun.”

Arky, “Peki, bu sikke nasıl Lord Wright’ın eline geçmiş?” diye sordu.

Doktor, “Bir çoban çocuk Moğolistan yaylalarında bir yerde bulmuş,” diye karşılık verdi. “Kim-senin tarihsel nesneleri ülke sınırları dışına çıkarmaması gerekir ama ne yazık ki böyle şeyler oluyor. Çoban bu parayı kötü bir niyeti olmadan satmıştır ama sonra suçlular başkasına satmıştır. Lord Wright büyük olasılıkla sahtedir diye düşünmüş. Ben gerçek deyince Moğolistan hükümetini aradı.”

Alice, “Sikkeyi iade mi edecek?” diye sordu.

Doktor, “Evet,” dedi. “Ama benim bu konuda daha çok şey öğrenmeyi ne kadar isteyeceğimi bildiği için önce sikkeyi bulan çobanı buldurtmuş. Yani sen dağlara tırmanırken Arky’yle ben de Moğolistan’a gidiyoruz.”

Arky, “*Ben de mi geliyorum?*” diye bağırdı. Mavi gözleri parlamıştı.

Doktor gülümseyerek, “Sen de annen gibi formda ve güçlüsün,” dedi. “Ayrıca bütün okulda tırmanma duvarında en iyi öğrenci sensin. Sanırım dayanabilirsin.”

“Ayrıca arkeolojiye de bayılırsın.” Alice çantasının fermuarını çekti. “Her zaman bir macera yaşamak istediğini söyledin.”

Arky babasına, “Yalnız ikimiz mi gidiyoruz yoksa Lord Wright da geliyor mu?” diye sordu.

Doktor, “Bir şeyler bulursak o da gelecek, yoksa gelmeyecek,” diye karşılık verdi. “Ama Asya eserleri konusunda bir uzman tutmuş. Profesör İsobel Smythe Moğolistan’da yaşıyor, her şeyi o ayarlayacak. Birkaç gün içinde uçakla en yakın şehre gideceğiz, oradan arabayla çobanın yaşadığı yere gidip anahtarla ilgili başka ipucu var mı diye bakacağız. Tabii ki yaptığımızın kötü niyetli kişilerin kulağına gitmesi iyi olmaz. Profesör Smythe turist gibi davranırsak iyi olur diyor. Daha gerçekçi görünmesi için yanımıza senin için bir de arkadaş alıyoruz: Lord Wright’ın üvey oğlu. Yola çıkacağımız gün buluşacağız.”

“Üvey oğlu mu?” Arky, Lord Wright’ın üvey oğlunu daha önce duymamıştı. “Adı neymiş?”

Alice, gülmesini bastırmaya çalışarak, “Yazık, zavallılık,” dedi. “Adı Belvedere Elron Apollo Redford.”

Arky alaycı bir sesle gülerek, “Belvedere Elron Apollo mu?” diye tekrar etti. Acaba neden zenginler çocuklarına garip isimler takar diye düşündü.

Alice, “Sakın öyle deme!” diyerek uzanıp Arky’nin kahverengi saçlarını karıştırdı, sonra da Doktor’a endişeli bir bakış attı. “Kendisine Bear’ denmesinden hoşlanıyor.”

Doktor da kesin bir tavırla, “Ayrıca hatırım için Bear’a iyi davran,” dedi. Arky afallamıştı. Babası normalde kimseye iyi davranmasını söylemezdi. Ama Bear ukalanın teki olsa bile bu yolculuk öyle güzel olacaktı ki kimse Arky’nin keyfini kaçıramazdı.

Doktor gergin bir gülümsemeyle Alice’e bakarak altın sikkeyi Arky’nin elinden aldı.

Moğolistan’ın vahşi dağlarını ve onları bekleyen serüveni düşününce Arky’nin yüreği heyecanla çarptı. Ama annesiyle babası arasındaki endişeli bakışmanın hoşuna gittiğinden pek emin değildi.

Arky’nin babası Doktor Lukas Steele ailesiyle Moğolistan’a gitme planlarını konuşurken başka bir adam sanat eserleriyle dolu gösterişli bir çalışma odasında oturmuş, telefonla konuşuyordu. Geniş omuzları pahalı takım elbisesinin kumaşını geriyordu.

Bear: İngilizce, ayı.

Goran Rulec, “Aferin!” dedi. “Bir adam, bir kadın ve iki çocuk; izlemesi kolay olacak. Banka hesabında hoş bir sürpriz bulacaksın.”

Rulec telefonu kapattı. Çalışma odasından asansörüne doğru giderken siyah gözleri kötülükle parıldıyordu. Bir düğmeye basarak asansörle bodrum katta lüks eşyalarla döşenmiş bir odaya indi. Malikânesinde bunun gibi antika heykeller, ince ince işlenmiş takılar, mermer oymalar, mozaikler, ipekler, nadir eşyalar ve sanat eserleriyle dolu sekiz gizli oda bulunuyordu.

Serveti Rulec’e ailesinden miras kalmıştı, birçok şirketi vardı. Az bulunan nesnelere sahip olmak isteyen ve bunların nasıl ele geçirildiğine aldırmayan başka zenginler de olduğunu kısa sürede öğrenmişti. Mezar soyguncuları ve hırsızlardan kurduğu örgütler eliyle az bulunur, çalıntı eserleri alıp satmaya başlamıştı. Maaşa bağladığı kişiler arasında müze küratörleri bile vardı. Uzun zamandır düşman olduğu Lord Wright’ın evinde bir casus edinmekse en büyük başarısı olmuştu.

İçinden, *sen kendini beğenmiş kurbağanın tekisin Wright, diye geçirdi. Birlikte okuduğumuz yıllarda beni her şeyde geçerdin. Bütün partilere seni davet ederlerdi, en güzel kızlarla sen çıkardım. Bu anahtarı senin elinden almak çok zevkli olacak.*

Gölümsedi. Sağlıklı, bembeyaz dişleri, kelleşmiş tepesini örtecek şekilde taranmış seyrek saçlarıyla bir karşıtlık oluşturunuyordu. Neredeyse her zaman buz gibi olan gözleri bir an için içten bir sıcaklıkla parıldadı.

Yüksek sesle, “Ah, ama Cengiz Han’ın hazinesinin bir bölümünün benim müzemde olması da harika olacak,” dedi. “Mezar bulununca ilk giden ben olacağım ve en güzel parçalar benim olacak.”

Yolculuk

Arky dişlerini sıkarak poposunu acıtan sarsıntılara dayanmaya çalışıyor ve günün bir an önce bitmesini diliyordu. Bir yanı dik bir yamaç, diğer yanı ise uçurum olan bir dağ yolundan döne döne çıkan köhne bir kamyonette oturuyordu. Yol sonsuza dek sürecek gibiydi.

Yolun sarsıntısı yanında oturan Bear'ın suratsızlığını hiç hafifletmemişti. Bear siyah saçlı bir çocuktü, kulaklığını yol boyunca kulaklarından hiç çıkarmamış, bilgisayarından dinlediğı müziğı parmaklarıyla tempo tutup durmuştu.

Bear o sabah arabayla gelmişti. Arky'ye selam verirken kaşları çatılıydı, şoförünün valizlerini indirmesini beklerken de somurtuyordu. Moğolistan yaylalarına gitmek üzere eşyaları kamyonete yük-

leyen Doktor'a ve Profesör Smythe'a yardım etmemiști. Yolculukta onlara eşlik eden, parayı bulan çocuk çoban Tue'ye başıyla bir selam bile vermemiști.

Birden yolda bir çukura girdiler. Kamyonet deli gibi sarsıldı. Arky koltuğun koluna yapıști. Kamyonet uçuruma doğru yan yatınca pencereden aşağıda akan azgın nehri gördü. "Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı.

Kamyonet tehlikeli bir noktada sallanıyordu. Tekerlekler toprağa gömölüyor, motor gürlüyor, fırlayan küçük taş parçaları yardan aşağı uçuyordu. Arky'nin parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. Bear'ın yeşil gözleri bir an korkuyla parladı, sonra gözlerini kapadı, Arky onun aklından geçenleri anlayamaz oldu.

Doktor, ön koltuktan, "Ne haber, çocuklar?" diye seslendi. "Yol giderek daralıyor ve bozuluyor."

Tue, "İyidir, sağ ol Doktor," diye karşılık verdi. Yeni ayakkabılarını göstermek ister gibi ayaklarını salladı. "Ben endişelenmiyorum. Hanım sürücünüz çok iyi." İri, siyah gözlerinden dostluk ve sıcaklık yayılıyordu.

Doktor, "Profesör Smythe *gerçekten* iyidir," dedi.

Arky, Bear'a, "İsobel birkaç yıldır burada yaşıyormuş," dedi. "Moğolca biliyor. Ona İs dememizi söyledi."

Bear alçak sesle, “Keşke *sen de* Moğolca konuşsaydın da beni rahat bıraksaydın,” diye söylendi.

Vites kutusundan bir cayırtı geldi, araç yavaşça düzeldi, yeniden sarsıla sarsıla ilerlemeye başladı.

“Düşünsene Bear.” Arky, Bear’ın kabalığına rağmen bir kez daha konuşma açmayı denedi. İçini çekti. Babası Bear’a iyi davranmasını söylemişti ama pek kolay olmayacak gibiydi. Dizüstü bilgisayarından yayılan yüksek müzik sesi çok can sıkıcıydı. “Bu gece açık havada kamp yapacağız, kim bilir ne güzel olacak.”

“Koyunlarla uyuyacağız ha!” Bear sonunda kulaklığını çıkarmıştı.

Tue gülümseyerek, “Keçilerle,” diye düzeltilti.

Bear Tue’ye *ne korkunç* dercesine öfkeli gözlerle baktı.

Arky içinden asıl Bear’ın bilgisayarı kapanınca *ne korkunç* olacağını düşündü. Gittikleri yerde ne elektrik, ne cep telefonu ne de internet olacaktı. Ona istediği her şeyi alan zengin üvey babası da orada olmayacaktı.

Tue Arky’ye bir kez daha gülümsedi. Yanakları rüzgârdan kızarmıştı, giysileri eskiydi ama “şikâyet” diye bir sözcük bilmiyordu.

Kamyonet yine bir tümseğe çarpıp durdu. Bağırışma sesleri gelince Arky başını pencereden uzattı. Arkalarında ağır yüklü yaklar çeken bir grupla

karşılaşmışlardı. Adamlar İs'le Moğolca tartışmaya başladılar. Tue, konuşulanları çevirerek, "Geri gitmesini istiyorlar," dedi.

"Geri gitmesini mi?" Arky tekerleklerin hemen dibindeki tehlikeli uçuruma bakınca yüzü bembeyaz oldu. "Geri gitmemiz intihar olur! Aşağı uçabiliriz."

Tue, "Geri gitmezsek bu adamlar o yüklü yaklarla geçemez," dedi. "O zaman burada böylece kalırız. Birinin yol vermesi gerek."

Bear'ın yüzü kıpkırmızı oldu; ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarını eline alıp bir koltuğun üzerinden geçti, kamyonetin arkasındaki kanadı yırtar gibi açıp dışarı atladı. Kamyonetin arkasında ayağa kalktı. Bilgisayarının sesi sonuna kadar açıldı ve bangır bangır bir müzik yayılıyordu. "Geri falan gitmiyoruz!" diye bağırdı. "Bu yolculuğun parasını benim ailem ödüyor, onun için bu bir emirdir!"

Bear'ın itirazlarına rağmen, İs geri vitesle takıp kamyoneti yarın kıyısına biraz daha yaklaştırdı ve yakların iç taraftan tek sıra halinde geçebileceği kadar bir yer açtı. Adamlar yakları ileri sürünce rahatsız olan hayvanlar kulaklarını sinirli sinirli oynatmaya başladılar.

İs, "İçeri gir," diye bağırdı. "Yaklar huysuzdur!"

Tam en öndeki yak kamyonetin yanından geçerken Bear'ın müziğinin gürültülü bir yeri geldi. Ürken yak sıçrayıp arkaya doğru bir tekme savurdu

ve kamyoneti sarstı. Arkasından gelen diğer yaklar yüzünden geri gidip sesten kaçamıyordu. Bunun üzerine başını eğdi, burnundan soluyarak, gözlerini devire devire sesin kaynağına doğru saldırıya geçti. Bear'a tosladı. Bilgisayar Bear'ın elinden fırlayıp yarın derinliklerine doğru uçtu.

İkinci yak kamyonetin yanından geçmek için hızla ileri atıldı. Çılgına dönmüş birinci hayvan yan tarafından vurunca tüylü sağrısı Bear'a çarptı. Bear dengesini kaybetti. Arky bir an için tepişen hayvanlar ve bağrıışan adamların arasında Bear'ı gözden kaybedince kalbi duracak gibi oldu. Sonra Bear'ı yeniden gördü. İkinci yakın kuyruğuna yapışmış, uçurumun kenarından aşağı sarkıyordu. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, ayakları boşlukta sallanıyordu.

Dehşet içinde homurdanan yak da ufalanan kenarda geri geri kayıyordu.

Tue bir sıçrayışta kamyonetten aşağı atladı. Yakın boynuzlarından birine yapışıp yola çekmeye çalıştı. Arky de yanına koşup hayvanın uzun, tüylü boynuna yapıştı. Bağrıışmaların arasında Arky ve Tue bütün güçleriyle hayvana asılıyorlardı.

Birkaç saniye geçmeden kervanı güdenlerden biri yanlarına varmıştı. Uğraşıp didinerek yakı ve kuyruğuna asılan Bear'ı çekip kurtardılar.

Arky'nin babasının kamyonetin ön tarafından inip yakların arasından geçmesi biraz zaman almış-

tı. Bear'ın yanına çömeldi. Çocuğa anlayış dolu gözlerle bakarak, sakın, sevecen bir sesle, "Kurtuldun, Bear," dedi. "Artık kuyruğu bırakabilirsin."

"Olmaz, Doktor." Bear başını iki yana sallayarak hayvanın kuyruğuna daha da sıkı yapıştı. "Kesinlikle olmaz."

Doktor çocuğu, "Yaklar heyecanlı hayvanlardır," diye uyardı. "Ani hareketler yapabilir. Onun için lütfen bırak hadi, gel seni kamyonete götürüyüm."

Tue de, "Doktor'un dediğini yap," dedi, "yaklar korkunca kaka yapabilir."

Bear'ın gözleri irileşti. Kafasının üzerinde duran dev popoya baktı. Kuyruğu bıraktı, Doktor da onu ayağa kaldırdı. Yak homurdandı, vücudu kasıldı ve kahverengi, kocaman, cıvık bir kaka Doktor'la Bear'ın botlarına doğru fıskırdı.

Arky, "Şansınız varmış!" dedi. Yakları güden adamlar kahkahalarla gülüyorlardı.

"Şans ha!" Bear Arky'ye döndü. "Şans ha! Bu iğrenç yolculuğa katılmamız büyük şans tabii! Cengiz Han da, lanet olasıca hazinesi de şu karşımızdaki vadide saklı olsa bile umurumda değil, alın o hazineyi de..."

Bear'ın sözleri yakların homurtuları arasında kayboldu, adamlar hayvanları güdüp götürdüler.

Sofra Adabı

Yurt dedikleri çadır ancak hava kararırken göründü. İs kamyoneti keçi ağılının yanına çekene kadar Tue'nin annesiyle babası ve kız kardeşleri el sallayıp gülüşerek kamyonetin yanında koştular. Tue'nin ailesi konuklarının eşyalarını indirmelerine yardım etti. Çadırlar, sırt çantaları, ocaklar, yakıt, ipler, tüpler ve yiyecekler kamyonetten indirilip etrafa dizildi.

Kısa süre sonra çadırlar kurulmuş, ateş yakılmıştı. Tue'nin annesi elinde, üzerinden dumanlar tüten koca bir tencere etle yurttan çıktı. Herkes ateşin başına oturdu, Tue'nin annesi de onlara yemek verdi. Yağlı etler çatlak tabaklarda yüzüyordu. Arky yemeği çok baharatlı buldu.

Tue'nin ailesi yemeği hızlı yiyordu. Yemeği höpürdeterek yiyor, ağızları açık çiğniyorlardı; şaşırtıcı

olan, İs'in de aynı onlar gibi yemesiydi. Sonra, daha da şaşırtıcı bir şey oldu, İs karnını ovuşturdu ve geçirdi. Hem de ne geçirme! Arky ateşin yana doğru savrulduğunu gördüğünden emindi.

Sonra Doktor daha da yüksek sesle geçirdi. Tue'nin annesiyle babası keyifle gülümsediler. Bear'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Doktor çocuklara, "Moğolistan'da yemekten sonra geçirmek adettir," dedi.

Arky hemen hava yutup güzelce geçirdi.

Bear'ın gözlerinde yaramaz bir parıltı yanıp söndü, geçirerek şarkı söylemeye başladı.

İs, "Nezaketen bir kere geçirmek gerekir," diye uyardı ama Bear durmak bilmiyordu.

Tue ve ailesi şaşkınlıkla tuhaf şarkısına devam eden Bear'a bakakalmışlardı. En azından Bear'ın suratsızlığı biraz geçmiş gibiydi.

Yemekten sonra Tue'nin annesi herkese sıcak yak sütü ikram etti. Arky'ye de bir bardak verdi. Arky bir yudum aldı. Süt koyu ve yapışkan kıvamlıydı, tadı ekşimsiydi. Arky Bear'ın bardağı sesli sesli kokladığını gördü. Arky terbiyesizlik etmek istemediği için içti. Bir yudumda içince o kadar kötü gelmemişti. Tue'nin annesinin yüzünde koca bir gülümseme belirdi. Bear da yüzünü buruşturarak sütünü içip bitirdi. Tue'nin annesi ona sarıldı. Bear kadının ona

sarılmasına öyle şaşırmıştı ki gözleri yuvalarından uğrayacaktı. Arky güldü.

Çocukların çadırını ateşin yanına kurmuşlardı. Doktor rulo yapılmış iki ince minderleri açıp çadırın içine sererken, “Yer minderlerinde yatacaksınız,” dedi.

“Şilte getirebilirdiniz!” Bear kollarını kavuşturdu. “Beni biraz rahat ettirmeye çalışabilirdiniz.”

“Yanımıza alacağımız şeyleri planlarken sen daha gelmemiştin, biliyorum.” Doktor’un sesi yumuşaktı. “Ama kamyonetle bir günlük yolumuz kaldı. Ondan sonra kamp kurup Tue’nin altın parayı bulduğu yere kadar yürüyerek gitmemiz gerekecek. Yürürken sırtında koca bir şilte taşımak isteyeceğini sanmıyorum, onun için şimdiden alışsan iyi olur.”

Bear Doktor’a öfkeyle baktı, sonra dönüp eğilerek çadıra girdi.

Arky de onun peşinde içeri girip kalın uyku tulumuna yerleşti. Rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Bear’ın kıpır kıpır kıpırdanması ve alçak sesle söylenip durması Arky’nin uykuya dalmasını güçleştiriyordu.

Bear belki onuncu defa, “Ne korkunç bir yer,” diye söylendi.

“Ama okula dönünce anlatacağın hikâyeleri düşün.” Arky sinirlenmemeye çalışıyordu.

Bear, “Okulda yine yeni olacağım,” dedi. “Yeni gelenler çenesini kapatıp oturur.”

Arky, “Eski okulunda arkadaşların var mıydı?” diye sordu.

“Pek yoktu. Orada da pek uzun kalmadım. Okuldan atıldım. Gelecek yıl beni İsviçre’de bir yatılı okula gönderecekler...” Bear bir an durdu. “Annem Lord Wright’la evlenmeden önce Amerika’da yaşıyordu. Lord Wright benim ikinci üvey babam, benden pek hoşlanmıyor.”

“Annen şimdi nerede?”

“Linda oyuncu. Şu anda bir film çekiminde.” Bear gözlerini çadırın tepesine dikti. Arky konuşmasından onun üzgün olduğunu hissediyordu. “Burada olmamın nedeni de bu zaten. Macera gezisi, okul tatili boyunca benden kurtulmak için harika bir yoldu. Üvey babam, babanın beni de bu geziye almasını sağladı. Beni burada istemediğini biliyorum.”

“Ama *buradasın*, ben de seni sevmeye çalışıyorum. Neden bu işi bu kadar zorlaştırıyorsun?”

Bear hafifçe güldü. “Herkes beni itip kakıyor.”

“Sanırım yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim.” Arky sürekli yatılı okullarda yaşamak nasıl bir şey olurdu diye hayal etmeye çalıştı.

Birkaç dakika boyunca sessizlik oldu, Arky havadaki gerginliğin geçmesini bekledi. Sonra midesi yüksek sesle guruldadı. Arky inleyerek, “Keçi yah-nisi,” dedi.

Bear, “Acayip yağlıydı,” deyip gaz çıkardı. “Uyku tulumu sıcacık olacak.”

“Burnuma bir mandal getirsem iyi olurdu!”

“Kibrit çakma yeter.”

BOOM!

Çadır, dışarıdan gelen bir patlama sesiyle sarsıldı.

Bear, “Biri çok acayip osurmuş!” diye bağırarak doğrulup oturuverdi.

Doktor bağıırıyordu. Çocuklar uyku tulumlarından çıkıp dışarı fırladılar. Havadan metal parçaları yağlıyordu. Alevler karanlık gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kamyonet yanıyordu! Büyükler etrafta koşturarak malzemeleri çekip yanan araçtan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Tue kendi çadırlarının kapısında durmuş, kız kardeşini sıkı sıkı tutarak şaşkınlık içinde olanları seyreliyordu.

Arky ve Bear yardım etmeye koştular. Arky, “Ne oldu?” diye bağırdı.

“Bilmiyorum.” Doktor mahvolan malzemelere bakarak homurdandı.

İs, yanan araca bakarak, “Hurdaya döndü,” dedi. “Yakıt deposu patlamış!”

“Yakıt deposu kendi kendine nasıl patlar ki?” Arky enkaza kuşkuyla bakıyordu. Böyle bir şey imkânsız gibi görünüyordu. “Yarın neyle gideceğiz?”

Doktor, “Gidemeyeceğiz,” dedi. “Her şeyi sırtımızda taşıyamayız.”

Tue’nin ailesi ellerini kollarını sallayarak bağırıyordu.

Tue, “Annemle babam olanlara çok sinirlendiler,” diye açıkladı. “Babam şimdi eve dönersiniz diye düşünüyor. Annem işimden olacağımı söylüyor. İş bulmak zor. Annem diyor ki şimdi birileri gelip sizi para karşılığı gideceğiniz yere götürmeyi teklif edermiş. Böyle şeylere engel olamadığı için üzülüyor. Babam kötü adamlara engel olmak için kimse- nin elinden bir şey gelmiyor diyor. Burada ne polis var ne kanun. Eskiden, kuraklıktan önce, insanlar dürüstmüş. Artık topraklarımızda yabancılar var, insanlar da para için yapmamaları gereken şeyler yapıyorlar.”

“Bizi kendileri götürmek için kamyonetimizi havaya uçurmak gibi şeyler mi?” dedi Arky. “Yani biri bunu bilerek mi yaptı?”

İs, “Ne yazık ki Tue’nin ailesi haklı,” dedi. “Biri- leri gelip makul bir ücret karşılığında yardım teklif edecek olursa hiç şaşırmayın.”

“Sakın kabul etmeyin!” Arky öfkeden çıldırmıştı. “Kamyonetimizi patlatanlara üstüne bir de para vermeyelim!”

İs, “Yarın gelen olmazsa yürüyerek geri dönüp başka bir araç kiralayabiliriz,” dedi. “Yürümek için uzun bir mesafe.”

“O korkunç dağdan mı ineceğiz?” Bear ellerini beline dayadı. “Siz yürüyün. Daha sonra gelip beni alırsınız!”

Doktor, “Tue’nin babası ne diyor?” diye sordu. “Oğlunun öyle insanlarla yaylalara çıkmasına izin verir mi?”

Tue Doktor’un sözlerini babasına tercüme etti. “Eğer adamlar gelirse gitmeme izin verecekmiş.”

Doktor, “Öyleyse kararımızı verdik,” dedi. “Adamlar gelirse yolculuğumuza devam edeceğiz.” Elini Arky’nin omzuna koyup, “Burası zorlu bir ülke, çocuklar,” dedi. “Bazen biraz risk almak gerekebilir.”

İs, “Tue’nin babasına, şehre yürüyüp bize yeni bir kamyonet kiralar mı diye bir sorayım,” dedi. “Kabul ederse döndüğümüzde bizi bekleyen bir aracımız olur.”

Arky, “Peki nereye gidiyoruz ki?” diye sordu.

İs fısıldayarak, “Kurukafa Kalesi’ne,” diye karşılık verdi.

“Kurukafa mı?” Bear duyduklarına inanamıyor gibiydi. “Sanki burası yeterince korkunç değilmiş gibi!”

Arky, Bear’ın huysuzluğunu görmezden gelerek, “Neden bu kadar korkunç bir adı var?” diye sordu.

Doktor, “Biliyorsunuz, Cengiz Han sert bir hükümdar ve savaşçıydı,” diye açıklamaya başladı. “Adamlarıyla dağlardan inip bir şehri kuşatır, şehir devletinin kralı teslim olunca da halkın elindeki her şeyi alırlardı. Ama bir kral Cengiz Han’a teslim olmayı reddetti. Savaştı. Aylarca süren savaşta her iki taraftan da pek çok kişi öldü. Cengiz Han bir elçi gönderip kral teslim olursa ona da halkına da dokunmayacağını bildirdi. Şehirde erzak bittiği ve halk aç kaldığı için kral teslim olmayı kabul etti.

“Ama Cengiz Han sözünü tutmadı. Şehrin kapıları açılınca ordusuyla şehre girdi, erkek, kadın, çocuk, herkesin kafasının vurulmasını emretti. Katliamın sonunda doksan binden fazla kafatasını yığın yığın dizdiler. Yığınlar öyle büyüktü ki güneşte parlayınca bir şehrin beyaz kuleleri gibi görünüyordu. İşte *bunun için* Kurukafa Kalesi deniyor.”

Kurukafa Kalesi

Arky, “Gelen var!” diye bağırdı. Güneş kampın arkasından yükselmeye başlıyordu.

Herkes hurdaya dönmüş kamyonetin başında duruyordu. Tue’nin ailesi, arkalarında yaklarla, at sırtında onlara doğru gelen iki adamı süzüyordu. Öndeki adam atının sırtından atlayıp Doktor’un yanına geldi. Gülümsüyordu ama gözlerinde sıcaklık yoktu. Kızıla boyanmış uzun saçları olan diğer adam atından inmedi.

İlk adam, “Kamyonetinize ne oldu?” diye sordu.

Doktor, “Patladı,” diye karşılık verdi.

İs, “Kurukafa Kalesi’ne gidiyorduk,” dedi. “Ama artık gidemeyiz.”

“Hayat zorlaşınca pes etmemek gerektiğini görürüz.” Adam İs’e eğilerek selam verdi. “Belki biz

yardımcı olabiliriz. Kardeşimle mal almaya şehre gidiyorduk. Benim adım Yung.” Kardeşine doğru döndü. “Ne diyorsun, Fong? Bu insanların bu güzel memleketi görmeden dönmeleri iyi olmaz. Turist gelsin istiyoruz, öyle değil mi? Herkese daha çok iş çıkar.”

Fong, “Burada güzellikle karşılandığınızı bilmenizi isteriz,” diye karşılık verdi. “Size yardım etmek görevimiz.”

“Çok nazıksınız.” İs gülümsedi. Doktor’a dönüp, “Ne güzel bir teklif!” dedi. “Ben devam etmeyi çok isterim, siz de istemez misiniz, çocuklar?”

Bear alaycı bir havayla, “Tabii,” diye mırıldandı. “Bu nazık adamlarla Kurukafa Kalesi’ne gidelim. Harika!”

Tue’nin babası adamlara yaklaşıp konuşmaya başladı. Önemli bir konuda konuşuyor gibiydi. İs fısıldayarak onun söylediklerini çevirdi. “Tue’nin babası, bizi kandırmasınlar diye bizimle gelecekleri her gün için onlara ödeyeceğimiz ücretin pazarlığını yapıyor. Günde beş dolara anlaştı.”

Bear güldü. “Kimse beş dolara çalışmaz!”

İs, “Burada büyük para,” dedi. “Tue’nin ailesi bu kadar parayı büyük ihtimalle bir ayda kazanamıyordur. Tue’nin işine bu kadar önem vermeleri de bu yüzden.”

Pazarlık sona erince, Doktor elini Yung'a uzattı. "Karşımıza siz çıktığınız için şansımız varmış," dedi. "Atla yolculuk etmek güzel olacak."

İs de, "Evet," diyerek güldü. "Atlarla ve yaklarla yolculuk etmek büyük bir deneyim olacak." Bear'ın başını okşayıp saçlarını karıştırdı.

Arky yaptıkları anlaşmanın iyi olduğundan pek emin olamıyordu. Yeni yol arkadaşlarını endişeyle süzdü.

Birkaç saattir yoldaydılar. Yung ve Fong homurdanan yüklü yakları çekerek arkadan geliyorlardı, yayladan geçerken geride kalmışlardı. Yaklar her şeyi taşıyamayacağı için yalnızca gereken şeyleri almışlardı: Fenerler, çadırlar, yiyecekler, ipler, sırt çantaları ve yağışlı hava için gereken malzemeler.

Tue, Doktor'un atını çekerek yanında yürüyordu. "Bu yeni ayakkabılarla uçuyorum sanki," dedi. "Her adım bir bulutun üstünde yürümek gibi."

Doktor, "Sevdiğine sevindim," diyerek gülümse-di. "Ama sen de ata binebilirsin, biliyorsun. Ayakkabılarını eskitme istersen."

Yola devam ederlerken, Bear, "Cengiz Han baş-tayken kaç kişi öldürülmüş?" diye sordu. Sonunda homurdanmayı bırakıp etrafına bakmaya başlamıştı.

Arky, *bilgisayarı olmayınca çok daha iyi oluyor*, diye düşündü.

İs ön taraftan, “Tam olarak bilinmiyor,” dedi. “Cengiz Han’ın bütün savaşlarında yaklaşık kırk milyon kişinin öldüğünü sanıyoruz.”

“*Kırk milyon mu?*” Bear kaşlarını kaldırmıştı. “İnanılmaz bir şey.”

İs başını salladı. “Cengiz Han dünyanın gelmiş geçmiş en acımasız hükümdarlarından biriydi.”

Tue, “Benim ailem Cengiz Han’ın soyundan geliyor,” dedi. “Halkımız tarihimize gurur duyar. Cengiz Han tüm atalarımız arasında en büyüğüydü. Babaannem diyor ki biz de onun 101. karısından olan çocuklarının soyundan geliyormuşuz! Onun babaannesine han soyundan geliyor diye saygı gösterirlermiş.”

Arky, “Ben bir despotla gurur duymayı anlayamıyorum,” dedi.

Doktor, “Biz de tarihteki krallarımızla övünüyoruz,” dedi. “Onların da çoğu birer despottu.”

Bear, “Annemin oynadığı televizyon filmlerine benziyor,” dedi. “Film olsa annem kraliçe rolünü oynardı, Kurukafa Kalesi’nde öldürülürdü.”

Tue, “Televizyon izlemeyi çok isterdim,” diye karşılık verdi. “Bizim atalarımızla ilgili hikâyelerimiz olabilir ama televizyon izlemek büyü gibi! Annen gerçekten televizyon yıldızı mı? Yıldızlardan bahseden dergiler gördüm.”

Bear başını salladı ama başka bir şey demedi.

At sırtında iki günlük zorlu bir yolculuktan sonra bir akşamüstü, dorukları karla kaplı dağlar arasında bir vadiye vardılar. Burası bir zamanlar Kuru-kafa Kalesi'nin olduğu ve Tue'nin sikkeyi bulduğu yerdi. Adamlar hayvanların yüklerini indirip bir zamanlar eski şehrin yaşam kaynağı olan nehrin yanında kamp kurdular.

Arky attan inip poposunu ovuşturdu. Etrafa bakınarak, “Artık görülecek pek bir şey kalmamış olması çok yazık,” dedi.

Tue, “Şansın varsa yerde büyük savaştan kalma bir ok ucu bulabilirsin,” dedi. “Ben gördüm.”

Arky, “Vay!” dedi. “Bulsam çok hoşuma gider!”

Güneş sarp yamaçların ardında batarken Tue çocukları alıp kamptan uzaklaştırdı. Tepelerin gölgesinde dolaşp etrafı incelemeye başladılar. Tue yerdeki küçük beyaz parçacıkları göstererek, heyecanla, “Kemikler!” dedi.

Arky eğilip toprağı biraz eşeledi. Birkaç dakika geçmeden bir diş bulup aldı. Elinde neredeyse bin yıl önce yaşamış ve öldürülmüş birinin dişini tutuyordu! Üzücü bir düşünceydi ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Etrafı dolaşp daha çok şey keşfetmek istiyordu; bir gün babası gibi arkeolog olabilirdi.

Biraz sonra toprakta eski tuğlalar ve taşlar gör-
dü. Bear eski bir fincan sapı bulup aldı. Tue paslan-
mış bir kemer tokası buldu. Çocuklar dolaşp eski
eserler aramaya karanlık basıncaya ve yemek ko-
kusu onları kampa dönmeye davet edinceye kadar
devam ettiler.

Ateşin başında otururlarken kıvılcımlar karan-
lık gökyüzüne doğru uçuyor, rüzgâr vadide tüyler
ürpertici bir uğultuyla esiyordu. Yung ve Fong hu-
zursuzca kıpırdanarak aralarında mırıl mırıl konu-
şuyorlardı. Tue, “Hayaletlerden korkuyorlar,” diye
açıkladı. “Buraya pek kimse gelmez.”

Bear, “Sen buraya çıktığında korkmamış mıy-
dın?” diye sordu. Kendisi de biraz huzursuz gibiydi.

Tue, “Çok açtım,” dedi. “Hayvanlara ot arıyor-
dum, burada nehir olduğu için ot vardı. Korku açlık
kadar kötü değil. Ama kendimi güvenceye almak
için buradan uzakta kamp kurdum.”

Arky ateşin ışığının ötesindeki karanlığa baka-
rak, “Şimdi de korkuyor musun?” diye sordu.

Tue, “Biraz korkuyorum,” diye itiraf etti.

Bear, “Ama tek başına gece dışarıda yatıp keçi gü-
debiliyorsun,” dedi. “Peki, kaybolmuyor musun?”

Tue, “Yayladaki amcalarımı, teyzelerimi ziyaret
etmeye gidebilirim, keçilerimi çok çok uzaklara gö-
türebilirim,” dedi. “Ben bu işleri yedi yaşımdan beri
yapıyorum. Siz kendi başınıza bir yere gidemez mi-
siniz?”

Arky, “Ben tek başıma markete gidebilirim,” dedi. “Ama bizim ülkemizde çocuklar büyüklerden çok uzağa gitmez.”

Bear da, “Benim hiçbir yere tek başıma gitmeme izin vermezler,” dedi, “Biri beni kaçırabilir. Ailem çok zengin.”

Arky’yle Tue başlarını iki yana salladılar. Arky düşünmeye başladı, nasıl oluyor da bir ülkede yoksulluk yüzünden çocukların büyükler kadar çok çalışması gerekirken başka bir ülkede bir çocuk zenginlik yüzünden özgürlükten yoksun olabiliyordu? Sıradan bir çocuk olduğuna sevinerek, “Dünya çok garip,” dedi.

Sonra da Tue’ye, “Altın sikkeyi bulduğun yer buradan uzakta mı?” diye sordu.

Tue, “Vadinin daha ilerisinde,” diye karşılık verdi. “Yamaçtan küçük bir derenin döküldüğü yerde. Bir günlük yavaş yürüme mesafesinde.”

Arky altın parayı avucuna aldığı anda ne kadar ağır geldiğini hatırlayarak, “Sikke çok eskiydi,” dedi. “Babam onu bulduğun yerde başka eski şeyler de olabilir diye düşünüyor. Başka şeyler de bulursak sizin vadideki herkesin durumu düzelebilir.”

Tue hayretle başını iki yana salladı. “Nasıl olacağını anlamıyorum. Bizim evde eski bir çocuk kitabı var, babaannem Cengiz Han’ın kitabıymış diyor ama böyle bir kitabımız olması durumumuzu

düzeltilmiyor. *Yeni* kitaplar güzeldir. Hepimize yeni şeyler gerek.”

Arky, “Bizim ülkemizde eski şeyler çok paraya satılabilir,” diye açıkladı. “Gerçekten çok eskiyseler ve bir yerde çok çok bulunuyorlarsa o zaman oraya çok turist gelir. Turist gelmesi de iş yaratır ve para getirir.”

Tue şaşkınlık içindeydi. “O zaman, bir şeyler bulursak halkımız için iyi olur demek bu!”

Atlar huzursuz huzursuz kişnedi. Yung ayağa kalkıp atlara bakmaya gitti. Arky başını eğip ateşi dürttü. Acaba rüzgâr seslerini bastıracak kadar kuvvetli miydi? Adamların konuştuklarını duymuş olabileceğini düşünerek endişelendi. Babasının eski eser kaçakçıları hakkında söylediği şeylerden sonra, değerli bir şeyler bulabilirlerse bu iki adamın onları soymaya kalkışmayacağından emin olamıyordu. Arky Doktor’un altın sikkeyi gizli para kemerinde saklamasına sevindi. İki kardeş yalnızca iş arıyor bile olsa Arky onlara güvenmiyordu.

Ölü Silahşorlar

Atlarına binip, arkalarında kamp malzemeleri ve yiyecek yüklü bir yakla tekrar yola koyulduklarında yağmur çiseliyordu. Yanlarına fener ve hayvanları bağlamak için sağlam ipler de almışlardı. Doktor, Yung ve Fong'un onlarla gelmeyip Kurukafa Kalesi yakınlarında durabileceğini söylemişti. "Birkaç gün kendi başımıza olmak istiyoruz," demişti. "Bizi burada beklerseniz size günlük ücretinizi veririm."

Yung sırtarak, "Bekleriz, patron!" demişti. "Birkaç gün seve seve dinleniriz, hele de hiçbir şey yapmadan para alacak olduktan sonra."

Arky adamın sahte gülümsemesinden hoşlanmıyordu. İki kardeşi geride bıraktıklarına memnundu.

Tue onları hafif ağaçlık bir vadiden geçirdi. Yollarına çıkan tavşanlar sıçrayarak kaçıyordu, Bear

kayalara tırmanan uzun tüylü keçiler görüp onlara da gösterdi. Yağmur kısa bir süre sonra şiddetlendi. Ama Bear huysuzluğunu geride bırakmışa benziyordu.

Arky sırtından aşağı sular aktığını hissetti. Soğuktan ürperdi. Tue dönüp ona gülümsedi.

“O büyük sikkeyi bulduğumda da yağmur yağıyordu,” dedi. “Yıllardır yağmur yağmamıştı. Yüksek dağlarda bile sular yükselmeye başlayınca çok sevindim.”

Arky, belki de yağmur yağması iyiye işarettir diye düşündü. Gerçi kendisi kuru olmayı tercih ederdi ama...

Hayvanlar yavaşlamış, dik ve taşlı yolda sendelemeye başlamışlardı. Doktor atlarla yakı bir ağacın yanına çekti. “Hayvanları bırakıp devam edeceğiz,” dedi, “gece kamp kurmak için yine buraya geliriz.”

Yağmur artmıştı, dağlar ıslak, karanlık şekiller halinde yükseliyor, nehir öfkeyle gürleyerek akıyordu. Sonunda Tue onları büyük bir kayanın yanında durdurup yamacın yüksek bir yerini işaret etti. Tepedeki bir mağaranın içinden bir şelale kaynıyordu. Sular ırmağın yanında çakıllı bir bölgeye dökülüyordu. Tue eliyle göstererek, “Parayı burada buldum,” dedi. “Şu mağaranın altında, yerde.”

Bütün gözler çakıllardan yamaçta şelalenin çıktığı noktaya çevrildi. Mağaranın ağzından pek uzak olmayan bir yerde, yıkılmış bir keçi yolu vardı. Bir zamanlar oradan mağaraya gidilebiliyor olabilirdi ama zamanla aşınıp gitmişti.

Bear, “Şu ne?” diyerek mağaranın üst tarafında, bir çıkıntının altındaki bir şeyi işaret etti.

Doktor elini sırt çantasına atıp dürbününü çıkardı. Heyecanla içini çekerek dürbünü İs’e verdi. İs de bakınca, “Oraya çıkmamız gerek!” diye bağırıp dürbünü Arky’ye uzattı.

Arky dikkatle bakınca yosunlu bir oyma gördü. “Gözlerin harikaymış Bear! Nasıl gördün?”

Tue, “Ne görüyorsunuz?” diye sordu.

İs gülümseyerek, “Ağzında inci tutan bir ejderha kafası,” deyip dürbünü Tue’ye uzattı. “Yosunların altından ve şelalenin sularının arasından görmek neredeyse imkânsız ama Cengiz Han’ın işareti bu.”

Doktor, “Yukarı çıkacak yol yok,” dedi. “Tue’nin çadırına dönüp tırmanış malzemesi getirtmemiz gerek.”

Arky yukarıdaki keçi yoluna bakarak, “Ben oraya çıkabilirim,” dedi. “Şu eski keçi yolunu görüyor musunuz? Yanıma bir ip alırsam o yoldan çıkabilirim. Sonra da sanırım son birkaç metreyi tutuna tutuna geçip mağaraya kadar gidebilirim, sonra da ipi bir yerlere bağlarım, siz de tırmanırsınız.”

İs başını iki yana salladı. “Çok tehlikeli.”

Arky, “Yalnızca birkaç metrecik,” diye ısrar etti. “Yoldan yan yan geçebilirim. El ve ayak koyacak yerler görebiliyorum.”

Doktor, “Sabah yanımıza ip alıp geliriz, bir daha göz atarız,” dedi. “Şimdi karar veremeyiz, hava çok yağışlı, çok da geç oldu.”

Arky denemek için öyle sabırsızlanıyordu ki sabahı zor etti. Keçi yolunun çöken kısmına geldiğinde tahmin ettiğinden de daha nefes kesici bir manzara ile karşılaştı. Aşağı bakınca okulda tırmandıkları her yerden daha yüksekte olduğunu fark etti.

Doktor aşağıdan endişeyle onu izliyordu. “Yapabilecek misin?” diye seslendi.

Yosunlu yamaç kayıyordu ama tutunacak birkaç güzel yer vardı. Arky başını kaldırdı. Tam önünde tutunacak bir yer vardı. Uzanabilirse, ayağını sonraki çıkıntıya atana kadar Arky’nin ağırlığını taşıyabilecek bir yere benziyordu. Yutkundü. Sesine kendinden emin bir hava vererek, babasına, “Tabii!” diye cevap verdi.

Uzanıp taşa sıkıca yapıştı. Bacağını uzattı. Ayağını koyduğu yerin sağlam olduğunu hissedince ağırlığını oraya doğru çekti. Beline bağlı uzun ip denge-

sini bozduğu için sallandı. Dengesi düzelene kadar durup bekledi.

Yavaş yavaş, yamaç boyunca yan yan giderek şelaleden sıçrayan sularla ıslanıp kayganlaşmış yerlere kadar ilerledi. Buradan sonra tutunduğu ve bastığı kaya çıkıntıları da birbirinden uzaklaşıyordu.

Mağaranın ağzından pek uzak olmayan bir yerde küçük bir çıkıntı vardı ama ancak atlarsa ulaşabileceğı bir mesafedeydi. Atlayabileceğinden emindi ama başaramazsa onu korkunç bir düşüş bekliyordu. Risk çok büyüktü. Arkasına baktı. Geri dönmek istemiyordu, mağara da öyle yakındı ki...

Riski göze alıp sıçradı. Kaya çıkıntısına sağ salim atlamayı başarmıştı.

Birkaç saniye korkuyla çarpan kalbini dinledikten sonra sakinleşti. Artık ulaşması gereken son bir kaya kalmıştı, ondan sonra uzanıp mağaraya girilen çıkıntıya tutunabilirdi. Kaya bir adımdan biraz daha uzaktaydı. Küçük, yosun kaplı, su damlalarıyla ıslanmış, kaygan bir taş parçasıydı.

Arky aşığı bakmamak için kendini zorlayarak bacağını uzatabildiğı kadar uzattı, gövdesini yamaça yapıştırıp uzandı. Ayağı kayaya değince ağırlığını o tarafa verdi ama o anda dengesi bozuldu. Elini yosunlu yüzeye atıp kendini yukarı doğru çekmeyi başardı ve mağaranın hemen altında tehlikeli bir noktada durdu.

Şelalenin sesinden neredeyse kendi düşüncelerini duyamıyordu. Dikkatle mağaranın altındaki çıkıntıya uzandı. Birdenbire sağ ayağı kaydı. Bir eliyle çıkıntıya tutunuyordu ama diğer eli boştaydı. Kalbi gümbür gümbür atarak boştaki elini yamaca attı, kalın yosun tabakasına yapıştı. Tutunduğu yosunlar ağırlığını bir saniye kadar taşıdı, o da yosunlar elinde kalmadan önce sağ ayağını tekrar taşın üzerine atmamayı başardı, hafifçe sıçradı ve kendini mağaraya çekti.

Başarmıştı! Alnındaki terin soğumasını ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Aşağıda babasının ölü gibi bembeyaz yüzünü görüyordu. İs gözlerini eliyle kapatmıştı, Bear'sa ağzı açık seyrediyordu. “Bir an gittin sandım!” diye bağırdı.

İs, Arky'nin güvende olduğunu görünce, “Archibald Steele!” diye bağırdı. “Sersemin tekisin sen!”

Arky dönüp ipi bağlayacak bir yer aramaya başladı. Mağara dar ve karanlıktı ama şelaleyi besleyen ırmağın hemen yanında, başka kayaların üzerinde duran büyük bir kaya parçası vardı. Arky'nin ipi kayaya sıkıca bağlayıp aşağı uzatması birkaç dakika sürdü.

Mağaraya ilk tırmanan Doktor oldu. Arky'ye sarılarak, “Bir daha asla böyle bir şey yapmana izin vermeyeceğim,” dedi.

Tue ipten birkaç saniyede tırmanıverdi. Bear nasıl tırmanacağını anlayana kadar birkaç kere dene-

di. İs ona ipi nasıl tutacağını ve kayalara basıp bacaklarını kullanarak kendini nasıl yukarı çekeceğini anlattı. Sonunda mağaraya vardığında titriyordu ve dudakları bembeyazdı.

İs de mağaraya girdiği anda dışarıda yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. İs, “Hiç değilse burada kuru yerdeyiz,” diyerek montunun üstündeki su damlacıklarını silkeledi.

Tue, “Ama yağmurun bir yerlere akması gerek,” diye uyardı. “Bu ırmak kabarmabilir.”

Doktor, “O zaman çabuk olalım,” diyerek sırt çantasından fenerleri çıkardı.

“Çok çabuk.” Bear’ın parmakları endişeyle bacağına dövüyordu.

Arky önden giderek mağaranın içine doğru uzanan bir tünele girdi. Duvarlardan sızan sular fenerlerin ışığında parlıyordu. Gezinler soğuk, kaygan taşlarda sendeleyerek ilerlediler. Daha pek uzağa gitmemişlerdi ki Arky yerde garip bir şey gördü.

Doktor paslı metali yerden alıp, “Eski bir zırh göğüslüğüne benziyor,” dedi. “Ne zamandır burada olduğunu kestirmek zor ama harika bir buluntu.” Sesindeki heyecan herkesin daha hızlı ilerlemeye başlamasına sebep oldu.

Yanlarında akan ırmak derinleşti, kayayı oyarak yapılmış bir yükseltiden ilerlemeleri gerekti. Burada engebe olmadığı için yürümek kolaylaşmıştı. Doktor, “Bu ırmağın geçmiş yıllarda çok gür aktığı belli oluyor,” dedi.

Bear, “İyi ki bu yükselti varmış,” dedi. “Suyun içinden yürümekten hoşlanmıyorum. Buz gibi.”

Küçük bir şelaleye gelene kadar dağın içine doğru ilerlemeye devam ettiler. Yükseltiden tırmanıp yukarı çıkınca geniş bir mağarayla karşılaştılar.

Arky’nin feneri neredeyse hemen önünde duran bir kurukafa yığınının aydınlatınca Bear korkuyla nefes aldı. Boş göz yuvaları istenmeyen misafirlere öfkeyle bakar gibiydi. İs boğuk bir çığlık kopardı. Kafataslarının yanında bir iskelet oturuyordu, kafası kucağındaydı. İki kolu iki yanından sarkıyordu, yolu bekler gibi bir hali vardı. Bembeyaz kafatası fenerin ışığında parlıyordu. Dişleri tüyler ürpertici bir gülümsemeyle sırttır gibiydi.

Korkunç Sel

Doktor, “Evreka!” diye bağırdı. Fenerlerinin ışığında başka başsız iskeletlere dayanmış savaş baltaları ve mızraklar parlıyordu. Mağaranın yıpranmış kenarlarında bir sürü iskelet ve silah yığılıydı. Kemiklerin üzerinde cam gibi parlayan ince, kaygan bir tabaka vardı. “Yaklaşık elli adam var herhalde. Şimdi bir şeyler bulduk işte!”

Arky bir an gözlerini kapadı, gördüklerine inanmıyordu-duyduklarına da. Irmağın suyu fokurduyor ve gürüldüyordu, sanki son nefesini veren insanların sesi gibiydi. Arky ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Tue ağlar gibi hafif bir sesle hayaletlerle ilgili bir şeyler söylüyordu. Arky gözlerini açsa daha iyi olacağına karar verdi.

Bear oturan iskeletin yanından kıyı kıyı geçerek paslı bir zırh yığınının doğru ilerledi. Eğilip eline kır-

mızı taş kakmalı, parlak bir bıçak aldı. “Bunlar ne zamandan kalma?” diye sordu.

Doktor kafataslarını sayıyordu. “Zırhlar Cengiz Han zamanına uygun görünüyor,” diye karşılık verdi.

Arky, “Kim bunlar?” diye sordu.

“Bu cesetler Cengiz Han’ın kayıp askerleri olabilir.” İs nefesini üfler gibi yavaşça bıraktı, böyle bir şey bulduklarına inanamıyordu.

Doktor, “Olabilir,” diye karşılık verdi. “Çocuklar, lütfen hiçbir şeye dokunmayın. Dikkatle ilerlemenizi istiyorum. Anahtar burada olabilir, onun için hiçbir şeyi bozmanızı istemiyorum.”

Bear bıçağı dikkatle aldığı yere bıraktı. Dönüp Arky’nin yanına gitti. Doktor ve İs mağaranın içini incelemek üzere ilerlemeye başlamışlardı.

Tue rengi atmış yüzüyle dönüp iskeletlerden uzaklaştı. Mağaradan çıkarken, “Benim mağaranın girişine gitmem gerek, orası aydınlık,” diye seslendi. “Hayaletlerin yanında duramam. Burada olmamız iyi değil. Kötü şeyler olacak. Bu kemikler bize uğursuzluk getirecek.”

Bear alaycı alaycı sırtarak, “Asıl uğursuzluk kemiklere gelmiş!” dedi.

Arky de alaycı bir kahkaha attı. Kahkahası mağarada ürkütücü şekilde yankılanırken, *acaba korktuğum için mi güldüm*, diye düşündü. Kafatasları

ona bakıyor gibiydi. Bunca adamı öldürüp kafataslarını böyle güzelce piramit şeklinde dizen kişi nasıl bir canavardı acaba?

Bear sanki onun aklından geçen şeyleri dile getircesine, “Birinin bu kafaları böyle yığdığını düşünmek tüyler ürpertici,” dedi. “Sonra da biri şu adamı kayanın üstüne oturtup *kendi* kafasını kucağına yerleştirmiş.”

Arky’nin aklına babasının bulduğu eski elyazması gelmişti. Heyecanla, “Bu Sırların Bekçisi olmalı!” diye bağırdı. “Anahtarı gizleyen kişi. Anahtarı arayan kişiye ilk kendisinin gülümseyeceğini söylüyordu! Babamın o kadar heyecanlanmasına şaşmamalı.”

Bear, “İçeri girdiğimde Sırların Bekçisi bana bakıyor sandım,” dedi. “Ama yığındaki tüm kafalar aynı yöne bakıyor.” Tekrar kafataslarına yaklaştı, feneriyle karanlık göz yuvalarını aydınlattı.

Arky dalgın dalgın, “Belki de senin *arkandaki* bir yere bakıyorlardı,” dedi. “Kendi geçmişlerindeki bir şeye, belki? Yaptıkları son şey büyük bir hazinenin saklanmasına yardım etmek olmuştı. Hayaletleri sırra bekçilik ediyor.” Önünde duran bilmecenin heyecanıla korkusunu bir yana bırakıp Bear’ın yanına gitti.

Bear, “Belki de onun için böyle yerleştirilmiş olabilirler,” dedi. “Belki amaç anahtarı bulmamız için bize bir ipucu vermektir.”

Arky, “Yani arkamızdaki bir yere bakıyorlar,” dedi. “Arkamızda ne var?”

Bear ve Arky fenerlerini mağaranın öbür yanına çevirip ırmağın üzerinden kafataslarının boş göz oyuklarının baktığı yöne baktılar. Karşı duvarda bir oyma vardı, yıllar içinde neredeyse silinmiş, kaygan yosunların altında kalmıştı. Bear ve Arky kayaların üzerinden atlayarak ırmağın öbür yanına geçtiler ve oymayı dikkatle incelediler. Görebildikleri tek şey iç içe geçmiş üç çember oldu.

Arky, “Pek bir şey anlaşılmıyor,” dedi. “Ama önemli olmalı, yoksa biri kayayı oyup bu garip şekilleri yapmakla uğraşmazdı. Eski elyazmasında sikkenin üç parçalı bir anahtarın bir parçası olduğu yazıyordu.”

Bear, “Bu pek anahtara *benzemiyor*,” dedi.

Arky parmağıyla ilk çemberi göstererek, “Eğer sikke şuradaki ilk deliğe oturursa,” dedi, “diğer iki çemberi birleştirebilir.”

Sonra da, “Ama sikke düz,” dedi. “Belki aynı kalınlıkta, yuvarlak bir şey aramamız gerek.”

Bear, “Bu oymanın altında kara çamur birikintisi yok,” dedi. “Demek ki su hiç buraya kadar çıkmamış. Altın sikke herhalde daha aşağıda bir yerlerdeymiş, oradan da sel suyuyla aşağı sürüklenmiş.”

“Sonra da Tue bulmuş.” Arky gülümsedi. “Bu tünelden dışarı sürüklenmiş demek. Peki ama na-

sıl-” Korkutucu bir gürleme sesi duyunca durdu. “Ne bu?” Ne olduğunu anlamak için etrafa bakındı. Babası ve İs öbür tarafta, yukarıdaki mağaradaydılar. Etrafı araştırırlarken fenerlerinin ışığı hareket ediyordu.

“Pek iyi bir şeye benzemiyor.” Bear da kulak kesilmiş, uzaktan gelen sesi dinliyordu. “Öbür tarafa geçsek iyi olur.”

Arky ırmağın kabarmaya başladığını fark etti. Üzerine basa basa geçtikleri taşlar gözden kaybolmuştu. “Çabuk!” diye bağırdı.

Bear ve Arky suyun içinden geçerek geri dönme-ye koyuldular. Küçük ırmak vahşileşmişti, bacaklarını çekiyordu. Arky kaydı. Bear onu kemerinden yakaladı, sürüklenmesine engel olmaya çalıştı. Onu çekip kenara çıkarmaya uğraştı ama Arky’nin ağırlığı kaygan kayaların üzerinde çok fazla geliyordu. Bear da Arky’nin üzerine düştü, ikisi birden sulara gömüldüler. Fenerleri ellerinden fırlayıp gitti, suya kapılıp sürüklendiler.

Çocukların ikisi de yuvarlana yuvarlana şelaleye doğru sürükleniyordu. Irmak kabarmış, sele dönüşmüştü. Arky’nin nefesi kesildi. Başını sudan çıkarmayı başardığında dehşetle soluk almaya çalıştı. Bear hâlâ kemerinden tutuyordu. Suyun soğukluğu gücünü kesiyordu, Bear’ın ağırlığını çekemiyordu. Tekrar sulara gömülürken bir an aklından acaba

Bear neden kemerimi bırakıp kendini kurtarmaya çalışmıyor diye geçti.

Arky iki kişilik çabalamaya başladı. Birdenbire ayağının altında taşlar hissetti, ayağını bütün kuvve-
tiyle basarak ayağa kalkmaya çalıştı, neredeyse başa-
rır gibiyken Bear'ın ağırlığıyla tekrar sürüklendi.

Arky, "Bırak!" diye bağırdı ama sesi suyun gü-
rültüsü arasında kaybolup gitti.

Su Arky'yi hızla bir kayaya çarpıp ciğerlerinde-
ki bütün havayı boşalttı. Karanlıkta bütün gücüyle
sert kayaların yüzeyine tırnaklarını geçirerek tutun-
maya çalıştı. Kaygan yosunlar ve Bear'ın ağırlığı
yüzünden tutunmak imkânsızdı. Soluk almaya ça-
lışırken su onu tutunduğu yerden söküp aldı. Başını
suyun üzerinde tutmaya çalışarak mağaranın içinde
sürüklendi.

Uzakta bir ışık görünce suyun onları ikinci şe-
laleye sürükleyip yamaçtan aşağı fırlatacağını fark
ederek kalbi durur gibi oldu.

O sırada Tue mağaranın girişine kadar gitmişti.
Hayaletlerin ışıktaki dolaşmadığını biliyordu. Kendi
kendine, *kimse gün ışığında hayalet görmemiştir*,
deyip duruyordu. Ama korkunç bir şeyler olacağı
korkusunu içinden atamıyordu.

Selin sesini duymadan gelişini hissetti. Vahşi doğada büyümüştü, kendini koruma hissi güçlüydü. Neredeyse hiç düşünmeksizin tırmanmak için kullandıkları ipin yerde duran boştaki ucunu yakaladı. İpin ucunu bırakmadan mağaranın içindeki bir çıkıntıya tırmandı. İpi çabucak beline doladı. Su basınçla gelecek olursa dayanabilmek için iki ayağını birbirinden farklı iki kayaya sağlamca dayadı.

Su beni buradan alırsa ip beni tutar, diye düşündü. *Düşerim ama yere çarpmam.* İpin öbür ucu kayaya bağlı. *Arky tırmanmamız için bağlamıştı.*

İpi kendine dolamasının üzerinden birkaç saniye geçmeden yanından suda sürüklenen iki fener geçtiğini gördü. Fenerlerin ışığı tünelin çeperlerine vurup parladı, sonra şelaleden aşağı uçup gittiler. Sonra Tue dehşetle neredeyse kendilerinden geçmek üzere ona doğru sürüklenen arkadaşlarının suya batıp çıkan kafalarını gördü.

Arky'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. Elini kolunu deli gibi sallayarak yakında bir yerlerde olduğunu bildiği yükseltiye tutunmaya çalışıyordu. Sonra, mağaranın ağzından gelen ışıktaki bir şey gördü.

Tam önünde bir ip vardı. Suyun üzerinden geçip tünelin öbür tarafına uzanıyordu. İki kolunu da uzatıp sudan fırladı. Parmakları ipe değdi. İpi sıkı-

ca yakaladı, ip de onu durdurdu. Bear Arky'nin bir şekilde sürüklenmelerini durdurmayı başardığını hissetmiş, ona daha sıkı yapışmıştı. Arky kemerinin kopmayacağını ya da pantolonunun bacaklarından çıkıp gitmeyeceğini umuyordu.

Bear'ın ağırlığı dayanamayacağı kadar fazlaydı. Ama ölüm korkusu daha beterdi. Sahip olduğunu bilmediği bir kuvvetle ipe tutuna tutuna kendini su seviyesinin üzerindeki yükseltiye doğru çekti. Onu hayatta tutan şeyin ne olduğunu o anda gördü.

Tue yükseltinin üzerine yatmıştı. Beline bağladığı ip kalçalarına gömülürcesine batmıştı. Bacakları bir kayaya dayalıydı, yüzü acıyla kasılmıştı. Kudurmuşçasına akan suyun gücüne karşı Arky ve Bear'ın ağırlığını tutabilmek için bütün gücüyle direniyordu. Eğer bacakları kıvrılacak ya da bir hareket yapacak olsa yükseltiden kayıp gider, o zaman üçünün birden sonu gelirdi.

Arky yükseltinin yanına gelmişti ama üzerine çıkamıyordu. Bacağını yukarı atamıyordu çünkü Bear onu aşağı çekiyordu. Bir elini bile ipten ayıramıyordu çünkü tek elle tutunabilecek kadar güçlü değildi. Güvenliğe ulaşmasına birkaç santim kala olduğu yerde sıkışıp kalmıştı.

Bear kendini Arky'nin omzuna çekti, onu merdiven gibi kullanarak yükseltide Tue'nin yanına

tırmandı. Sonra Arky'yi tutup onu da yükseltinin üzerine çekti.

Arky soluk soluğa kaya çıkıntısının üzerine yığıldı. Bear yüzünden akan gözyaşlarını siliyor gibiydi.

Bitkinliği biraz geçince Arky Tue'nin yanına gidip teşekkür ettiğini göstermek için omzuna vurdu. Tue ipi kızarmış ve çürümüş kalçalarından çözüp attı. Üç çocuk kol kola girip gözlerini kapadılar. Arky hayatında kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. O kadar bitkindi ki üşümesi bile geçmişti. Üzerine dalgın bir uyku çökmüştü, çok mutluydu.

Tue, "Sakin uyuma!" diye öyle bir bağırdı ki Arky'nin kulakları acıdı. "Uyan! Uyan!"

Bear, "Arky'ye vurmasana!" diye bağırdı. Ama Tue ona aldırmadan Arky'nin yanağını sertçe çimdikledi.

Arky gözlerini açtı. "Ah!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Tue, "Üşüyorsun, su canını çekip alıyor," dedi. "Ayağa kalk, zıpla!"

"Hipotermi!" Bear Arky'nin ıslak ceketini üzerinden çekip çıkardı, sonra da kendi giysilerini çıkarmaya başladı.

Arky beynini kaplayan uyuşukluğun arasında Tue'nin haklı olduğunu fark etti ve kendini hareket etmeye zorladı.

“Baban geliyor!” Tue yükseltinin üzerinden, arkalarındaki karanlığın içinden parlayarak onlara doğru gelen fener ışıklarını işaret etti.

O sırada, Tue’nin yanında yükseltinin üzerinde duran ip hızla kayıp döne döne akan suların içinde gözden kayboldu.

Sırlar Açıklanıyor

İs ve Doktor, Arky ve Bear'ın ceketlerini ve üstlerini çıkarıp çocukları kuru giysilerle sarıp sarmaladılar. Dışarıdan güneş ışığı mağaranın içine süzülüyordu. Yağmur bulutları kalkmış, kabaran derecik yeniden küçük bir akıntıya dönüşmüştü. Dünya tekrar sessizleşti.

Doktor, “Artık dönüyoruz,” dedi. “Burası çok tehlikeli. Halattan inmeye hazır mısınız?”

Arky kollarıyla bacaklarının yeniden ısınmaya başladığını hissederek başını salladı. “Birazdan kendime gelirim,” dedi.

İs, “Öyle inemeyiz,” diye bağırdı. Eliyle halatı bağladıkları kayanın olduğu tarafı işaret etti. “Bakın! Halatı bağladığımız kaya gitmiş!”

Tue gözlerini halatla kayayı son gördüğü yerden ayıramıyordu. “Yardan aşağı uçmuş!” Arky ve Bear

kurtulduktan sonra halatı belinden çözmese kendisinin de kayayla birlikte şelaleden aşağı uçup ölmüş olacağını fark etmiş, benzi atmıştı. “Çok şanslıymışız! Hepimiz sağız. Bu iyiye işaret. Tanrılar bizden yana.”

“Ama şimdi ne olacak?” Bear halat olmadan o yardan aşağı inmeyi düşününce dehşete kapılmıştı.

Arky, “Eğer çıktığım yoldan inebilirsem gidip yardım getirebilirim,” diye bir öneride bulunarak mağaranın ağzına yaklaştı ve vadiye inen dik yamaca göz attı. Sağanak, mağaraya çıkarken tutunduğu birkaç tanecik çıkıntıyı da alıp götürmüştü. İçi umutsuzlukla doldu.

Doktor, “Mümkün değil,” dedi. “Dönüş yolu gitmiş!”

Hepsi birkaç dakika sessizlik içinde karşı karşıya oldukları sorunu düşündü.

Sonunda Doktor, “Dağın içinden geçmeyi denememiz gerek,” dedi. “Sel çok coşkundu. Yukarıda bir yerlerde o kadar suyun içeri girebileceği bir açıklık olmalı.”

Bear ürpererek, “Tekrar karanlığa giriyoruz!” diye inledi.

“Çocuklar, sizin bir şeyler yemeniz gerek.” İs sırt çantasını omzundan indirip çocuklara yemeklerini verdi. “Eğer dağı geçmeyi deneyeceksek gücünüzü kaybetmemelisiniz.”

Çocuklar iştahla sandviçlerine gömüldüler ama Arky babasıyla İs'in bir şey yemediğini fark etti.

Doktor onun bakışını görünce, “Biz kendi yemegimizi sonraya saklıyoruz,” dedi. “Şu anda ihtiyaç hissetmiyoruz.”

İs, “Ama moralimi düzelterek bir şeyler duymak isterdim doğrusu,” diye mırıldandı.

“Belki bu düzelterek...” Arky olduğundan daha rahat görünmeye çalışıyordu. “Galiba çok ilginç bir şey bulduk.”

Arky ve Bear sele kapılmadan önce buldukları çember şeklindeki oymayı anlatırken Doktor'un gözleri iri iri açıldı.

“O kafası olmayan iskeletin yanına tekrar gitmeliyiz,” dedi. “Belki sakladığı daha başka sırlar da olabilir.”

Fenerin ışığında Doktor iskeletin kafatasının altında, kemikli dizlerinin üstüne yerleştirilmiş tunç bir levha olduğunu fark etti. Kafatası bu levhanın üzerinde duruyordu etti. Kafatasını dikkatle kaldırdı.

Arky plakada bir delik bulunduğunu fark ederek sevindi. “Delik o sikkeyle aynı büyüklükte gibi,” dedi.

Doktor plakayı fenere yaklaştırdı. Diğer yüzünü çevirdi. Her iki yanında da derin oyulmuş çizgiler vardı.

Arky ısrarla, “Sikke oraya giriyor mu, baksana,” dedi.

Doktor gizli para kemerini çözüp sikkeyi çıkardı.

Bear sikkeyi eski tunç levhaya bastırdı. Sikke deliğe tam oturuyordu!

Doktor feneri tekrar iskelete tuttu. “Bir eli yok.”

İs, “İrmağa yakın taraftaki eli,” dedi. “Tahminime göre, altın sikke o elindeydi, yıllar geçince eli kopup düşmüş ve sel aşağı sürükleyene kadar suyun kenarında kalmış olmalı.”

Tue, “Öbür eline bakın,” dedi. “O elinde bir şey var mı?”

Doktor feneri iskeletin öbür eline tuttu. Parmaklarına eski bir deri şerit dolanmıştı.

Tue, “Dizgin mi o?” diye sordu.

“Olabilir, ama çok çürümüş, tam anlaşılmıyor.” Doktor feneri deri parçalarının üstünde gezdirdi. “Neden sordun?”

Tue, “Size evde eski bir kitap var demiştim ya,” diye karşılık verdi, “o kitapta bir bilmece var. ‘Ölümde ne var?’ Yanında da ölüm tanrısının bir resmi var, bir tahtta oturuyor, yanında da siyah bir at var. Bir elinde bir altın sikke, diğer elinde de atının dizginlerini tutuyor, kucığında da bir kafatası var.”

Herkes birden, “Bilmecenin cevabı ne peki?” diye sordu.

“Zenginliğin sonu, düşüncelerin sonu ve aydınlanmaya giden yol.”

İs, “Döndüğümüz zaman o kitabı görmem gerek,” dedi. “Hele de dediğin kadar eskiyse.”

Doktor yerde duran diğer elin kemikli parmaklarını kaldırdı. Yıllardır birikmiş kiri ve çamuru kazıdı. Birdenbire bir metal parıltısı belirdi.

Arky, “Anahtarın üçüncü kısmı!” diye bağırdı.

Bu da yemek tabağı büyüklüğünde, kalın kenarlı bir parçaydı, üstüne derin çizgiler oyulmuştu ve bir deliği vardı. Doktor iskeletin kucağındaki tunç levhayla sikkeyi alıp üç parçayı birleştirdi ve kaldırıp gösterdi.

Bear, “Büyük, yuvarlak bir anahtar,” dedi.

Arky, “Bunun gireceği kadar büyük bir anahtar deliği olan kapı nasıl bir şey olabilir?” diye sordu.

“Artık yola devam etmemiz gerek.” İs önlerinden uzanıp giden karanlığa bakıyordu. “Aradığımız şeyi bulduk, fenerlerimiz bitmeden gitmemiz gerek.”

Herkes isteksizce başını salladı, Doktor da anahtarın üç parçasını dikkatle sırt çantasına yerleştirdi. İs feneri tutarak öne düştü. Çocuklar onu izliyor, en arkadan da Doktor geliyor ve kimsenin geride kalmamasına dikkat ediyordu. Irmak yanlarından gurultular çıkarak akıyordu. Mağaranın üstü alçalmaya başlamıştı. İs ve Doktor neredeyse iki büküm yürüyorlardı. En kısa boylu o olduğu ve eğilmeden

yürüyebildiği için feneri Arky'nin alıp önden gitmesine karar verdiler.

Tünel yalnızca alçalmakla kalmamış, daha dikleşmiş ve kayganlaşmıştı. Birkaç saat sonra ilk fenerin pili bitti. İkinci fenerin ışığıyla ırmağın alçak bir boşluktan döküldüğü bir yere geldiler, yola devam etmek için emeklemeleri gerekiyordu.

Taşlara çarptıkça Arky'nin dizleri ve dirsekleri acıyordu. Bazı yerlerde su ağzına girdiği için burundan nefes alıyordu. Kulakları suyun sesiyle doluydu. Giysileri sürtünüp takılıyor, ilerlemesini zorlaştırıyordu. Suyun soğukluğu yine içine işlemişti, evinde olup sıcak bir banyoya girmek için neler vermezdi.

Neyse ki fener önlerini görmelerine yetecek kadar ışık veriyordu, tünel de daha fazla daralmadı ve giderek açılmaya başladı, sonunda herkes bitkin ve ıslak da olsa ayağa kalkabildi. Arky'nin yüzüne temiz hava çarpınca karanlığa rağmen tünelden çıkmaya yaklaştıklarını anladı.

Doktor, “Durup dinlenemeyiz,” dedi. “Elimizden geldiği kadar hızlı hareket etmeliyiz.”

“Hızlı yürümekten kasıklarım tahriş oldu! Şanslı günüm!” Bear ıslak giysilerini sinirli sinirli çekiştirdi.

Giysileri vücudunun sıcaklığıyla kuruyana kadar bacaklarını iki yana aç aça yürüdü, arada homurdanıyor ve kasıklarını kaşıyordu. Sonunda tepede

yıldızların ışığı ve incecik bir ay belirince dağdan çıktıklarını ve korunaklı bir yamacın kenarına vardıklarını gördüler.

“Sanırım durup dinlensek iyi olur.” İs’in sesinden Arky kadar yorgun olduğu belli oluyordu. “Bu karanlıkta dağdan inemeyiz. Kalan yiyeceğimizi paylaşıp bir iki saat uyuyalım da gücümüz geri gelsin.”

Kimse itiraz etmedi, Arky kayaların üzerinde hiç uyuyamayacağını sandığı halde yere uzandığı anda dalıp gitti ve biri onu sarsarak uyandırana kadar da deliksiz uyudu.

Ertesi gün bir sırttan aşağı indiler ve ikinci vaktine doğru tekrar ırmağın kıyısına vardılar, kamp yaptıkları yerden fazla uzakta değillerdi. Arky çok acıkmıştı! Çadırların ve bağlı hayvanların yanına varmak için sabırsızlanıyordu.

Kamp yerlerine yaklaşırlarken Arky gözleriyle yak ve atları aramaya başladı. Acaba hayvanlar iplerinden kurtulup kaçmış olabilir miydi? “Şimdiye kadar çadırlarla atları görmemiz gerekmez miydi?” diye sordu.

“Aynı vadide olduğumuzdan emin miyiz?” Bear şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu.

Tue, “Evet,” diyerek eğilip bir ağacın dibine atılmış yiyecek paketlerini kaldırdı. “Biri eşyalarımızı çalmış!”

Bear, “Çadırlarımız, her şeyimiz gitmiş!” diye bağırdı. “Paramı da almışlar!”

Doktor üzüntüyle, “Yung ve Fong’un bize böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim,” dedi. “Bize yardımcı olacaklarına söz vermişlerdi.”

İs, “Yanında ne kadar para vardı, Bear?” diye sordu.

Bear, “Birkaç yüz dolar,” diye karşılık verdi. “Ama kredi kartım hâlâ yanımda.”

İs, “Buralarda birkaç yüz dolar bir servet demektir,” diye açıkladı. “Senin için fazla bir şey olmadığını biliyorum ama bize yanında para olduğunu söylemen gerekirdi. Böyle bir parayı ortada bırakmak aptalca olmuş.”

Bear kadına öfkeyle baktı.

Tue, “İki kardeş peşimizden gelmiş olmalılar,” dedi. “Mağarada mahsur kaldığımızı görünce sevinmişlerdir, çünkü ölümüz onlar açısından dirimizden daha kârlı!”

“Ne yani?” Bear yine eski öfkeli haline dönmüştü. “Soyulmamız benim suçum mu şimdi? Nasıl olabilir? Sanki soyulmamız yetmiyormuş gibi! Karnım aç, donuyorum, yoruldum, bari—”

Arky, “Yeter artık!” diye bağırdı. “Sakın şikâyet etmeye başlama. Hiç faydası olmuyor.”

Bear da bağırarak, “Bari yağmur yağmasa!” diye devam etti. “Pekala da şikâyet ederim! Buraya gelmeyi ben istemedim, şimdi de başıma gelene bakın!”

Tue'nin kaşları çatılmış, gözleri koyulaşmıştı. Bear'ı yukarıdan aşağı süzdü. Tek bir kelime etmeden ve kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden dönüp kayaların arasında gözden kayboldu.

Arky Bear'a, "Şu yaptığına bak!" diye bağırdı.

"Kesin artık!" Doktor çocuklara doğru yürüdü. "Kavga etmenizin bize faydası olmuyor. Burada suçlu olan biri varsa o da benim. Kamyon patlayınca geri dönelim demem gerekirdi. O adamlarla yola devam etme riskini almamalıydım. Anahtarı bulmayı o kadar istiyordum ki böyle bir duruma düşeceğimiz aklıma gelmedi."

İs araya girerek, "Ne hata yaptık diye düşünmeyi bırakalım," dedi. "Bakın, yağmur yok. Etrafta ağaçlar var, benim sırt çantamda da kibrit var. Odun toplayıp bir ateş yakalım. Bu gece burada uyuruz, sonra da yürüyerek Tue'nin çadırına döneriz."

Bear, "Boş mideyle yürümek ha!" diye inledi. Arky perişan durumdaydı ama Bear daha da beter görünüyordu.

Arky, "Tue geri döner mi?" diye sordu.

İs, "Batılılara alışık değil," dedi. "Moğolistan halkı kabalıktan hoşlanmaz. Terbiyesizlik etmeyi dağ tanrılarına saygısızlık sayarlar. Belki sakinleşmek için bir süre uzaklaşmıştır. Geri döndüğü zaman ikinizin de ondan güzelce özür dilemesi gerek!"

Sel suları tırmanma halatını alıp götürdüğünde Yung'un dürbünü yamacın tepesindeki mağaranın girişine odaklanmıştı. İçeridekilerin orada mahsur kaldıklarını fark ettiklerinde yüzlerinde beliren kaygıyı görebiliyordu. Gülümsedi. Yanında oturan Fong'a, "Orada ölecekler. Aşağı inmeleri imkânsız," dedi. "Birkaç hafta sonra, onlar ölünce geliriz. Tırmanıp ne arıyorlarsa bulur alırız." Keyifle güldü. "Rulec bize ödül verir."

Fong da, "Neleri varsa alalım da kimse onları bulamasın," diye karşılık verdi. "Ölmelerini beklerken eşyaları şehirde satarız."

Yung da kardeşine hak verdi. "İyi fikir."

Hırsızlar ertesi gün şehre doğru giderken Yung'un aklına başka bir şey geldi. Belki de mağaranın başka bir çıkışı olabilirdi. "Ya çok erken ayrılmakla hata ettikse?"

Fong atını durdurdu. "Hazineyi bulup dönerlerse, biz de elden kaçırmış olursak, Rulec bizi öldürür. Hataya tahammülü yoktur."

Yung başını kaşıyarak durumu bir kez daha düşündü. "Sen devam et, şehre git. Yolcuların kaybolduğu duyulunca atları ve yakları olan iki adam ara-

maya başlarlar. Hayvanları sat, çetenin yerine git, beni bekle. Ben gizlenip birkaç gün daha Tue'nin çadırını gözetlerim. Her şey yoluna girince yanına gelirim.”

Çok Eski Bir Kitap

Erkenden karanlık çöktü, gezginler yakmayı başardıkları canlı ateşin başında birbirlerine sokuldular. Küçük kıvılcımlar havada uçuşuyor ve Arky'nin midesi gurulduyordu. Bear'ın bağırsaklarından, Doktor'un midesinden gök gürültüsü gibi sesler geliyordu. İs'in karnından inilti gibi tuhaf bir ses çıktı. Kadın dalga geçerek, "Açlar senfonisi," dedi.

Doktor, "Hepimiz açız," dedi. "Ama su bulabildikleri sürece insanlar on güne kadar yemek yemeden idare edebilir."

İs, "Yürüyecek uzun bir yolumuz var," diye uyardı. "Dayanmanız gerekecek, çocuklar."

Bear cesurca, "Ben yeterince yağlıyım," dedi. "Herhalde yemeksiz biraz idare ederim. Ama kendimi çok kötü hissediyorum. Tue benim yüzümden gitti. Özür dilemem gerekirdi."

Arky Bear'ın böyle konuşmasına şaşırmıştı. Bear pek sık özür dileyen birine benzemiyordu.

Karanlığın içinden bir ses, "Aç mısınız?" diye sordu.

Herkes döndü. Ateşin ışığında, elinde sincaba benzer iki hayvanla Tue belirmişti. Hayvanları ateşe attı, ellerini ateşe tutup ovuşturdu. "Buraya son gelişimde bir iki tuzak yapıp bir gün yine gelirsem diye saklamıştım. Gidip tuzakları bulup kurdum, beklemeye başladım." Sevinçle gülümsedi. "Şimdi tüylelerini yakarız, sonra da kömürlerin içinde pişiririz."

Doktor tüylü hayvancıkları bir dal parçasıyla dürterek, "Dağ sıçanı," dedi.

Bir süre sonra, kızarmış dağ sıçanı kokusu Arky'nin ağzını sulandırmaya başladı. Bear ayağa kalkıp kolunu Tue'nin omzuna attı. "Arkadaş olmakta hiçbir zaman pek başarılı olamadım," dedi. "Bize yemek bulduğun için sağ ol, Tue."

Herkes bir ağızdan, "Sağ ol, Tue!" diye tekrarladı.

Tue dağ sıçanlarının piştiğine karar verince eliyle kafalarını koparıp karınlarını deşti. Sonra sıçanları parçalayıp etini bölüştürdü.

Bear etten bir ısırık alınca homurdanarak, "Tadında biraz kedi çiši kokusu var gibi," dedi. Sonra Tue'nin ona hayretle baktığını görünce, "Ama eminim yedikçe daha güzel geliyordur," diye devam etti.

Doktor, “Dönüş yolunda yine yakalayabilir misin?” diye sordu.

“Tabii yakalarım. Ama yaylalarda odun bulamayız. Orada tüylerini otla tütsüleyip çiğ yememiz gerekecek.”

Bear ve Arky dehşetle ertesi geceki yemeği düşündüler.

Tam Arky elindeki etten bir ısırık almak üzereyken Doktor, “Cengiz Han zamanında bütün Avrupa’ya yayılıp milyonlarca insanın ölmesine neden olan hıyarcıklı vebanın Moğolistan dağ sıçanlarından kaynaklandığı sanılıyor, biliyor muydunuz?” dedi.

“Keşke hiç söylemeseydin.” İs kendi payına dertli dertli baktı.

Arky ağzındaki lokmayı boğulmadan yutmaya çalıştı. Ağır kokulu yağ parmaklarından akarken bunu çiğ yemek için ne kadar aç olması gerekeceğini düşünüyordu.

Birkaç gün sonra Tue’nin annesi çadıra doğru gelen bitkin yolcuları karşılamaya koştu. Gerilmiş yüzlerine, perişan giysilerine şöyle bir baktıktan sonra Tue’ye sarıldı. Arky dönüp arkalarında kalan yaylalara baktı. Batan güneş kayaları parlatıyor, otların rengini boza dönüştürüyordu. Arky sağ salim dönmeyi başardıklarına inanamıyordu!

Çadıra girince çocuklar keçi postlarının üstüne yığıldılar. Tue'nin annesi ateşi yak tezeğiyle besledi, az sonra ateşin üstünde keçi yahnisi kaynamaya başlamıştı.

Sonunda Tue'nin kız kardeşi çanaklarına et koymaya başlayınca Arky'nin ağzı sulandı.

Yemeğine kurt gibi yumulup mideye indirdi. Bitirince çanağını yaladı ve yüksek sesle geçirdi ama geçirdiğine pişman oldu çünkü yediği her şeyin tadı boğazına geldi. Gözleri sulandı, Tue'nin kız kardeşi güldü.

İs yahnisini ufak ufak lokmalarla yiyerek, “Çiğ dağ sıçanından iyidir,” dedi.

Arky dağ sıçanlarını hatırlamak bile istemiyordu. O dayanılmaz etin bağırsaklarını bozduğundan emindi çünkü dönene kadar yol boyunca gaz çıkarıp durmuştu. Yürürken arada bir salıvermekte bir şey yoktu ama şimdi çadırın içinde de bağırsaklarında hareketler ve gurultular dönüp durduğunu hissetmeye başlamıştı.

Herkes tüten ateşin başında oturur ve Tue annesiyle babasına mağarada buldukları eski anahtarı gösterirken çadıra korkunç bir koku yayıldı.

Tue'nin annesi elini yüzünün önünde sallayarak anahtarı eline aldı. İs bu buluntunun önemini anlatırken Bear etrafı sarsan bir gürültüyle yellendi. Koku öyle berbattı ki Doktor yerinden fırlayıp kalktı ve hava girsin diye çadırın kapısını açtı.

İs oğlanlara, “Özür dileyin!” diye buyurdu. “Bir kere daha yaparsanız bu gece dışarıda yatarsınız!”

Herkes yeniden nefes alabilmeye başlayınca Tue’nin kız kardeşi eski çocuk kitabını çıkardı. Arky elini uzattı. Kitap çok büyük değildi ama ağırdı. Doktor kitaba Arky’nin omzunun üzerinden bakarak, “Parşömenden yapılma,” diye açıkladı. “Parşömen dana derisinden yapılır. O zamanlar yazı buna yazılırmış.”

Doktor sayfalara dokunuyor, resimlere bakıyordu. Kitabı açarak, “Kapağında Cengiz Han’ın sembolü var,” dedi.

Tue gururla gülümsedi. “Elli dördüncü yaş gününde, yani ölmeden önceki son yaş gününde, bütün torunlarına bundan birer tane vermiş. Babaannem öyle demişti.”

Arky, “Demek bir zamanlar yüzlerce nüshası varmış,” dedi.

Doktor, “Yüzlerce yıl içinde çoğu eskiyip atılmıştır,” dedi. “Bunun bu zamana kadar, hem de bu kadar iyi durumda dayanmış olması şaşılabilecek şey.”

Tue, “Babaannemin ailesi bu kitaba çok değer verirdi,” dedi. “Babam da çok değer veriyor.”

Bear gelip Arky’nin yanına oturdu. “Sayfaların kenarlarına bakın,” dedi. “Her sayfanın çevresinde bir sürü minik minik ejderha resmi var, hepsi de muhteşem.”

Tue, “Kitapta 999 ejderha var,” dedi. “Saymıştık.”

Doktor, “999 sayısı Çinlilerde aydınlanma anlamına gelir,” dedi. “Dokuz da çok uğurlu sayılır, ayrıca Çin İmparatorunun ve Cengiz Han’ın sayısıydı!”

Bear, “Yazıları okuyabiliyor musun?” diye sordu.

Tue başını iki yana salladı. “Artık kimse böyle yazmıyor, onun için doğru dürüst okuyamıyoruz. Annemle babam bize kendilerine anlatılanları anlatıyorlar. Kitap bilmecelerle dolu.”

“Yapılması kim bilir ne kadar sürmüştür?” Arky elini çok ince ayrıntılarla dolu bir resmin üzerinde gezdirdi.

Bear Arky’nin öbür omzunun üstünden bakarak, “*Korkunç*,” dedi. “Kafatasları ve iskeletlerle dolu.”

Arky sayfayı çevirerek, “Her sayfası değil,” dedi. “Burada çok güzel bir tapınak var, etrafına da gonglar çizilmiş.”

Herkes yaklaşıp baktı. İs hemen, “Bu Ulangom tapınağı,” dedi. “Bir süre önce orada biraz araştırma yapmıştım. Tapınak eski gonglarıyla ünlü, keşişler hâlâ o gongları çalıyor. Cengiz Han’ın ölümünden sonra keşişler öldürülmüş ve tapınak yüzyıllarca terk edilmiş. Şimdi orada çok yoksul bir grup keşiş yaşıyor.”

Arky, “Manastırın resminin altında ne diyor?” diye sordu.

Eski Moğolca konusunda uzman olan İs, “Sessiz yürür ve görünmez, bu nedir?” diye okudu. “Hep beklenir ama gelişine hiç sevinen olmaz, bu nedir?”

Arky herkese bakarak, “Peki cevabı ne?” diye sordu. “Sessiz yürüyen ve görünmeyen, hep beklenen ama gelişine kimsenin sevinmediği şey neymiş?”

Tue kaşlarını çatarak, “Senin osuruklar,” dedi.

Doktor Tue’nin yakınmasını duymazdan gelerek, “Sayfayı çevir, Arky,” dedi.

Arky sayfayı çevirdi. “Bir iskelet.”

Bear, “Ölüm!” diye cevabı söyledi. “Eski bir bilmece. Ölüm her zaman beklenir ama gelişine sevinen olmaz.”

İs, “Tam değil,” dedi. “İskelete bakın. Elleri yok. Doğru cevap, Ölümün Eli!”

Bu cevap Doktor’u heyecanlandırmıştı. Alçak sesle, “Ölümün Eli çok ünlü bir nesnedir,” dedi, “Cengiz Han’ın mezarında olduğu sanılıyor.”

Arky, “Peki tam olarak neymiş bu Ölümün Eli?” diye sordu.

Doktor tekrar açıklamaya koyuldu. “Altından yapılma bir el. İnce bir çubuk üzerinde dönebilen, bir parmağını uzatmış bir el şekli. Zırhlı bir eldivenin içinde durduğu sanılıyormuş. Cengiz Han aralarında bir hain olduğunu düşünürse eli çıkarıp çevirmiş. El kimi gösterirse hainin o olduğu anlaşılır,

o kişi korkunç bir şekilde öldürölürmüş. Elin sihirli olduğuna ve hiç şaşmadığına inanılıyormuş.”

“Sihirli miymiş peki?” Arky altın elin nasıl çalıştığını merak etmişti. Sihre inandığından pek emin değildi.

İs, “Hayır,” dedi. “Cengiz Han yakın arkadaşları arasında bir hain olduğundan kuşkulanırsa birkaç kişiye eli kullanıp haini ortaya çıkarmayı düşündüğünden söz edermiş. Sonra da kimin Ölümün Eli ortaya çıkmadan kaçmaya çalışacağını beklermiş. Suçlu kimse sihir korkusundan kendini belli edermiş.”

Doktor, “Cengiz Han sihre inanmıyordu ama diğer insanların batıl inançları olduğunu biliyordu ve onlara oyunlar oynayıp kafalarını karıştırıyordu,” dedi.

Arky düşünerek, ağır ağır konuşmaya başladı. “Dediğinize göre o eli mezarına saklamış. Bu eski kitap da İpuçları Kitabı! Tıpkı Sırların Bekçisi’nin dediği gibi: İyi saklanmış ama bulması kolay!”

Doktor gülmeye başladı. “Zamanında kimse Cengiz Han’ın neden bütün torunlarına bu kitaptan birer tane verdiğini merak edip düşünmemiş! Ailesine neden pek fazla güvenmediğini şimdi anlıyorum. Anlaşılan pek akıllı değillermiş. Belli ki oğulları da çocuklarına kitap okumuyormuş!”

“Hazinesini bulmamızı sağlayacak ipuçlarından biri de bu olmalı!”

Arky, “Cengiz Han’ın mezarı manastırın altında olabilir mi?” diye sordu. “Ya da belki tapınağın içinden geçilerek girilen bir yerde? Belki gizli bir tünel vardır, ha?”

Doktor başını salladı. “Belki o keşifleri mezarı yapabilmek için öldürmüş olabilirler.”

Doktor konuşurken  adının dışından keçilerin korkuyla melediğı duyuldu. Tue, “Dışarıda biri var,” dedi.

Tue ve Arky açık kapıya ko up dışarı baktılar. Arky bir gölgenin kayaların arkasına doğru kaçtığını görür gibi olmuşt . Eliyle gösterdi.

Tue, “Yabani bir köpek olabilir,” dedi.

Ama Arky endişelenmişti. Biri  adının açık kapısından onları dinlemiş olabilirdi.

Sorun Var

Ertesi gün ekip Ulangom'a gitmek üzere yola koyuldu. Arky ve Bear'ın içlerinde dağ sıçanlarından ne kaldıysa boşaltmaları için sık sık mola vermek zorunda kaldıkları, uzun, sarsıntılı bir yolculuktan sonra Ulangom'a vardılar.

Şehrin binaları yüce dağlar arasına sokulmuştu. Parıltılar saçan bir buzuldan coşkun bir nehir akıyor, uzaklardaki bir şelaleden yükselen su damlacıkları havada muhteşem bir gökkuşağı oluşturuyordu.

Arabayla ana caddede ilerlerken el arabalarına, yaklara ve çift hörgüçlü, tuhaf develer güden insanlara çarpmamak için dikkat ediyorlardı. Yanlarından hızla giden motosikletler ve eski taksiler geçiyordu. Yol kenarları dükkânlar ve sokak tezgâhlarıyla doluydu. Binaların çoğu eski ve yıpran-

mıştı. Eski bir otelin önünde durduklarında herkes yabancılara bakmaya başladı.

Beraberce arabadan inerken Doktor çocuklara, “Burası kışın dünyanın en soğuk yeridir,” dedi.

Odalarına yerleşince Bear hemen “Umarım internet vardır,” diyerek televizyonu açtı. Tue televizyona bakakalmıştı.

İs gülümseyerek, “Eh, Tue saatlerce kıpırdamaz artık,” dedi.

Doktor, “İs’le benim gidip yetkililerle görüşmemiz gerek,” dedi. “Tarihî tapınaklara izinsiz girip çıkmamızı hoş karşılamazlar. Biz dışarıdayken başınızı derde sokmanızı istemiyoruz, o yüzden size bakması için otelden birini tutabiliriz.”

“Bize güvenebilirsiniz.” Bear en tatlı haliyle gülümsedi. “Otelde güvendeyiz. Bize çocuk bakıcısı tutarsanız Tue bize güler. Yıllardır kendi başına dışarı çıkmasına izin varmış.”

“Hiçbir yere gitmeyeceğinize söz veriyor musunuz?” Doktor çok ciddi görünüyordu. “Tarihi eser kaçakçılarının buralarda olduğunu biliyoruz. Biz meşgulken sizin odadan çıkmayacağınıza güvenmem gerek.”

Arky başını salladı. “Bir iki saat için bakıcıya ihtiyacımız yok. Burada üç kişiyiz.”

İs'le Doktor çıktıktan kısa bir süre sonra Bear odada volta atmaya başladı. Pencerenin yanına gidip dışarı bakarak, “Ben sıkıldım,” dedi. “Karşıda cips falan satan bir büfe var. Azıcık çıkıp bir şeyler alsam nasıl olur?”

“Çıkımmamız gerek.” Arky de Bear'ın yanına gidip pencereden baktı. O da sıkılmıştı. Televizyondan hiçbir şey anlamıyordu, odada yapılacak hiçbir şey de yoktu. “Gerçekten de arada birkaç metre ancak var,” dedi. “Aslında bir yere gitmek sayılmaz, değil mi? Tue satıcıyla konuşmamıza yardım eder.”

Bear kapıya yönelerek, “Hadi, Tue,” dedi. “Bir dakikada döneriz.”

Tue yerinden kıpırdamayınca Bear gidip televizyonu kapattı. “Hadi gel!”

Sokak Arky'nin tahmininden daha kalabalıktı. Etraftan geçen bir sürü insanın itip kakmasıyla ne olduğunu anlamadan Bear ve Tue'den uzaklaşıverdi. Büfeye gittiğinde arkadaşlarından eser yoktu. Şu tarafa gittiler herhalde, diye düşünerek küçük tezgâhlarla dolu dar bir sokağa doğru yürümeye başladı.

Pek uzağa gidemedi bir el ağzına sımsıkı yapıştı, biri onu karanlık bir ara sokağa çekti. Adam onu bakımsız sokaklarda sürüklerken Arky dehşetle çırpındı. Adam onu mengene gibi sıkmasına rağmen kıvranıp mücadele etti. Otelden giderek daha uzağa

sürüklendiğini görünce can havliyle ağzını tutan ele dişlerini geçiriverdi.

Adam acıyla bağırarak elini çekti. Arky bütün gücüyle koşmaya başladı. Hiç bakmadan bir köşeyi dönünce birine bütün hızıyla çarptı. Yere devrildi. Çarptığı adamdan medet umarak “Yardım edin!” diye bağırdı.

Bir ses, “Yol arkadaşım,” dedi. “Böyle karşılaşmamız ne büyük şans!”

Arky başını kaldırıp baktı. Yung üzerine eğilmişti, gözleri sinsi sinsi parlıyordu. Arky sendeleyerek ayağa kalkarken yanlışıyla Yung’un kasıklarına tosladı. Yung iki elini birden önüne atıp iki büküm oldu.

Arky başı dönerek bir kez daha kaçmaya davrandı ama elini ısırdığı adam arkasından yetişmişti. Arky’yi ceketinden yakalayıp çevirdi ve itip duvara yapıştırdı.

Yung gözleri sulanarak, sendeleye sendeleye Arky’nin yanına gelip kolunu arkadan omzuna kadar bükte. “Bunun hesabını vereceksin,” diye homurdandı.

Arky, “Asıl sen hesap vereceksin,” diye bağırarak canını yakan adamın elinden kurtulmaya çalıştı. “Polis! Polis!”

Yung, “İstediğin kadar bağır,” dedi. “Polis buralara davet edilmeden gelmez.” Adamlar Arky’ye iki taraftan yapışıp eski sokaklardan zorla yürüttüler.

Arky çırpınıyor ve avazı çıktığı kadar bağıyor, ıgıllıklarını duyan birilerinin yardıma koşacağını umuyordu ama yakından geçenler ya yüzlerini duvara dönüyor ya da aniden durup ters yöne gidiyorlardı. Arky herkesin Yung’dan ve diğerk adamdan korktuğunu fark etti. Kimseden fayda yoktu, gücünü boşa harcamaması gerekiyordu. ırpınmayı bıraktı ama kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Panik halinde düşünmeye çalıştı. Babasının sözünü dinleseydi bu iş başına gelmeyecekti. Yung onu neden kaçırıyordu, bu işin arkasında ne vardı? Belki biri para istiyordu.

Kekeleyerek, “Biri beni kaırman için sana para mı verdi?” diye sordu.

“Sen neden söz ediyorsun bilmiyorum.” Yung Arky’yi köhne bir eve soktu.

Adamlardan biri bileklerini bağlarken, Arky, “Babam yoksul bir adam,” dedi. “Bizim paramız yok.”

“Ama arkadaşın yoksul değıl, öyle değıl mi?” Yung alay eder gibi sırttı. “Ayrıca sanırım sizde de istediğimiz bir şey var.”

Arky başka sorular da soracaktı ama diğerk adam ağzına kalın bir bant yapıştırıp onu susturdu. Sonra onu kaldırıp bir koridordan geçirerek bir odaya attılar.

Arky birinin üstüne sertçe düştü, altındaki kişi yüksek perdeden inledi. Arky yana doğru yuvarlanarak ezdiği kişinin üstünden inince kendini Bear’la yüz yüze buldu. Onun ağzı da bantlanmıştı.

Bear’ın yüzü aldığı darbenin etkisiyle morarmaya başlamıştı. Nefesi kesildiği için gözleri dışarı fırlamıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Birkaç kere korkuyla inledikten sonra sonunda burnundan nefes almayı başardı. Yüzünün rengi düzeldi.

Arky canını yaktığı için özür dilemeye çalışarak iri iri açılmış gözleriyle Bear’ın yüzüne baktı.

Yung ayağının ucuyla Bear’ın midesine vurdu. “Kes mızırdanmayı, zengin velet!” dedi. “Başın biraz dertte galiba!” Odadan çıkıp tahta kapıyı kapadı ve sürgüledi.

Arky arkasında bir hışırtı duydu. Nereden geldiğini görmek için başını çevirince Tue’yi gördü. Onun da ağzı ve elleri bağlanmıştı, kurtulmak için çırpınıyordu. O da Arky kadar korkmuşa benziyordu. Arky ellerini deli gibi oynatarak iplerden kurtulmaya çalıştı ama ne yaptıysa bileklerini acıtmaktan başka bir faydası olmadı.

Tue küçük bir pencerenin altında oturur pozisyona gelmeyi başardı, sonra da duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Pencere küçüktü ve yüksekteydi, içeri az bir ışık giriyordu. Arky kaçabi-

lir miyiz diye düşünerek pencereyi dikkatle inceledi. Pencerede kilit yoktu.

Yuvarlanıp yüzüstü döndü, karnının üstünde tırtıl gibi sürünerek Tue'nin yanına yaklaştı. Yavaş yavaş sürünürken ağzındaki bant yere sürtünce aklına bir şey geldi. Yüzünü tozlu zeminde ileri geri sürtmeye başladı. Göğsünden yükselen şiddetli bir hapsirik burnundan patlarcasına fırladı. Fışkıran sümükler yerdeki tozlara karıştı ama bu arada ağzındaki bant da oynamıştı. Birkaç saniye sonra çenesi sürtünmekten ciğer gibi olmuştu ama bant da çıkmıştı. Müthiş bir utku hissiyle yüreklendi. Artık kaçma şansları olabilirdi!

Tue de Arky'nin başarısını görünce kendi ağzını yere sürtmeye başladı. Tue uğraşırken Arky sürünerek Bear'ın yanına gitti. Dişleriyle Bear'ın bileklerini saran ipleri çekiştirip kemirmeye başladı. Birkaç dakika sürdü ama ipler gevşedi ve Bear'ın elleri çözüldü. O da Arky'yle Tue'nin iplerini çözdü. Kendi ağzındaki bandı da çıkarıp konuşmaya başlayacaktı ki Arky parmaklarını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını işaret etti.

Çocuklar pencerenin dibine gidip gözleriyle ölçüp biçtiler. Aralarında en zayıfı Arky'ydi, belki pencereden geçebileceğini düşündü.

Tue tek kelime etmeden uzanıp pencereyi açtı. Bear diz çöktü, Arky onun sırtına basarak pencere-

ye ulaştı. Daracık açıklıktan geçmek için karnını içine çekti. Tahta ereve kalçasına takılmıştı. Kendini çekmeye çalıştı ama sıkışmıştı.

Bear, “Kalan çok geniş,” diye fısıldadı. “Kemerin ve kotun yüzünden sıkıştın.”

Arky ayakkabılarını çözen, kemerini açıp kotunu çıkaran eller hissetti. Çıplak poposuyla yarısı pence-
renin dışında, yarısı içeride sıkışıp kalmıştı.

Hâlâ geçmek için uğraşarak, şimdi ne olacak? Çok kötü sıkıştım! diye düşünürken biri onu sertçe itti. Arky pencereden fırlayıp bir avluya düştü. Yarı ıplak vaziyette ayağa kalkıp etrafa bakındı. Bir ık-
mazdaydı! Avlu her yandan duvarla çevriliydi. Bir kapı vardı ama o da çıktığı binaya açılıyordu. Kapı-
yı açıp tekrar evin içine girmekten ve başka bir çıkış bulmaya çalışmaktan başka şansı yoktu.

Elleri dehşetle titreyerek kapıyı açıp korka korka sessizce eve girdi. nnde boş bir koridor uzanıyordu, öbür ucunda bir kapı vardı. Ses çıkarmadan geçmeye çalışırken duvarda bir rafta ellerini ve ağzını bağladıkları bandı ve ipi gördü. Yerde eski un u-
valları vardı. ıplaklığını örtmek için bir çuval aldı ama çuvalın ipleri arasında küçük küçük böcekler dolaştığını görünce elinden attı. Saklanacak bir yer de yoktu, mecburen parmaklarının ucuna basa basa kapıya doğru yürümeye devam etti. Kapıyı hafifçe aralayıp içeri baktı.

Fong bir masanın başında oturuyordu, sırtı Arky'ye dönüktü. Kızıl saçları yüzüne dökülmüştü. Bir şey okuyordu. Önünde iki kapı vardı. Kapılardan biri sürgülüydü. Arky Bear'la Tue'nin o kapının arkasında olduğunu biliyordu. İkinci kapı da çıkış kapısıydı. *Fong'un yanından nasıl geçeceğim?* diye düşünmeye başladı. Kendini çok savunmasız hissediyordu.

Aklına nasıl geldiğini bilmiyordu ama beyni korkuyla vızır vızır çalışarak neredeyse hiç düşünmeden tekrar sessizce koridora döndü. Raftaki ipi alıp ölçtü. İki metreden uzundu. Bir ucunu adam asacakmış gibi ilmik yaptı. Bandı ceketinin cebine koydu. Sonra yerdeki çuvallardan birini aldı. İlmiği çuvalın ağzına geçirdi.

Korkudan kaskatı kesilmiş bir halde geri döndü. Kapıyı açtı. Fong arkasına dönmedi. Arky odanın içine doğru bir adım attı, bir an duraksadı, sonra çuvala ipi kaldırıp Fong'un başına geçiriverdi.

Fong hemen ellerini kaldırıp çıkarmak için çuvala yapıştı. Arky ilmiği çekip sıkıştırdı ve ipin kalanını üstten Fong'un ellerine doladı. Fong'un elleri boynunun iki yanında kalmıştı. Ayaklarıyla sert tek-meler savurmaya başladı. Sandalye arkaya devrildi, yere gürültüyle çarptı. Fong'un başı yerdeki taşlara vurdu. Acıyla inledi, sonra da hareketsiz kaldı.

Arky donup kalmıştı. Yung'la diğer adamlar bu gürültüye koşacaklardı! Kaçmak için tek bir yol vardı—ama adamlarla karşılaşma korkusundan kapıya doğru koşmaya cesaret edemiyordu. Kaygıyla bekledi. Kimse gelmedi. Şansına inanamıyordu. Fong'dan başka nöbetçi yoktu.

Fong'un bayıldığını anlayınca Arky hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etti, sonra da iple çuvalı başından çıkardı. Fong'un ağzını ve gözlerini bantladı, kollarını ve bacaklarını iple sandalyeye sıkıca bağladı.

Arkadaşlarının hapis olduğu odanın kapısına koştu. Tue ve Bear onu görünce neredeyse sevinçle bağırıyorlardı ama Arky parmağını ağzına götürerek onları uyardı.

Her an yakalanma korkusuyla kapıdan çıkıp bacaklarının bütün gücüyle özgürlüğe doğru koşular.

Çocuklar koşa koşa ön kapıdaki merdivenlerden inip daracık sokaklardan geçtiler, ancak bir dükkânın yanında üst üste dizilmiş tahta kasaların arkasına saklandıktan sonra Bear kahkahalarla gülmeye başladı. Tue de eliyle Arky'yi göstererek güldü. Arky aşağı baktı. Özel yerleri soğuktan morarmıştı. Kaçarken korkudan altının çıplak olduğunu bile unutmuştu.

Tue ve Bear sokakta birkaç dakika dolaşıp eski bir naylon torba buldular. Arky torbayı beline bağlayıp biraz örtündü, sonra iki arkadaşının arasına sokuldu, üç çocuk sokaklardan geçip otele döndüler.

Tapınağa Varma Yarışı

“İşte döndünüz!” Arky, Bear ve Tue otel odasına dalınca İs bağırmaya başladı. “Ödümüzü kopardınız! Döndüğümüzde sizi bulamadık.”

İs’in bağırışını duyan Doktor elinde anahtarın durduğu kutuyla birlikte kendi odasından çıktı. “Sizi her yerde aradık, sonra biri kapımın altında bir fidyeye notu attı! Sizi serbest bırakmalarına karşılık anahtar istediklerini yazıyordu.” O sırada Arky’nin ayağında pantolon ve ayakkabı olmadığını fark etti. “Ne oldu sana böyle?”

Bear soluk soluğa anlatmaya başladı: “Bizi kaçırdılar. Otelden çıkmıştık. Arky’yle Tue’yi gelmeye ben zorladım. Ama Arky bizi kurtardı! Bizi kaçıranlar Yung’la Fong’du! Bir çetenin içindeymişler.”

Arky, “Mağaradan çıktıktan sonra bizi takip edip ne bulduğumuzu öğrenmiş olmalılar,” dedi.

Tue de, “Kaçtığımızı görünce de peşimize düşeceklerdir!” diye ekledi.

“Gidip olanları polise bildirmemiz gerek.” Doktor endişeli görünüyordu. “Sonra da anahtarı teslim edip Moğolistan’dan ayrılırız.”

“Yung polisin ondan korktuğunu söyledi.” Arky çantasından yedek giysilerini çıkarıp çabucak giyindi.

Bear Arky’yi destekleyerek, “Polisin bize bir yardımı olmaz,” dedi. “Bu adamlar zorba. Okulda bana böyle zorbalar musallat olduğunda kimse beni dinlemedi. Bu da aynı şey. Onların kazanmasını istemiyorum.”

Arky, “Anahtarı başka biri ele geçirip tapınağa giderse yazık olur,” diyerek babasını ikna etmeye çalıştı.

“Tapınağı ziyaret etmek için izin aldık, manastırın başkeşişini de tanıyorum...” İs umutlu gözlerle Doktor’a bakıyordu. “Ayrıca tarihî eser kaçakçılarının bazı polisleri maaşa bağladığını da kötü deneyimlerimizden biliyoruz. Nereye gittiğimizi gereğinden fazla kişinin öğrenmesi iyi olmaz. Acele edersek doğruca tapınağa gidip etrafa bakar, sonra da ülkeden ayrılabiliriz.”

Bear, “Lütfen!” diye yalvardı. “Buraya kadar gelip mezarı bulup bulamayacağımızı görmeden dönmek istemiyorum. Annem başımıza gelenleri duyunca beni kesin bir yaz kampına gönderir!”

Arky, “Ya Tue?” dedi. “Şimdi gidersek Tue’ye ne olacak? Ailesi tehlikede olabilir. Bu anahtarın bizi nereye götüreceğini görmemiz gerek!”

Doktor’un gözlerinde Arky’nin daha önce hiç görmediği bir pırıltı vardı. “Arabaya binmek için otuz saniyeniz var.”

Tapınağa giderken Doktor yolda hükümet binasının yanındaki ihtiyaç fazlası malzemelerin satıldığı mağazada durdu. “Solunum cihazı satın almamız gerek,” dedi. “Mezarı bulacak olursak içerisi tehlikeli olabilir. Çok uzun süredir kapalı durduğu için havasız olabilir.” Arabadan indi. “Uzun sürmez, hemen dönerim.”

Doktor hızla mağazaya girerken Bear ve Arky hükümet binasının yepyeni olduğunu ve şehrin kаланından çok farklı göründüğünü fark ettiler. Ana binanın önünde büyük siyah bir Mercedes duruyordu, direksiyonda bir şoför vardı.

Tue, “Bu araba çok önemli birinin herhalde,” dedi. Tam o sırada binadan iyi giyimli bir adam çıkıp merdivenlerden inmeye başladı.

Bear, “Bu adamı tanıyorum!” diye bağırdı. “Bay Rulec bu. Üvey babamla hep rekabet halindedir.”

Ön koltukta oturan İs, “Ne konuda?” diye sordu.

Bear, “İş,” diye karşılık verdi. “Geçen yıl Afrika’da bir tarım şirketini satın alma konusundaydı. Biz kazanmıştık. Üvey babam hava atarken duydum. Müzayedelerde antika eserler için falan da kapışırlar. Her konuda rekabet halindeler.”

Başka bir adam Rulec’in arkasından hızla merdivenlerden inip ona bir çanta uzattı. Rulec adamla konuşurken dönünce Bear’ı gördü. Konuşması bitince arabanın yanına geldi.

“Günaydın, Belvedere,” diyerek gülümsedi. “Senin ta buralarda ne işin var? Uşağın da yanında değil.”

Rulec önde oturan İs’i görünce seyrelemiş saçlarını sıvazlayıp düzeltilti.

Arky’ye adamın gözleri soğuk ve hesapçı görünmüştü.

Bear cevap vermeden bir an duraksadı. “Halamla birlikteyim,” diye bir yalan söyledi. “Bizi macera gezisine götürüyor.”

“Ünlü annenin kız kardeşi değil herhalde?” Rulec gözlerini İs’e çevirdi, şaşırmış gibi bir hali vardı.

Bear Rulec’in yüzüne bakmamaya çalışarak, “Hayır,” dedi. “Öz babamın kardeşi, başka akrabalarım da var herhalde.”

“Ben Goran Rulec, yanılmıyorsam siz de Profesör İsobel Smythe olmalısınız.” Rulec İs’e yılışık yılışık gülümsedi. “Resminizi yazdığınız makalelerin

yanında görmüştüm. Ben de tarihî eser koleksiyoncusuyum, özellikle de ilginç tarihî hikâyeleri olan Asya eserleriyle ilgileniyorum. Sanırım çok ortak yönümüz olabilir. Belvedere'nin böyle akrabaları olduğundan haberim yoktu.”

“Ben aslında üvey kardeşim.” İs kızarmıştı. “Ama Bear’la görüşmeyi seviyorum.”

“Tabii ki.” Rulec koca dişlerini göstererek gü-lümsedi. “Bir gün buluşup bir şeyler içmeliyiz. Burada bir villa tuttum, şehrin hemen dışında, oraya gelebilirsiniz. Hükümetle yeni açmayı planladıkları bir maden konusunda görüşmeler yapıyorum. Yeni yol yapımı konusunda da yardımcı olabilirim. As-lına bakarsanız, tanışmak isteyebileceğiniz birçok arkadaşım var.”

“Biz tam gidiyorduk aslında.” İs Doktor’un eli kolu solunum cihazları ve fenerlerle dolu şekilde arabaya doğru geldiğini görmüştü.

Rulec elini cebine sokup bir kart çıkardı. “Peki, numaram burada yazılı,” diyerek İs’e uzatırken Doktor’un elindekileri süzüyordu. “Bunlarla ne yapacaksınız, Doktor Steele? Eski bir maden hattına ya da bir mezara falan inmeyeceksiniz ya?”

Doktor malzemeleri arabanın bagajına attı. Soruyu duymazdan gelerek, “Bay Rulec, Lord Wright’ın evinde tanışmıştık,” dedi. Rulec’in yanından geçip sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı.

“Durup sohbet etmeyi çok isterdim ama biraz acelemiz var.”

Uzaklaşırlarken Doktor, İs'i, “Rulec de antika eser alıp satar ama kötü bir şöhreti var,” diye uyardı. “Ben onunla iş yapmayı asla kabul etmezdim ama seve seve kabul edecek çok kişi var.”

Arky arka koltuktan, “Yung’la Fong’u Rulec tutmuş olabilir,” dedi.

İs, “Rulec çocuk kaçırıracak biri gibi görünmüyor,” dedi. “O hırsızlarla sorun yaşadık diye önümüze geleni suçlayamayız.”

Tue, “Ben olsam o adama güvenmezdim,” dedi. “Aç gözlü bir gülüşü var.”

“İnsanları gülüşüne bakarak da yargılayamayız.” İs kızmış gibiydi. “Bizim neden burada olduğumuzu bilmesi mümkün mü gerçekten?”

Bear, “Senin kim olduğunu biliyordu,” dedi. “Benim orada olduğuma şaşırmasının da numara olduğunu hissettim, sanki şaşırmış gibi yapmak hoşuna gidiyordu. Üvey babamın altın sikkeyi satın aldığını biliyor olmalı. Babamla ikisi birbirinden nefret ediyorlar diyebilirim!”

Doktor da, “Hükümet binasından çıkıyordu,” diye uyardı. “Bizim tapınakta araştırma yapma izni aldığımızı öğrenmiştir. Başımıza gelenlerde onun parmağı olması mümkün.”

Bear, “Ayrıca arabaları, uçakları falan da var,” dedi, “hızla peşimizden gelmiş olabilir.”

“Hmm...” dedi İs mırıldanarak. “Öyleyse bile bir şey elde edemeyecek çünkü döner dönmez yetkililere gidip sikkeyi ve anahtarı teslim edeceğiz, savaşçı iskeletlerini bulduğumuz mağaranın yerini de bildireceğiz,” dedi. “Sonra da eve dönüyoruz.”

Gözünü Altın Bürüyenler

Tapındaki keşişler İs'i son gelişinden hatırladılar ve sevinçle karşıladılar. Duvarlarda asılı birçok gong vardı, keşişler gongları sürekli çaldığı için bina yumuşak bir sesle uğulduyordu.

Arky, “Keşişler gonglara neden dokuz kere vuruyor?” diye sordu. Bir yandan da Doktor’un dokuz sayısı hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu.

Doktor, “Dokuz uğurlu bir sayı, burada da 999 gong var,” dedi. “Keşişler bu gongları çalmanın herkese Buda’nın aydınlanışını hatırlattığını düşünüyorlar.”

“Vay.” Bear’ın sesinde alaycı bir hava vardı. “Peki, bu bilgiler neye yarıyor?”

Doktor sabırla, “Efsaneleri ve tarihi bilmek Sırların Bekçisi’nin bıraktığı ipuçlarını bulmamıza yardımcı olabilir,” dedi.

“Manastırın altına ne zaman bakacağız?” Arky bir an önce harekete geçmek istiyordu.

Doktor, “İs başkeşişle görüşüyor,” diye karşılık verdi. “Tapınağın altındaki katakombu araştırmamız konusunda fikrini değiştirmedikten emin olmak istedi.”

Tue, “Katakomb nedir?” diye sordu.

Doktor, “Yer altı mezarlığı demek,” diye karşılık verdi. “Yer altında bir dizi odadan oluşur. Mezarlıktan farkı, keşişlerin gömülmemesi. Cesetleri kaya duvarlardaki oyukların içinde görebilirsiniz. Çürüyene kadar orada kalırlar. İlk kez gören biri için biraz sarsıcı olabilir.”

Birkaç dakika sonra başkeşiş geldi. Hepsinin ellerindeki solunum cihazlarına bakarak başını salladı. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı, İs’e bir şeyler söyledi, o da gülümseyerek çevirdi. “Ölülerin o kadar da kötü kokmadığını söylüyor! Aşağıda solunum cihazı gerekmeden soluk alabilirsiniz diyor.”

Başkeşiş onları dışarı çıkarıp tapınağın arkasındaki bir bahçeden geçirdi, sonra da birkaç basamakla inilen çok eski bir kapıya getirdi. Muazzam temelin içinde yer alan kapı uzun bir koridora açılıyordu. Ayak sesleri koridorda ürkütücü şekilde

yankılanıyordu. Arky ve Bear'ın hiç sesi çıkmıyordu, Tue ise biraz kaygılı gibiydi. Arky, acaba yine mağaradaki gibi hayaletleri mi düşünüyor diye merak etti. Sonunda karanlığa doğru inen dik bir merdivene geldiler. Burada elektrikli aydınlatma yoktu, merdivenin başında, bir ipin ucunda eski bir çan asılıydı. Doktor sırt çantasından fenerleri çıkardı. Başkeşiş İs'e bir şey söyleyip eğilerek selam verdi.

İs baş keşişin sözlerini diğerlerine çevirdi: "Başkeşiş bizim Cengiz Han'ın gömüldüğü yeri aramaya geldiğimizi biliyor. Bizim vaktimizi boşa harcadığımızı, aşağıda hiçbir gizli tünel bulamayacağımızı düşünüyor... ama bizim bu ölümler diyarını o olmadan görme hakkımıza saygı duyuyor. Bize kolaylıklar diliyor ve araştırmamızı bitirip döndüğümüzde bu çanı çalmamızı söylüyor."

Başkeşiş onları yalnız bırakınca Doktor öne düşüp merdivenlerden karanlığa doğru inmeye başladı. Havada, aşağı inildikçe artan, kekremsi bir koku vardı. Sonunda kendilerini duvarlarında sıra sıra oyuklar olan uzun, karanlık bir odada buldular.

Oyuklarda lekeli turuncu cüppeler giymiş keşişlerin cesetleri vardı. Bazılarının kafatasında hâlâ biraz et kalmıştı. Arky çürüme kokusunu alınca burnunu kırıştırmıştı, cesetlere bakmamaya çalışıyordu. Bear alçak sesle söylenip duruyor, fenerini etrafta gezdi-

rerek ölüleri aydınlatıyordu. Doktor ona terbiyeli davranmayı hatırlatmak için kafasına hafifçe vurdu.

Bear azarlanmaya hiç gelemiyordu. Beraberce boğucu katakombda ilerlerlerken bir tarafta bir oda görünce bakmak için o tarafa kıvrılıverdi. Oda, taş sandalyelerde oturan keşişlerle doluydu.

Yüzüne değen bir örümcek ağını eliyle itti, saçında bir şey gezinmeye başladı. Elini uzatınca parmaklarının arasında yumuşak, kıllı bir yaratık kıpırdadı. Bear korkuyla bir çığlık attı, iğrenç yaratık alnına doğru indi, kocaman siyah gövdesi gözlerinden birinin önüne doğru sallandı.

Bear, “Örümcek!” diye bağırdı. Örümcek burundan kayıp boynuna indi ve giysilerinin içine giriverdi.

Bear fenerini sallayarak kazağını çıkarmaya çalıştı. Kazağı kafasından çıkarmaya çalışırken örümcek karnında dolaşmaya başladı. Önünü göremeyen Bear oturan cesetlerden birine çarptı. Kemikler ve giysi parçaları havada uçuştı.

Doktor koşarak Bear’ın yanına gelip onu yerden kaldırdı. Kazağı kafasından çekip çıkardı ve örümceği eliyle silkeleyip üzerinden attı. Hayvan hızla kaçıp karanlıkta kayboldu. Doktor, “Seni şaşkın çocuk!” diye bağırdı. “Keşişler bunu görünce ne diyecekler?”

İs, “Kemikleri yerlerine koymamız gerek!” dedi. “Zamanımızı boşa harcamamıza neden oluyorsun!”

Doktor ve İs yavaşça keşişi sandalyesine oturtup başını tekrar yerine yerleştirdiler. Kollarını yerde bırakmak zorunda kalmışlardı çünkü kolları yerinde tutan cüppe dağılmıştı. İs endişeli bir ifadeyle, “Çıktığımız zaman başkeşişe durumu anlatırım,” dedi. “Lütfen kendine hâkim olmaya çalış, Bear. Neredeyse son odaya geldik, yanımdan ayrılma!”

İs dönüp yürümeye başladı, Bear da suçlu suçlu arkasından gitti. Dar bir koridordan geçip karanlıkta neredeyse görünmeyen bir kemere vardılar. Kemerden eğilerek geçip başka bir odaya girdiler.

Bear boğuk bir çığlık atınca Arky hemen peşinden odaya koştu. Fenerinin ışığında boyunu aşan bir kemik ve kafatası yığını gördü. Sonra fener başka bir yığını, sonra bir başkası aydınlattı.

Arky ürpererek, “Ne bu?” diye sordu.

İs, “Korkmayın,” dedi. “Oyuklardaki keşiş cesetleri parçalanınca kemikler bu odaya taşınır. Şu anda yüzlerce yıl boyunca ölmüş keşislere bakıyorsunuz.”

“Bakın!” Arky eliyle bir duvara oyulmuş, çene-leri açık kafataslarını gösteriyordu. “Göz yuvaları altın dolu!”

Bear, korku ve saygı dolu bir fısıltıyla, “Sanki bizi gözetliyor gibiler,” dedi. “Fenerin ışığında gözleri parılıyor. Tüyler ürpertici bir şey.”

Tue, “Hem de nasıl,” dedi. “Ben gerçekten burada olmak istemiyorum.” Giriş kapısına mümkün olduğu kadar yakın durmaya çalışıyordu.

İs heyecanla, “Hainler!” diye bağırdı. “Ölümün Eli’nin ortaya çıkardığı hainler, gözlerine erimiş altın dökülerek öldürülürdü!”

Bear, “Çok iğrenç!” dedi.

İs, “Bu da bir ipucu,” diye devam etti. “Arayanlara Ölümün Eli’ni aradıklarını hatırlatmak için.”

“Ama nasıl bulacağız?” Bear hafifçe titriyordu. “Yine kemikleri hareket ettirmemiz mi gerekiyor?”

Arky fenerini etrafta dolaştırdı. Odanın diğer üç duvarı, üst kattaki salonda bulunan Buda heykeli-nin ayakları gibi canlı renklerde resimlerle süslenmişti. Duvarların her santimetrekaresi hayvanlar, çiçekler, kuşlar, akarsular ve dağlarla doluydu. Aynı duvarlar başka bir odada bulunsa göze çok güzel görünebilirdi.

Arky’nin feneriyle aydınlattığı duvarlara bakan Doktor, “Bu resimler cenneti betimliyor,” dedi.

Arky düşünerek, “Kafatasları yalnızca bir duvarda,” dedi. “Bu da bir ipucu olmalı.”

İs heyecanla, “Doğru!” diye bağırdı. “Hain kafatası oymaları yalnızca doğu yönündeki duvarda var!

Ama bu işte bir yanlışlık var. Çin mitolojisinde ölüm her zaman batıda, güneşin battığı yönde gösterilir. Ölümü gösteren o kafatası oymalarının batı duvarında olması gerekirdi. Ama o kafatasları gerçek kafatası değil, yalnızca birer oyma, dolayısıyla da gerçek ölüm anlamına gelmiyor. *Gerçek* ölümü bulmak için batı yönündeki duvara bakmamız gerek!”

“Mezarın girişi batı yönündeki duvarda olmalı.” Doktor gülümsüyordu. “Böylece Cengiz Han da cennette oluyor!”

Herkes fenerlerini batı yönündeki duvara tutup resimleri incelemeye başladı. Birkaç saniye içinde Arky yüzünde geniş bir gülümseme olan bir ejderha buldu. Ejderhanın gülümsemesi diğer resimler gibi duvara boyayla çizilmemiş, oyulmuştu. Arky bir kemik yığının çevresinden dikkatle dolaşıp duvara yaklaştı ve ejderhaya dokundu. Bu resim, Tue’nin kitabının kapağındaki ejderhanın aynısıydı, yalnızca ağzında inci yoktu. Parmaklarını ejderhanın ağzında gezdirdi. Kayanın içine doğru oldukça derine giden bir oyuk vardı.

Düşünerek, “Eğer anahtarın büyük dairesini bu ağzın içine sokarsak bu ejderhanın ağzında bir inci varmış gibi görünür,” dedi.

Doktor şimşek gibi harekete geçti. İzin istemekle bile zaman kaybetmeden İs’in sırtındaki çantayı alıp

açtı ve anahtarı çıkardı. Birkaç saniye içinde anahtarın kıvrımlı kenarı ejderhanın ağzındaydı.

Bear, “E, şimdi?” dedi. “Güzel görünüyor ama hiçbir şey olmadı.”

İs, “Bastır,” dedi “Yerine uyduğuna göre ya bastırmak ya da döndürmek gerek, bir şey yapıyor olmalı!”

Doktor anahtarı duvara doğru bastırarak, “Eğmek istemiyorum,” dedi.

Saniyeler akıp gitti.

“Hiçbir şey olmuyor!” Doktor’un omuzları önüne düştü. “Çıkıyorum.”

Doktor anahtarı duvardan çekince odanın derinliklerinden garip bir tıkırtı duyuldu. Herkes nefesini tutup batı duvarından gelen hafif sarsıntı sesini dinledi. Ejderhanın yanında incecik bir yarık belirdi, sonra yavaşça genişledi, Arky şimdi bir kapının şeklini seçebiliyordu.

Doktor ve İs taş kapıyı bütün güçleriyle ittiler. Sonunda kapı yerinden oynadı ve çatırdayarak açıldı. Odaya bir buhar bulutu süzüldü. Arky nefesini tuttu ama ölümün ekşi ve keskin, ağır kokusu burun deliklerine doldu.

Bear, “Ölümün gölgesine giriyoruz,” diye fısıldadı.

Aydınlanmanın Sesi

Doktor anahtarı Arky'ye verip herkese solunum ekipmanlarını dağıttı. Arky anahtarı sırt çantasına yerleştirip ağır solunum cihazını kafasına taktı. Soluğu sert ve hırıltılı çıkıyor, kaskını ürkütücü bir hışırtıyla dolduruyordu. Yüzünün önündeki cam birkaç saniye buharla kaplandı, sonra geçti. Arky mezara doğru ilk adımı atınca korkuyla sıçradı çünkü karşısına elinde koca bir kılıç tutan dev gibi bir asker çıkmıştı.

Askerin yalnızca bir heykel olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Heykelin korkunç, pörtlek gözleri, koskocaman sivri dişleri ve domuz kulağına benzeyen kulakları vardı. Bu ilk canavarın arkasında böyle kırktan fazla büyük heykel duruyordu, hepsi de muazzam bir hazineye giden yolu bekliyorlardı.

Doktor, heykellere korkuyla bakan çocuklara, “Bunlar ruh bekçileri,” dedi. “Ölüleri koruyorlar.”

“Tam bir kâbus!” Bear ürperdi.

Tue fenerini tavana doğrultarak, “Yukarı bakın!” dedi. Üzerlerindeki tavan yıldızlı bir gece gibi ışıltı ışıltı, yüzlerce kristal yerleştirilmişti.

Arky, “Mezar burası,” dedi. “Ama Cengiz Han nerede?”

Tue fenerini geniş odanın ortasına çevirerek büyük bir altın kutuyu aydınlattı. “İşte!” dedi.

İs, “İnanılmaz!” diyerek parlayan tabuta doğru atıldı.

Doktor, “Çocuklar, olduğunuz yerde durun,” dedi ama sesi heyecanla yükselmişti. “Hiçbir şeye dokunmayın!” O da İs’in peşinden gitti.

Arky ruh bekçilerinin yanında durup fenerini geniş mezarın içinde dolaştırırken neredeyse düşecek gibi oldu. Zemin düzgün değil girintili çıkıntılıydı. Fenerin ışığı Çin ve Moğolistan’ın eni ve boyu birkaç metre uzunluğunda üç boyutlu bir modelini aydınlattı. Dağlar kusursuz şekilde oyulmuş kuvars ve yeşimle parılıyordu. Irmaklar gümüşten, göller zehirli cıvadan yapılmıştı.

Modelin diğer yanında değerli zırhlar içinde sıra sıra ölü askerler yatıyordu. Büyük bir huzur içinde, kusursuz bir düzenle dizilmişlerdi.

“Bunlar Sırların Bekçisi’nin zehirlediği 999 asker olmalı.” Arky bu korkunç manzara karşısında büyülenmiş gibiydi. “Cengiz Han’ı mezarına taşıyan askerler!”

Bear cesetlerin yanında gezinerek, “Dokuz sıra ölü asker,” dedi. Muazzam tabutun çevresine baktı. “Ama bütün bu hazinelerin arasında Ölümün Eli’ni nasıl bulacağız?”

Tue, “Sırların Bekçisi çok akıllıydı,” dedi. “Mutlaka bir ipucu bırakmıştır.”

Arky bir an düşündü, sonra gülmeye başladı. “Gerçekten de bırakmış,” dedi. “Sizin evdeki kitaba bakmıştık, hatırlıyor musun? Tapınağın çevresine gonglar çizilmişti.”

Tue başını salladı.

Bear, “Ee?” dedi.

“Gongları sebepsiz yere çizmiş olamazlar.”

Bear, “O zaman gongu ilk bulan kazanır,” diyerek karanlığa doğru seğirtti.

Tue de gülümseyerek yeni ipucunun peşinde Bear’ın arkasına takıldı. Çocuklar aramaya başladığında Doktor ve İs’in fenerlerinin ışığı mezarın içinde çok uzaklardaydı. Arky bir an acaba seslenip onlara gong fikrinden bahsetmeli miyim diye düşündü ama düşünceleri Bear’ın hafif ışıltısıyla bölündü.

Ölmüş askerlerin yanında, kuş ve çiçek resimleriyle süslü kalın bir sütunun arkasında Bear altın bir

gong bulmuştı. Gong tellerle tavandaki kancalara asılmıştı.

Tue de yanlarına gelince, Bear, “Çalayım mı?” diye sordu.

Arky, “Ben olsam çalmazdım,” dedi. “Doktor hiçbir şeye dokunmayın dedi.”

“Dokunmayacağım ki.” Bear kurnazca sırtarak gonga fenerinin arkasıyla vurdu. Gongdan içeride yankılanan gür bir ses çıktı. Bear, “Dokuz kere!” diye bağırarak gonga hızla, sertçe vurmaya başladı.

Gongu tutan teller titreşiyordu. Gongdan kulakları sağır edecek kadar yüksek bir ses çıkıyordu. Tavandan tozlar yağıyordu. Sonra tellerin ikisi birden koptu. Gong büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

Tavandaki kancalar bir gıcırdayarak döndü. Kuş ve çiçek resimleriyle süslü sütunun içinde küçük bir kapak tıkırtıyla açıldı ve bir dolap belirdi.

Arky fenerini dolaba tuttu, çocuklar içeri baktılar. Dolap boştu. İç çeperleri simsiyah boyanmıştı, yalnızca arka tarafta pırıl pırıl parlayan üç altın şekil vardı.

Tue şekilleri okuyarak, “Dokuz. Dokuz. Dokuz.” dedi. “Benim kitabımdaki ejderhaların sayısı ve Cengiz Han’ın sayısı.”

Bear hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Peki bunun bize ne faydası var?”

Arky, “Var, var!” dedi. “Bakın. Birinci dokuzdan sonra bir boşluk var, diğer iki dokuz ise yan yana. Okulda kütüphane kodunu öğrenmiştik. Bir mesaj saklamak için kolay bir yöntem. Dokuzuncu rafın doksan dokuzuncu kitabına gideceğiz.”

“Ee?” Bear biraz kaygılı görünmeye başlıyordu çünkü Doktor ve İs hızlı adımlarla onlara doğru geliyorlardı. Çok sinirli oldukları solunum kasklarının altından bile belli oluyordu.

Çözümü ilk akıl eden Tue oldu: “Ölü askerler dokuz sıra halinde yatıyor demiştin! En arka sıranın doksan dokuzuncu askerine gidelim!”

Bear’ın ne bulduğunu görünce Doktor ve İs’in kızgınlığı hemen geçmişti. Hep birlikte dokuzuncu sıraya gittiler ve fenerlerin ışığı doksan dokuzuncu askeri aydınlattı. Askerin zırhı, gözleri değerli taşlardan yapılmış ejderhalarla kaplıydı. Kalkanı, ağzında bir inci tutan kıvrılmış bir ejderha şeklindeydi. Kollarından biri zincir dokuma zırhla kaplıydı ve ucunda çelik bir eldiven vardı. Diğer eli açıktaydı ve kemikleri beyaz beyaz parlıyordu.

Doktor zırhlı eli dikkatle çekti.

Zırh kolaylıkla çıkınca Tue, “Kollarından yalnızca bir tanesi gerçek!” diye bağırdı. Doktor ağır eli kaldırıp eldiveni açtı. Çelik eldivenin içinde altından yapılma bir el iskeleti vardı. Tırnaklarının her biri uzun ve sivriydi. Bir parmak suçlar gibi ileri uza-

nıyordu. Alt tarafında, elin üzerinde dönebileceği küçük bir altın çubuk vardı.

Hepsi bir ağızdan, “Ölümün Eli!” diye bağırdı.

Doktor eli dikkatlice tekrar eldivenin içine koyup sırt çantasına yerleştirdi. “Lord Wright’la konuşana kadar hazineden bir tek bu parçayı kendimize saklamamız gerekiyor,” dedi. “Artık dönüp keşışlere bulduklarımızı anlatmamızın zamanı geldi.”

Bu sözler ağızından ancak çıkmıştı ki arkalarından gelen bir gürültüyle döndüler. Mezarın içine iki adam dalmıştı. Elllerinde odayı bıçak gibi kesen güçlü projektörler vardı. Arky fenerini onlara doğru çevirince bir silah patladı. Kurşun Arky’nin başının yanından geçip arkasındaki duvardan sekti. Davetsiz misafirlerden biri bir çığlık kopardı, kurşun başının hemen yanından geçmişti.

Doktor İs’e ve çocuklara, “Fenerlerinizi söndürün!” dedi. “Yere yatın.”

Bir ses, “Yaşamak istiyorsanız teslim olun!” diye bağırdı.

Arky, “Bu Yung,” dedi. “Sesini tanıdım.”

Doktor, “Başlarında solunum kaskı vardı,” dedi. “Solunum kaskı gerekeceğini tek bir şekilde öğrenmiş olabilirler.”

Bear, “Rulec!” dedi. “Yung’a haber vermiş ve bizi takip etmesi için bir araba ayarlamış olmalı.”

Arky, “Yanlarından geçebilir miyiz?” diye sordu.

Doktor, “Deneyeceğiz,” dedi. “Ben sürünerek tabutun yanına gidip ses yapacağım. Beni yakalamaya geldikleri zaman siz de kapıya koşun.”

Doktor karanlıkta yerleri yoklayarak emeklerken mezar soyguncuları da projektörleriyle etrafı tarayarak tabuta yaklaşıyorlardı.

Tabutun yakınlarında bir yerde bir şey yere düştü ve çatırtı bütün mezarda yankılandı. Soyguncular durup o tarafa baktılar. Lahde doğru birkaç adım attılar. Yung, “Kaçamazsınız!” diye bağırdı.

“Önce yakalayın hele.” Doktor’un sesi karanlıkta hayalet sesine benziyordu.

Mezar soyguncuları parlak ışıklarıyla havayı tarayarak ilerlemeye devam ettiler.

İs’le çocuklar parmaklarının ucuna basa basa adamların arkasına geçmeyi başarmışlardı, sessizce gizli kapıya doğru ilerlediler. Neredeyse varmak üzereyken Arky sendeleyip heykellerden birine çarptı. Dehşetle soluğunu tutarak sallanan ruh bekçisinin durmasını bekledi ama heykel yana doğru yatıp tok bir sesle İs’e çarptı, mezarda yankılanan korkunç bir gümbürtüyle yere devrilirken İs’in üzerine düştü.

Arky, heykelin altında acıyla inleyen İs’in yanına koştu. İs’in soluğu kesilmişti, Arky onu kollarından tutup çekmeye çalıştı ama heykel çok ağırdı.

Tue ve Bear da hemen yardıma koştular. Fazla zamanları yoktu, soyguncuların ışıkları onlara doğru yaklaşıyordu. Üçü birden bütün güçleriyle uğraşarak heykeli kaldırmayı başardılar. Tam İs kendini heykelin altından kurtarmayı başarmıştı ki mezar soyguncuları onları gördü. Arky, Bear ve Tue parlak ışığın altında donup kalmış, gözlerini kırpıştırarak ne yapmaları gerektiğini düşünüyordular.

Doktor fazla uzak olmayan bir yerden gürültü yapmaya başlayınca adamlardan birinin dikkati dağıldı ve tekrar mezara döndü. Diğeri adam, projektörü oradan oraya savurarak ayağı kalkmaya uğraşan İs ve çocuklara doğru atıldı. Birkaç saniye geçmeden yanlarına varmıştı. Bir bıçak parıldayarak İs'in boğazına doğru savruldu.

Arky düşünmeden adamın sırtına atladı. Saldırısı adamı yana doğru savurmuş, projektör elinden düşüp sönerek karanlığına doğru yuvarlanmıştı.

Ne yapması gerektiğini bilemeyen Arky, adamın elindeki bıçağı kullanabileceğini düşünerek adamın solunum kaskına asıldı. Hiç beklemiyordu ama kask çıkıverdi. Adam boğulur gibi bir ses çıkardı, bıçağını düşürdü ve Arky'ye deli gibi saldırıp kaskını geri almaya çalıştı.

Arky sıçrayıp adamın önünden kaçtı, düşüp karanlığına doğru yuvarlandı. Adam boğulur gibi hırıldayarak peşinden geldi. Arky yuvarlanmaya devam etti.

“Sen öldün!” Yung’un sesi mezarın arka tarafından geliyordu. Projektörünün ışığı Arky’yle diğer adamın boğuştuğu yöne dönmüştü. Işık, yere düşmüş, soluk almaya çalışan arkadaşını aydınlattı. “Kaskı geri ver!”

Arky elinde adamdan kaptığı kaskla sendeleyerek ayağa kalktı. Yung anında yanına varmıştı. Arky’ye doğru atıldı ama bir elinde projektör olduğu için istediği kadar hızlı hareket edemiyordu.

Arky geri doğru sıçradı. Yung onun bacaklarından birine yapıştı. Arky tekmeler savurmaya başladı ama Yung bırakmadı.

Arky kendini kurtarmaya çalışırken Bear ve Tue karanlıktan fırlayıp yardıma koştular. Bear Yung’un ayaklarına doğru atılırken Tue de kafasına yapıştı. Yung iki çocuğun ağırlığıyla yere devrildi. Bear projektörü kapıp karanlığa doğru savurdu. Bir cam şangırtısı duyuldu ve ışık söndü. Tue Yung’un kafasına maymun gibi yapışıp solunum kaskını çıkardı.

Yung kirli havayı soluyup hırıldarken çocuklar kaskları ellerinden bırakmadan kaçtılar. Doktor da fenerini yakıp yanlarına koştu ve İs’i ayağa kaldırdı. Yung kemerinden silahını çıkarırken kapıya doğru koştular.

Onlar gizli kapıdan geçip çıkarken duvara çarpan kurşunların sesi geldi. Tue arkalarından kapıyı itip kapatarak saldırganları mezara hapsetti.

Arky çanı bütün gücüyle çalmaya başladı.

Doktor ve İs yardım çağırmak için bahçeden ge-
çip tapınağın ana salonuna koştular. Huzur içinde
dua eden keşişler, ikisi içeri dalınca hayretle irkildi-
ler. Mezar yerin altında o kadar derindeydi ki gürül-
tüleri duymamışlardı.

İs neler olduğunu anlatınca başkeşiş keşişleri alıp
yer altı mezarına indi. Doktor keşişlere gizli kapıyı
gösterdi. Keşişlerin kaygılandığı belliydi. Başkeşiş
İs'le konuştu.

İs başkeşişin dediklerini gruba çevirerek, “Birinin
silahlı olduğunu bildikleri halde içerideki adamlar
için endişeleniyorlar,” dedi. “Onları oradan çıkar-
mamız gerek!”

Doktor, “Arky, anahtarı çantandan çıkar,” dedi.
“O adamlar kötü olabilir ama onları ölüme terk
edemeyiz.”

Arky anahtarı ejderhanın ağzına sokup çıkardı.
Kapı keşişlerin hayret dolu mırıltıları arasında açıldı
ve Yung’la arkadaşı sendeleyerek dışarı çıktılar. Hı-
rıldayarak, gözlerinden yaşlar fışkırarak başkeşişin
ayaklarına kapandılar. Keşişler hiç zaman kaybet-
meden silahlarını alıp adamları bağladılar.

Yung keşişlerin arasında tapınağa doğru yürür-
ken çocuklara öfkeyle bakarak, zor duyulur bir hı-

rılıyla, “Sizin işinizi bitireceğiz!” diye tehditler savuruyordu.

Bear Arky’ye gülümsedi. “Nasıl olacak o iş acaba?” dedi. “Yakında hapse girecekler bence.”

Mezarı bulduklarının ertesi günü Arky ve Bear için çok yoğun geçti. Polise kaçırılmaları ve Yung’un mezardaki saldırısı hakkında ifade verdiler. Yung’la arkadaşı kaçırma, hırsızlık ve cinayete teşebbüsten tutuklandılar.

Arky, “Peki, ya Fong?” diye sordu. “Ya peşimize düşerse?”

Polis memuru, “Sanmıyorum,” dedi. “Şu anda şehir çok tehlikeli. Bence çetesiyle birlikte çoktan kaçmıştır.”

Arky memurun doğruyu söylediğinden emin olamıyordu. Acaba polis Yung’un çetesinin kalanını yakalamaya ve onların tapınağa geleceğini nereden öğrendiklerini bulmaya çalışacak mıydı? Doktor, Ölümün Eli’ni şehirdeki bankada bir kasaya koymuştu ve anahtarı da sürekli üzerinde taşıyordu, ama Arky Fong’la tekrar karşılaşacaklarından emindi.

Kitaptaki Son İpucu

Rulec Ulangom'un dışında özel bir malikânede volta atıyordu. Elinde İngilizce yayınlanan yerel bir gazetenin, "Cengiz Han'ın Mezarı Bulundu" manşetli sayısı vardı. Ön sayfada Lord Wright'ın resmi yer aldığı için Rulec dişlerini gıcırdatıyordu.

Wright yine kazanmıştı! Rulec gazeteyi yere çarptı. *Wright'ın bir zayıf noktası olmalı*, diye düşündü.

Telefonu açıp ülkenin bakanlarından birinin numarasını çevirdi.

"Bay Batukhan," dedi. "Duyduğuma göre Cengiz Han'ın mezarı bulunmuş, Lord Wright da mezarı ziyaret edecekmiş. Bildiğiniz gibi ben de tarihi sanat eserlerine çok düşkünüm, sizin seçim kampanyanıza da cömertçe bağışta bulunmuştum. Ben de Lord Wright'la aynı zamanda orada bulunabilirsem bunu şahsi bir iyilik kabul ederim."

Telefonu kapatırken gülümsüyordu. Wright mezarı tek başına gezemeyeceğini öğrenince yüzünün alacağı şekli görmek çok zevkli olacaktı.

Telefon tekrar çaldı. Arayan şu sersem Fong'du.

Rulec öfkeyle fısıldayarak, "Sana beni acil bir durum olmadıkça arama dedim," dedi. "Ağabeyin her şeyi berbat etti. Şu ana kadar bana sadece sorun çıkardınız. Sana işleri düzeltmek için son bir şans veriyorum, yoksa ağabeyin hapiste çürür."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" Fong'un canının sıkıldığı sesinden belli oluyordu. "Ağabeyimi kurtarmak istiyorum."

Rulec, "Neler olup bittiğini bilmem gerek," dedi. "Profesörle Doktor Steele'in odalarına dinleme cihazı yerleştir. Birbirlerine söyledikleri tek bir sözcüğü bile kaçırmak istemiyorum. Bana güzel bilgiler getirirsen ben de senin sorununu çözmene yardımcı olabilirim. Söyle ağabeyine, konuşmasın."

Mezara eski hazinelere zarar vermeyen özel ışıklar yerleştirildikten sonra çocukların içeri tekrar girmesine izin verilmişti. Bu aydınlatma sayesinde artık araştırmacılar ve tarihçiler içeride ne varsa hepsini fotoğraflayıp belgeleyebileceklerdi.

Mezarda olmak müthişti. İçerisi şahane halılar ve kakma mobilyalarla görkemli salonlara ve yatak

odalarına benzeyecek şekilde süslenmişti. Duvarların önünde güzel kadın resimleri ve heykelleri sıralanıyordu. Üzeri altın tabak, bardak ve yemek çubuklarıyla dolu bir masanın yanına Cengiz Han'ın öbür dünyada yiyip içeceği içki ve yiyecek küpleri dizilmişti.

Zırhları ve silahlarıyla sıra sıra yatan ölü askerlerin yanı sıra mermerden ve kilden yemek pişiren, at binen, dikiş diken ve bahçe düzenleyen insan heykelleri de vardı. Mezarın duvarları Cengiz Han'ın hayatını ve sayısız savaşlarını anlatan resim ve oymalarla süslenmişti.

Çocuklar saatlerce vahşi atları, askerlerin öfkeli yüzlerini ve kurbanlarının dehşet dolu bakışlarını incelediler. En güzeli de, Cengiz Han'ın lahдинin içini görmelerine izin verilmesiydi.

Arky soluğunu tutarak yaklaşıp lahдин içine baktı. İçerisi kırmızı kumaş kaplıydı. Cengiz Han'ın uzun süre önce çürümüş cesedi lekeli sarı bir ipek kumaşla sarılmıştı. Arky'nin gözleri ünlü hükümdarın kafatasında dolaştı. Başının tepesinde hâlâ kırılmış saçları duruyordu, elmacık kemiklerinin üzerinde ise kuruyup büzüşmüş, pul pul deri kalıntıları vardı. Sararmış dişleriyle çocuklara sırtıtıyor gibiydi, Arky cesedin şaşılacak kadar neşeli görüldüğünü düşündü.

Tue cesedin üzerine eğilince boğazından hafif bir ses koptu, gözleri iri iri açıldı. Heyecanla, “Bu benim atam!” diye fısıldadı.

Bear elini Tue’nin omzuna atarak, “İnanılmaz bir şey,” dedi.

Doktor, “Cengiz Han’ın dileği soyundan gelenlerin mezarını bulmasıydı ve dileği gerçekleşti,” dedi.

Tue gururla, “Soyundan gelenlerin sayısı artık çok fazla,” dedi. “Şimdi hepimize faydası olabilir.”

Herkes Lord Wright’ın gelmesini beklerken çocuklar epey ünlü olmuşlardı. Oteldeki odalarından ne zaman çıksalar herkes onlara gülümsüyor, sırtlarını sıvazlıyordu. Onlar da başardıkları şeyle gurur duyarak sevinçle gülümsüyorlardı.

Bear’ın kredi kartını kullanacak bol bol zamanı olmuş, kendine yeni bir bilgisayar ve cep telefonu almıştı. Ayrıca hepsine börek çörek, pasta ve şekerleme ziyafeti çekmişti, daha önce hiç böyle şekerli şeyler yememiş olan Tue de yemeği fazla kaçırıp oteldeki halının ortasına kusmuştu.

Sonunda Bear’ın üvey babası özel helikopteriyle Ulangom’a inince Doktor yanına Bear ve Arky’yi de alıp arabayla onu karşılamaya gitti. Lord Wright helikopterden inip Doktor’un elini sıkarken Arky elinde olmadan iki adamı karşılaştırmaya başladı.

Lord Wright uzun boyluydu ve göbek bölgesi hafif yağlıydı ama yakışıklı bir adamdı. Gür siyah

saçları, film yıldızı gibi beyaz dişleri ve pırıl pırıl yeşil gözleri vardı. Doktor'sa daha kısa ve daha sıradan görünüşlüydü, yıllar boyunca kitapların üzerine eğilmekten duruşu hafifçe kamburlaşmıştı ama Lord Wright gibi yağlı değil kaslıydı. Arky gülümsedi. Doktor'un formda olması şarttı yoksa birlikte tatile çıktıklarında Arky'nin annesine ayak uyduramazdı. Arky, annesi Alice'in Alaska'da neler yaptığını düşündü. Acaba neler başardıklarını duymuş muydu yoksa haberleri alamayacak kadar uzak, yüksek bir dağın tepesinde miydi?

Lord Wright kendinden emin adımlarla çocukların yanına gelip elini Bear'ın omzuna koydu. Ciddi bir bakışla, "Umarım fazla sorun çıkarmamışsındır," dedi.

Bear başını dikleştirdi ve hiç cevap vermedi.

Lord Wright Arky'ye döndü. "Babanı gururlandırdın," dedi.

Babasının bu sözü üzerine Bear'ın gözlerinde bir içerleme parıltısı belirdi, yüzü kızardı. Arky tam Bear olmasa hiçbir şey yapamayacaklarını söylemek üzereydi ki Lord Wright çocuklara arkasını dönüp Doktor'a yöneldi. "Sanırım özel olarak konuşmak istediğin bir şey vardı."

Doktor, "Otele dönünce konuşuruz," dedi. "Sana göstermek istediğim bir iki sürprizim var."

Lord Wright Ölümün Eli'ni evirip çevirerek, "İnanılmaz," diye bağırdı. Çocuklar, Doktor ve İs kendisine elden daha önce söz etmedikleri için kızıcağını sanmışlardı ama Lord Wright memnun görünüyordu.

Doktor, "Ölümün Eli'ni devlet yetkililerine teslim etmedim çünkü bir sonraki ipucunu çözebilmemiz için ihtiyacımız olabilir diye düşünüyorum," dedi. "Çocuklar eli Tue'nin eski İpuçları Kitabı'ndaki bilmeceleri çözerek buldular. Sırların Bekçisi, mezarı ve Cengiz Han'ın kayıp hazinesini bulmak için İpuçları Kitabı'na ihtiyacımız olduğunu yazmıştı."

"Sen de bu parçanın hazineyi bulmanıza yardımcı olacağını düşünüyorsun, öyle mi?" Lord Wright elin uzun tırnaklarını okşuyordu. "Olağanüstü bir işçilik," diye mırıldandı.

"Bize kalırsa İpuçları Kitabı bizi özellikle ele götürdü, onun için de bu elin bir başka bilmece ya da yapbozun anahtarı olabileceğini düşünüyorum." Doktor döndü, Tue'nin kitabını alıp geldi. "Ama İpuçları Kitabı'nı ve Ölümün Eli'ni henüz herkese açıklayamayız. Eli ne için kullanacağımızı anlayana kadar beklememiz gerek."

"Anlıyorum." Lord Wright başını salladı. "Devlet adamlarından bazıları o kadar güvenilir değil.

Bu hazinenin hırsızların ve hazine avcılarının eline geçmesi iyi olmaz.” Doktor’a ümitle baktı. “Peki, bir sonraki ipucu ne?”

Doktor İpuçları Kitabı’nı Lord Wright’ın kucığına yerleştirdi. “Okuyabilen tek kişi İsobel.”

İs iç geçirerek, “Okuyorum ama en ufak bir fikrim yok,” dedi. “Defalarca okudum ama ne elden söz edilen bir yer bulabildim ne de eli kullanarak bizi efsanevi hazineye götürecek bilmeceyi nasıl çözebileceğimizi anlatan bir bölüm.”

Arky, “Belki de fazla aramışsındır,” diye fikir yürüttü. “Belki de İpuçları Kitabı’nda Ölümün Eli değil ‘el’ ve ‘ölüm’ gibi sözcüklerin geçtiği yerlere bakmamız gerek. Hatta şimdi nereye gitmemiz gerektiğini gösteren bir ipucu bile olabilir.”

İs başını salladı. “İyi fikir,” dedi. “Yalnızca kiptaki son hikâyede ‘el’ ve ‘ölüm’ geçiyor ama ben burada hiçbir ipucu göremiyorum.”

Hepsi birden Lord Wright’ın başına toplandılar. Lord Wright sayfaları yavaş yavaş çevirerek son sayfaya geldi. İki sayfayı kaplayan bir resimde, başında değerli taşlarla süslü güzel bir taç, omuzlarında leopar derisinden bir pelerin olan bir hükümdar görünüyordu. Oku ve yayıyla, karla kaplı bir kayanın üzerinde gururla duran bir leopara nişan almıştı.

Arky, “Bize okur musun?” diye rica etti.

İs okumaya başladı: “Bir zamanlar dağların bir kralı varmış. Kral ava çıkmış. Bir leopar görüp nişan almış ama leopar kaçmayıp canını alacak oku beklemiş. Kral, ‘Ölümden korkmuyor musun? Neden taş gibi duruyorsun?’ diye sormuş.

“Leopar, ‘Her şeyin sahibi sensin devletlim. Canım senindir,’ demiş.

“Kral, ‘*Elimi* indiriyorum,’ diye karşılık vermiş. ‘Git yaşa. Emrimle, dağların kralı sen olacaksın ve tacı sen giyeceksin. Nerede olduğunu yalnızca yüce Buda görecek, zamanla kral sen olacaksın.’”

Bear, “Bu kadar mı?” diye sordu. “Başka sayfa ya da resim yok mu?”

İs, “Başka hiçbir şey yok,” dedi. “‘El’ ve ‘ölüm’ sözcükleri geçiyor ama ben bir anlam çıkaramıyorum.”

Doktor, “Kralın başında tacı, sırtında da leopar derisi bir pelerini var...” dedi.

Bear, “E, peki bu ne demek?” diye sordu.

Arky, “Tabutu açınca Cengiz Han’ın başında tacı olmadığını fark ettiniz mi?” diye sordu. “Tacıyla gömülmesini beklemeyi miydiniz?”

İs, “Bilmiyorum,” diye karşılık verdi. “Ama haklısın, Cengiz Han’ın lahdinde taç yoktu.”

“Peki öyleyse taç nerede?” Arky içine bir heyecan dalgası yayıldığını hissediyordu.

Bear, “Sıradaki ipucu taç mı?” diye sordu.

“Olabilir.” Doktor düşünceliydi.

Bear, “O zaman bu hikâye bize tacın nerede saklı olduğunu anlatıyor olabilir,” dedi. “Nereye bakmamız gerektiğini işaret ediyor. Acaba leopar mı aramalıyız?”

Lord Wright heyecanla, “Yakınlarda *leoparlı* herhangi bir şey var mı?” diye sordu.

Bear yeni cep telefonunu çıkarıp internete bağlandı ve bir Moğolistan haritası açtı. Herkes başına toplanıp ekranda dünya haritasının dönüp yavaş yavaş bulundukları yere yaklaşmasını izledi. Bear haritaya bakarak, “Leopar Dağı,” dedi. “Buranın yakınındaki milli parkta Leopar Dağı diye bir yer var.”

Arky heyecanla, “İpuçları Kitabı’nda geçen ‘taş gibi durdu’ ve ‘dağların kralı’ sözlerine uyuyor,” dedi. “Bence doğru yoldayız.”

Bear milli parkı Google’da arayıp biraz daha bilgi edindi. “Çok sarp ve karlı yazıyor, tırmanması tehlikeliymiş.”

İs, “O milli parkta terk edilmiş eski bir Budist manastırı olduğunu biliyorum,” dedi. “Kayalıklarda Buda oymaları varmış. Okuduğum kitaplarda rastladım, resimlerini de gördüm ama fazla ünlü bir yer değil. Hikâyedeki ‘yüce Buda nerede olduğunu göreceğ’ sözüne uyuyor. Keşişler uzun zaman önce oradan ayrılmışlar. Büyük oymalar dağılıp gidiyormuş ama manastır Leopar Dağı’nda mı, onu bilmiyorum.”

Arky, “Tahminlerinizin doğru olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi, “o da gidip bakmak.”

Doktor, “Dağlarda bir yer,” dedi. “Yol da yok. Yanımızda bize yardım edecek yerliler olmadan yürüyerek o kadar uzağa gitmemiz imkânsız.”

Bear üvey babasına bakarak, “Senin helikopterin var,” dedi. “Doktor’u oraya sen götürebilirsin, birlikte bakarsınız.”

Lord Wright durumu tartarak bir an düşündü. Sonunda, “Ben gidemem ama helikopterle giderse-
niz hâlâ peşinizde olan haydutlar varsa onlardan kurtulma şansınız olur,” dedi. “Taç Leopar Dağı’nda-
ysa sizi mümkün olduğu kadar yakına indirirler. Birkaç gün sonra da helikopter dönüp sizi alır. Bu kadar zaman yeterli olur mu?”

Doktor başını salladı. “Helikopter bizi yakın bir yere bırakırsa İs’le kalan yolu yürüyebiliriz. İki gün harabeleri inceleriz, sonra da döneriz. Yolun tahminimizden dik çıkıp bizi yavaşlatması ihtimaline karşı altı gün ayırmamız gerekir.”

İs, “Gitmek isterdim ama mezarda benim sorumluluğumda olan çok iş var,” dedi. “Ortadan kaybolmam kuşku uyandırır. Ama sen gidebilirsin Doktor. Senin Lord Wright namına başka bir araştırma yapacağını söyleyebiliriz.”

Arky, “*Biz de gelemeyiz miyiz?*” diye yalvardı. “Zaten ufak tefeğiz, şu ana kadar da her şeye çok yardım ettik.”

Lord Wright Arky’nin ricasını duymamış gibi, “Cengiz Han’ın tacını bulup getirirsen çok güzel olur,” dedi. “Rulec’in elden de, bizi hazineye götüreceğ diğey ipucunu aradığımızdan da haberi yok. Ben onu burada oyalıyorum. Güvenlik açısından endişelenmen gerekeceğini sanmam.”

Arky bir kez daha, “Ama *biz* de gidebilir miyiz?” diye sordu.

Lord Wright Bear’ı dikkatle süzdü. “Maceralarınızı duydum. Anlaşılan yardımcı olmuşsunuz. Ne dersin Doktor?”

Doktor’un gözleri parıldadı. “Sanırım üç oğlan fazla ağırlık yapmaz, helikoptere de sığarlar.”

Hükümdarın Tacı

Doktor'un sırt çantalarını ve tırmanma malzemele-riyle yiyecekleri ayarlaması ve Leopar Dağı'nın ay-rıntılı bir haritasını edinmesi uzun sürmedi. Birkaç gün sonra, Lord Wright ve Rulec Cengiz Han'ın me-zarını gezerlerken helikopter dağın alçak yamaçla-rında küçük bir düzlüğe indi.

Çocuklarla Doktor kabinden atlayıp çantalarını sırtladılar. Pilot onlara göz kırptı, pervane gürültüy-le döndü ve helikopter rüzgârıyla hepsini savurarak havalandı.

Bir saat geçmeden Arky ter içinde kalmış, çantası sırtını acıtmaya başlamıştı. Kıvrıla kıvrıla Budist ma-nastırına doğru çıkan patikada ilerlemek yürüyüşten çok tırmanış gibiydi. Bear hızla ilerliyor, Arky'nin önünde gidiyordu. Arky Bear'ın ilk tanıştıkları zama-na göre çok daha formda olduğunu fark etti.

Özel dağcı ayakkabıları ve giysileri, sırt çantası ve bir dağcı ceketi olması Tue'yi çok heyecanlandırmıştı. Öyle hızlı yürüyordu ki Doktor bile ona yetişemiyordu. Doktor, “Yavaş ol!” diye uyardı. “Yarış yapmıyoruz, birbirimizden ayrılmamamız gerek.”

Güçlkle yokuş yukarı ilerlemeye devam ederek dik bir geçide tırmandılar.

Arky'nin sırt çantasının ağırlığı altında zorlanmaya başladığını gören Doktor, “Mola zamanı,” diye seslendi. “Ama çok uzun duramayız. Mevsimsiz bir kar yağabilir.” Eliyle üzerlerinde yükselen sarp dağı işaret etti. Buzlu dorukta kar bulutları toplanmaya başlamıştı bile.

Kısa bir süre sonra, kar tanelerinin uçuştığı bir sisin içinde yürürlerken Arky bir patırtı duyar gibi oldu. Durup “Bu bizim helikopterin sesi mi?” diye sordu. “Geri mi döndü?”

Doktor da başını çevirip dinledi. “Ben de duyuyorum.” Dönüp geldikleri yöne bakarak sesin geldiği yeri anlamaya çalıştı ama ses kesilmişti. Omuzlarını silkti. “Düşen bir taşın yankısı olabilir.”

Ses kısa sürede akıllarından çıktı. Tepesine eprilmiş dua bayrakları dikilmiş küçük taş yığınlarının yanından geçtiler. Hava kararınca dik bir yamaçta kamp kurdular, çadır kazıklarını çekiçle kayalık zemine çaktılar.

Ertesi gün yol daha da dikleşti ve kayganlaştı. Bear bir kere dūřup dizini yaraladı. Tue onu kaldırıp topallaması geçene kadar çantasını taşıdı.

Uzun yıllar önce terk edilmiş manastıra vardıklarında Arky'nin vücudunda ne kadar kas varsa hepsi ağrıyordu. Neredeyse dağa oyulmuş beş büyük Buda heykelini gördüğüne sevinemeyecek kadar yorgundu.

Bear heyecanla, “Her biri on metreden büyük olmalı!” diye bağırdı. “Etraflarındaki şu küçük mağaralara bakın.”

Doktor, “Keşişler oralarda yaşarmış,” diye açıkladı. “Buda heykellerini dağa onlar oymuş. Yıllarca hiç uyumadıklarını ve kimseyle konuşmadıklarını söyleyenler var.”

Bear, “Uçurumun o kadar yukarısını nasıl oymuşlar?” diye sordu.

Doktor kayadaki bir yeri işaret etti. “Büyük olasılıkla yarda delikler açıp üstüne basacak tahta iskeleler yapmışlar. Tavşan deliği gibi dağın içine doğru ilerleyen tüneller, pencere olarak kullanılan küçük mağaralar ve içinde yatıp uyudukları oyuklar göreceksiniz.”

Arky yüksek sesle düşünerek, “Acaba tacı hangi Buda saklıyor?” dedi.

Bear, “Ben olsam en büyüğüne bakardım,” diye fikir yürüttü.

Doktor gülümsedi. “Sabaha artık. Hepiniz bitkin olmalısınız. Bu gece şu en büyük heykelin ayaklarının arasındaki büyük mağarada kamp kurmaya ne dersiniz? İçerisi sıcaktır.”

Arky, ağrıyan kaslarına rağmen mağarayı uzun uzun inceledi. Mağaradaki her şey öyle yepyeni görünüyordu ki karşısına keşişin biri çıkıyorsa şaşırmayacaktı. Bir duvarın dibine yakacak odun dizilmişti, yakınında da birkaç tencere ve birçok boş uyuma oyuğu vardı.

Kâşifler odunları güzelce kullanıp ocakta neşeli çıtırtılar yayan bir ateş yaktılar.

Arky uyku tulumunu çıkarıp geniş mağarayı titrek ışığıyla aydınlatan ateşi keyifle seyretmeye koyuldu. Hatırladığı son şey tavandan ona gülümseyen tanrı resimleriydi.

Uyandığında Doktor ateşin yanına çömelmişti ve kahvaltı hazırdı. Çocuklar kahvaltı ederken Doktor, “Sabah bu Buda heykelindeki mağara ve tünellerin birkaçını dolaştım,” dedi. “Yukarı doğru çıktıkça daralıp alçalıyorlar ama henüz bir şey bulamadım.”

Kahvaltıdan sonra araştırmaya başladılar. Tünellerden bazıları öylece uzayıp gidiyordu, hiçbir yere çıkmadığını anladıklarında değerli zamanlarını boşa harcadıklarını anlıyorlardı.

İkinciye doğru, pek çok yanlış yola girip çıktık-
tan sonra büyük heykelin civarındaki geçitlerden
geriye henüz dolaşmadıkları yalnızca bir tane kal-
mıştı. Giderek ufalan geçitten yukarı doğru çıktık-
ça Arky bile eğilmek zorunda kaldı. Sonunda geçit,
heykelin omzuna yakın bir mağaraya açıldı. Tünele
ışık dolmuştu ama önlerindeki yol daha da daral-
mıştı, ilerlemek için sürünmek zorundaydılar.

Doktor durmak zorunda kaldı. Oflayıp puflaya-
rak, “Burası bana göre çok dar,” deyip sırt çantasını
çıkardı. “Alın, Ölümün Eli’ni yanınıza alın, bakın ba-
kalım heykelin başına kadar gidebiliyor musunuz.”

Arky hazineyi aldı, çocuklar yukarı doğru emek-
lemeye başladılar. Bear daracık bir delikten geçmeye
çalışırken, “Keşişler çok ufak tefek, sıskacık adam-
lardı herhalde,” dedi.

Birkaç saniye sonra kendilerini Buda’nın gözleri-
nin arkasında, kayanın içine oyulmuş geniş bir odada
buldular. Buda’nın gözbebeklerinden içeri hafif bir
akşamüstü ışığı giriyordu. Arky gözbebeklerinden bi-
rine yaklaşıp heykelin gözünden dışarı baktı. Vadiye
hafif bir kar bastırmıştı. Arky, “Muhteşem,” dedi.

Tue gülüyordu. “Tanrı’nın kafasına girdim de-
sem annemler ne derdi acaba?”

Bear, “İşte *bu* muhteşem,” diye seslenince arka-
daşları ona doğru döndü. “Bu duvarda Tue’nin ki-
tabındaki resmin aynısı var! Bakın!”

Gerçekten de duvarda benekli bir leoparın yanında duran kralı gösteren büyük bir resim vardı. Kralın başında tacı ve sırtında leopar derisinden pelerini vardı. Resim arka duvardaydı, Buda'nın gözlerinden giren ışık onun üzerine düşüyordu.

“Tacı bulmaya yaklaşmış olmalıyız.” Bear resmin önünde durdu.

Arky, “Tapınaktaki gibi,” diye fikir yürüttü. “Resmi inceleyip gizli bir kapı ya da farklı bir şey var mı diye bakmalıyız.”

Bear aradıkları şeyi çabucak buldu. “İşte,” diye bağırarak parmağını leoparın beneklerinden birinin içine soktu.

“Elin parmağı da o oyuğa girer.” Arky gülümse-di. “Anahtarın kenarının ejderhanın ağzına girdiği gibi.”

Arky çantasını sırtından indirip Ölümün Eli'nin çıkardı. Parmağı leoparın beneğine sokarken gün ışığı altın ele vurup onu parlattı. Arky ağırlığını ele verdi. Yüksek bir tıkırtı duyuldu. Küçük bir kapı açıldı ve arkasında bir bölme göründü.

Bölmenin içinde altın bir taç vardı. Geçen yıllar parlaklığını azaltmamıştı. Alın çevresinde yakutlar ısıldıyordu. İnci kakmalı dört kemer ortaya doğru yükseliyor ve ucunda dev bir kristal bulunan tepeliği tutuyordu.

Çocuklar buldukları hazineye hayranlıkla bakakalmışlardı.

Tue fısıldayarak, “Alsak mı?” diye sordu.

Bear, “Bir bakıma senin sayılır,” diyerek Tue’nin tacı alması için geri doğru çekildi.

“Bu taç senin atanın tacıydı, sen takmalısın,” dedi.

Tue tacı kaldırıp başına yerleştirdi. Taç kayıp kulaklarına kadar geçti, kulaklarını aşağı doğru kıvrıldı. Tue gururla Buda’nın gözleri şeklindeki pence-
relerin yanına gitti. Güneş tacın taşlarını parlatıyor, odanın her yanına kırmızı ışıltılar yayılıyordu. “Şu anda kendimi kral gibi hissediyorum.”

“Hiç krala benzemiyorsun.” Bear güldü. “Komik görünüyorsun.”

Tue tacı başından çıkarıp kulaklarını kurtardı. Hazineyi ışığa doğru tuttu. Çocuklar yaklaşıp hazineyi dikkatle incelemeye koyuldular.

Bear, “Ortadaki büyük kristalin parlamaması çok yazık,” dedi. “İnsan keşke elmas olsaymış diyor, değil mi?”

Arky kristalin iki parçadan oluştuğunu, altın tırnaklarla ve tepesindeki küçük bir altın topuzla sabitlendiğini gördü. “Yapmamam gerek, biliyorum,” diyerek topuzu tutup çevirdi. Düşündüğü gibi, topuz vidalıydı. Döndü. Kristal sanki ortasından kesilmiş bir baloncuk gibi ikiye ayrıldı. İçinde küçücük Buda oymalarıyla süslenmiş pembe bir taş vardı.

Arky süslü taşı eline alınca Bear, “Oymalar yüzünden ceviz gibi görünüyor,” dedi. “Ne taşı bu? Kuvars mı?”

Arky, “Kim bilir, pembe yeşim de olabilir,” diye karşılık verdi, “ama hazinenin bir sonraki anahtarı bu olmalı.”

Tue güven dolu bir sesle, “Doktor bilir,” dedi. “Tacı ona götürelim.”

Arky pembe taşı cebine koydu, dar tünellerden geri döndüler. Doktor Buda’nın omzunun yanındaki mağarada heyecanla onları bekliyordu. Çocuklar tacı gösterince, “İnanılmaz,” dedi. Bir süre kristalleri ve yakutları inceledi, o arada Bear ve Tue ona duvardaki resmi anlattılar.

Doktor, “Gitmemiz gerek,” dedi, “hava kararıyor.” Doktor’la çocuklar, kamp kurdukları resimli mağaranın loş ışığına çıktıklarında bir anda donakaldılar. Kamp ateşlerinin yanında Fong’la başka bir adam duruyordu, tabancalarını onlara doğrultmuşlardı.

Fong, “Yürüyün,” derken Doktor’un kolundaki taca ilişen gözleri parladı. Tabancasını sallayarak Doktor, Tue ve Bear’ın kapıya doğru ilerlemesini işaret etti, orada onları daha iyi görebilecekti.

Tabancasını Doktor’un göğsüne doğru uzatarak, “Ne hoş,” dedi, “demek bize bir taç getirdiniz. Ölümün Eli de hâlâ sizdedir herhalde.”

Doktor tacı göğsüne sıkı sıkı bastırarak başını iki yana salladı.

“Ölümün Eli’ni ve yüce hanın tacını verin.” Fong’un sesi öfkeli çıkmaya başlamıştı. “Yoksa ateş ederim.” Gözlerini kısıtı.

Arky tünelden çıktığı anda karşılaştığı manzarayı hemen anlamıştı. Kendini geriye atıp gölgelerin arasına saklandı. Diğer adam da babasına yaklaşıp silahını başına dayayınca yüzü öfkeyle yanmaya başladı.

Doktor tacı gönülsüzce verdi. Fong, “Şimdi de eli ver,” diye buyurdu.

Arky’nin Fong’un suç ortağının arkasında olduğunu gören Doktor, “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum,” dedi. Arkasına dönmesin diye Fong’u oyalamak amacıyla kaçmak ister gibi geri doğru bir adım attı.

Fong da bir adım ilerledi. “Bir daha kıpırdayayım deme!” Sonra silahını Bear’a çevirdi. “Seni vurabileceğim gibi, çocuğu da vurabilirim.”

Arky ne yapacağını bilemiyordu. Kaçıp saklanabilirdi, ya da herkesi kurtarmaya çalışabilirdi. İki adamın elinde de silah vardı. Fong babasına daha yakın duruyordu. Diğer adamsa tam Arky’nin önündeydi. Sırtında ağır bir çanta vardı, güçlü görünüyordu.

Fong, “Şu el!” dedi. “El nerede?”

Arky elin ileriye uzanan parmağındaki o vahşi, uzun tırnağı düşündü. Tırnak ağır ve sivriydi. Eli

çantasından çıkardı, acaba bunu kullanarak önündeki adamın elindeki silahı düşürmesini sağlayabilir miydi? Adamları şaşırtma avantajı ondaydı, adamın da sırt çantasının altında zayıf bir noktası olduğunu görüyordu. Arky bir kargaşa yaratabilirse belki babası Fong'un elindeki silahı alabilirdi.

Fong birden bir kişinin eksik olduğunu fark ederek, “Küçük çocuk nerede?” diye sordu.

Arky'nin daha fazla düşünecek zamanı kalmamıştı. Eli mızrak gibi tutarak ileri atıldı. Eli adamın poposuna sertçe sapladı. Parmak derine kadar girmişti. Adam acıyla bağırdı. Tabancası havaya uçtu. Ama adam kolay lokma değildi. Dönüp ele sımsıkı yapıştı ve Arky'nin elinden çekip aldı. Arky yüzüstü kapaklandı, sonra doğrulup ayağa kalktı ve etrafa bakındı.

Başaramamıştı. Fong hâlâ tabancasını Doktor'a doğrultmuş duruyordu, üstelik artık iki adam da canı bakışlarını Arky'ye dikmişlerdi.

Yaralanan adam sendeleyerek tabancasını yerden alıp Arky'ye doğrulttu. Horozu kaldırdı. Arky gözlerini kapatıp ölümü bekledi.

Fong, “Bunları vurmak hafif kalır,” dedi. “Bu yaptıklarını ödeyecekler. Onları ölmeden kıvrandıracamız.” Tabancasıyla kamp malzemelerine işaret etti. İkinci adam poposunu ovuşturarak Fong'un aklından geçeni anlamış gibi gülümsedi.

Adamlar kafalarına silah dayayarak çocukları bir duvarın önüne dizdiler, Doktor'u da çantaları, yiyecekleri ve uyku tulumlarını toplayıp ocağa atmaya zorladılar.

Bütün malzemeler üst üste yığılınca Fong Doktor'a çocukların yanına geçmesini emretti.

“Şimdi soyunun!” dedi. “Her şeyi öne doğru atın, birer birer.”

Arky ayakkabılarıyla pantolonu çıkarıp atarken kalbi hırsıyla çarpıyordu. Fong giysileri arayıp yığının üzerine attı. Arky, *her şeyi almalarına izin veremem*, diye düşündü. *Pembe oymalı taşı nasıl saklayabilirim?* Ceketini çıkarmaya başlarken taşı avucuna sakladı.

Külotunu çıkarırken utanıyormuş gibi yaptı. Külotu bileklerine indirirken rahatsız gibi yerinde kıvranmaya başladı.

“Beyaz beyaz, çırpı gibi bacaklar.” Fong Arky'nin hareketlerini fark ederek güldü.

Arky külot ayağına takılmış gibi sendeledi. Sırt üstü devrilince Fong sıırttı. Arky yerden doğrulurken taşı mağaranın duvarının dibinde birikmiş tozların içine itiverdi.

Oymalı taş Arky'nin giysilerinin arasından çıkmayınca Bear Arky'ye garip bir bakış attı.

Sonra Fong, Doktor'u kalan son odunları bütün eşyalarının üzerine yığmaya zorladı. Artık acıyla

topallamaya başlayan ikinci adam sırt çantasından plastik bir şişe çıkarıp yığının üzerine bir sıvı döktü. Burun delikleri gaz kokusuyla doldu. Fong gülererek bir kibrit çakıp yığının üzerine attı. Yığından bir anda alevler fışkırdı.

Her şey alev alev yanmaya başlayınca Tue'nin gözleri yaşlarla doldu. Doktor'un çenesi hiddetle kasılmıştı. Arky'nin boğazı öfkeden öyle düğüm düğüm olmuştu ki boğulacağını sandı.

Adamlar her şey yanıp kül olana kadar beklediler. Fong dönüp eğilerek selam verdi. "Hediyeler için sağ olun." Pis pis sırtarak duman dolu mağaradan çıkıp fenerini yaktı. Dışarıdan, "Büyük bir kar fırtınası geliyor," diye seslendi. "Bu kez kaçamayacaksınız. Sizin için kurşun harcamaya değmez. Hava acımasız bir düşmandır. Bir daha karşılaşacağımızı sanmam."

Havada dönen kar taneleri arasında yürüyüp giderken fenerinin ışığı gözden kayboldu.

Leopar Dağı'ndan Kaçış

Bear titreyerek, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Doktor, takırdayan dişlerinin arasından, “Emin değilim,” diye cevap verdi.

Arky donarak ölmelerinin fazla sürmeyeceğini biliyordu.

Tue sanki Arky'nin aklından geçenleri okumuş gibi, “Isınmak için bir yol bulmamız gerek,” dedi.

Arky, “Diğer mağaralarda odun olabilir,” diye fikir yürüttü.

Doktor, “Hava karanlık,” diye karşılık verdi, “ama aramaya değer.”

Bear külleri işaret ederek, “Ateşte hâlâ parlayan közler var,” dedi. “Odun bulursak belki ateşi tekrar yakabiliriz.”

Doktor, “Ben bakayım,” dedi. “Siz burada kalın. Hepimizin birden dışarıda donmasının anlamı yok. Ben dönene kadar o közleri canlı tutacak bir şeyler bulmaya çalışın.”

Doktor gidince çocuklar odunların yığılı olduğu yere baktılar. Kısa süre sonra parmaklarıyla kıymıklar ve küçük dal parçaları buldular. Hepsini toplayıp közlerin üstüne yerleştirdiler ve hafif hafif üflediler. Küçücük bir alev etrafa ışık yaymaya başladı.

Arky Doktor’un çok geçmeden kolları odun dolu geldiğini görünce rahatladı. Dalları birer birer atarak ateşi beslediler. “Yandaki mağarada daha çok odun var.” Doktor titriyordu ama sesi daha neşeli çıkmaya başlamıştı. “Dışarı çıkıp dönerek odunları buraya taşımaktansa bizim odunların yanına gitmemiz gerek. Yanan bir sopanın ucunda közleri canlı tutmayı başarabilir misiniz?”

Çocuklar başlarını salladılar. Doktor uçları kömürleşmiş ve közleşmiş kalın dalları seçip çocukların eline verdi. Hepsi çırılçıplak, ellerinde ateşli dallarla dışarı çıktılar. Arky dişlerini sıkarak değdiği yeri acıtan kara dayanmaya çalıştı. Hava o kadar karanlıktı ki kaybolmamak için diğerlerinin elindeki közlerin parıltısını izlemesi gerekiyordu. Gidecekleri yere varana kadar ayakları uyuşmuş, soğuktan midesi bulanmaya başlamıştı.

İçeri girince ellerindeki dalları bir araya getirip yeni bir ateş yaktılar. Mağara ışıkla dolunca daha fazla odun getirip ateşi beslediler. Arky öyle titriyordu ki diz kapakları sallanıyordu. Kendisini sıcak tutacak bir şeyler aramaya başladı. Az sonra gözleri bir keşiş oyuğuna takıldı. Oyuğun içinde bir şey vardı. Merakla yaklaşıp oyuktaki tozlu yünden yapılmışa benzeyen şeyi dışarı çekti. Bulduğu şey bir cüppeydi, silkeleyince kalkan toz Arky'yi hapşırttı. Burnunda isli, uzun bir sümük sarktı, Arky sümüğü elinin tersiyle sildi. Cüppeyi sırtına geçirdi. Sonra deliğin içinde kilden bir yağ lambası olduğunu fark etti. Lambayı ateşe tuttu. Lambadaki yağ yanıp ışık vermeye başlayınca herkes sevindi. Arky, “Artık küçük bir lambam var,” dedi. “Diğer uyku oyuklarına bakıp giyecek bir şeyler daha bulmaya çalışacağım.”

Diğerlerini bırakıp donmuş ayaklarıyla dolaşmaya başladı. Eski lambanın alevi tam sönmek üzereyken güve yeniğiyle dolu bir kürk pelerin ve iki cüppe daha buldu. Tekrar ateşin başında dönüp giysileri dağıtsın diye Doktor'a verdi.

Doktor, “Madem keşişler bunlarla yaşayabiliyor-muş, biz de yaşayabiliriz,” diyerek cüppelerden birini giyip sıkı sıkı sarındı.

Tue de kürk pelerini aldı, kürklü tarafını içe çevirip sarındı. “Sıcacık.” Keyifle sırtıttı.

“Berbat kokuyor.” Bear burnunu buruşturup tozlu cüppeyi başından geçirdi. “Üstelik kaşındırıyor!”

Arky böyle nankörlük ettiği için Bear’a bir tane vurmak üzereydi ki Bear bir kahkaha patlattı. “Dalga geçiyorum.” Gülümsedi. “İyi ki bunları buldun, ne şanslıyız, değil mi? Hem donmuş ayaklarımızı ısıtacak bir de ateşimiz var!”

Sabah kar durdu. Güneş çıkınca keşiş deliklerinde başka giysiler aradılar. Tue iki eski battaniye buldu. Birini şerit şerit yırtıp Arky’yle Bear’a ayaklarını bu şeritlerle ayakkabı gibi sarmayı gösterdi. “Benim her zaman ayakkabım yoktu,” dedi. “Çoğu zaman ayaklarımı eski kumaşlarla sarardım. Yeni botlarımı kaybettiğim için de çok sinirliyim!”

Doktor güldü. “Tue, geri döndüğümüz zaman sana yalnızca yeni botlar değil bir sürü şey alacağız ama önce şu öteki battaniyeyi de yırtıp eldiven ve atkı yapalım, dönüş yolunda soğuktan korunmak için ihtiyacımız olacak.”

Hepsi güzelce sarınınca Doktor, “Sanırım mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde helikopterin bizi bıraktığı yere dönmemiz gerek,” dedi.

Bu kadar olay arasında Arky neredeyse mağarada sakladığı oymalı pembe taşı unutuyordu. Koşup taşı buldu ve babasına getirdi.

“Tacın içindeydi,” dedi. “Bunun anlamı ne?”

“Uğur sembolü.” Doktor ince oymaları inceledi. “Değerli bir şey değil. Kuvars. Piyasada bunun gibi yüzlercesi var. Çok eski bile olsa en fazla birkaç yüz dolar eder.”

Bear, “Neden uğurlu?” diye sordu.

Doktor, “Uğurlu cevizlerle ilgili bir efsane vardır,” diye anlatmaya başladı.

“Bir hikâyen olduğunu biliyordum.” Bear güldü. “Hadi, bir yandan anlat, bir yandan da yürüyelim.”

Dağdan iniş yolunda Arky ayaklarının üşüdüğünü, ama donmadığını fark etti. Tue’nin yaptığı ayak-kabılar parmaklarının donmasına engel oluyordu.

Birkaç saat sonra bulutlar toplandı ve kar tekrar başladı. Bear, “Bu kötü işte,” diye homurdandı.

Doktor, “Moralinizi yüksek tutmaya çalışın,” dedi.

Bear başını salladı, sonra Arky’yi şaşırtan bir şey yaparak yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. Berak ve pürüzsüz sesi geçitte yankılandı.

“Yapma!” Tue sesi hâlâ yankılanan Bear’ı sırtından sertçe itti.

Tue’nin bu saldırısına çok şaşıran Bear, “Neden?” diye sordu.

Tue “Karı sarsıyorsun!” derken boğuk bir güm-bürtü duyarak oldukları yerde donakaldılar. Arky’nin omuzlarına toz gibi incecik bir kar savruldu.

Tue “Kaçın!” diye bağırdı ama çok geç kalmıştı. Etraflarındaki buzlar gürültülü çatırtılarla yerlerinden kopup dökülmeye başladı, Arky başını kaldırıp bakınca hızla dağdan aşağı yuvarlanan devasa, beyaz bir dalga gördü.

Yüzlerce ton kar Arky’yi yerden koparıp döndüre döndüre sürükledi. Birkaç saniye gürleyerek akan karın üzerinde mantar gibi yüzdü. Koca koca buz parçaları her yanına çarpıp çürütüyordu; kontrol-süzce döne döne savrulurken kar kulaklarına, burnuna, ağzına doluyordu.

Hızla akan kar yığını Arky’yi son bir kez daha tepe takla etti, ardından gelen dalga da üzerine yığılıp gömdü. Dünya karardı, karın ağırlığı göğsüne çöktü. Soluk alamıyordu. Annesini düşündü. Hem o hem de Doktor ölürlerse annesi kim bilir ne kadar üzülürdü. Oksijeni tükenirken gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuşmaya başladı. Sonra birden hızlanan çığ onu tükürür gibi dışarı attı, kendini bir kayanın yanında oturur halde buldu. Debelenerek ayağa kalktı, ağzına dolan karları tükürdü, öğürek soluk almaya çalıştı. Çığ onu geride bırakarak yamaçtan aşağı hızla kaymaya devam etti.

Ciğerlerinin körük gibi şişip kasılması bir süre devam etti, ancak ondan sonra aklını toplayabildi. Etrafa bakınıp karda diğerlerini görmeye çalıştı. Sol tarafında, birkaç metre ötede koyu renk bir şekil görünce sendeleyerek o tarafa gitti. Gördüğü Tue'nin başıydı. Tue derin derin soluyarak kendi dilinde söyleniyordu—ama en azından nefes alıyordu. Biraz daha ileride Arky havaya dikilmiş bir çift ayak gördü. Hemen karar vererek ayaklara doğru koşup çılgınca kazmaya başladı. Neyse ki Bear yüzeyin hemen altındaydı. Arky arkadaşını çekip kurtardı, ağzını açıp parmaklarını soktu ve karları temizledi. Bear öksürdü ve başını iki yana salladı. Arky rahat bir nefes aldı.

Arky Bear'ı kurtarmaya uğraşırken Tue de karların altından çıkmayı başarmış ve yardıma gelmişti. İkisi birden derin bir soluk alarak gözlerini açan Bear'a dikkatle bakıyorlardı.

Tue, “İyi misin?” diye sordu.

Bear başını iki yana sallayarak titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu.

“Baba?” Arky deli gibi yamaca bakınıyordu. “Baba!”

“Gömülmüş olmalı.” Bear'ın soluğu öyle kesilmişti ki neredeyse konuşamaz haldeydi.

Arky'nin umutsuz bakışlarını gören Tue, “Arayın!” diye emretti. “Ayağınızla vurun, seslenip din-

leyin. Bazen gömülen kişi bir hava baloncuğu içinde kalır. Başlarının çevresinde bir hava baloncuğu oluşturmayı başarırlar ama kar altında gömülü kalırlar. Seslendiğinizi duyabilirler. Dinlerseniz siz de onların sesini duyabilirsiniz. Beşe kadar sayın, seslenin, sonra da dinleyin. Sonra tekrar aynı şeyi yapın. Doktor daha ağır, onun için bizden daha aşağı sürüklenmiş olabilir.”

Arky ve Bear Tue’nin talimatlarını yerine getirdiler. Ayrılıp yamaçtan aşağı doğru inmeye başladılar. Sesleri vadide yankılanıyordu. Bear durdu. “Gelin,” diye bağırdı. “Sanırım bir şey duydum.” Arky ve Tue hemen onun yanına koştular.

Arky bütün gücüyle, “Baba!” diye bağırdı.

Aşağıdan “Hmmm,” diye boğuk bir ses geldi. Çocuklar kazmaya başladılar. Birkaç saniye sonra Doktor’u buldular. Üşümüştü ama capcanlıydı.

O gece, yıldızlı gökyüzünün ve çok güzel bir ayın altında, bir kaya çıkıntısının altında ısınmak için birbirlerine sokulup yattılar. Arky babasının kollarında biraz uykuya daldı. Uyandığında Tue’nin başının Doktor’un kucağında olduğunu, Bear’ın da kıvrılıp başını Arky’nin omzuna yaslamış olduğunu gördü. Başını kaldırıp babasına baktı. Babası ona gülümsedi.

“Ne güzel bir takımız,” diye fısıldadı. “Yarın helikoptere kolayca ulaşabiliriz.”

Arky’nin aklına birden oymalı uğur taşı geldi. Elini cebine attı. Taşın hâlâ orada olması mucize gibi bir şeydi.

Tanrının Gözü

Doktor’la çocuklar helikopterle sağ salım Ulan-gom’a indikten ve Leopar Dağı’nda başlarına gelenlerin sarsıntısını atlattıktan sonra, Lord Wright onları otellerine yakın küçük bir restoranda buluşmaya davet etti.

“Dikkatli olmalıyız,” dedi. “Belli ki oteldeki odalarınıza dinleme aleti yerleştirilmiş ve Rulec ne yapacağımızı öğrenmiş. Fong’la öbür adamı kendi helikopteriyle arkanızdan göndermiş olmalı. Yoksa sizi nasıl bu kadar çabuk bulabilirlerdi? Onun için, kimse konuştuklarımızı duymasın diye burada buluşuyoruz.”

Doktor, “Biz de öyle düşünmüştük,” dedi. “Döndüğümüzden beri çok dikkatli davranıyoruz.”

Lord Wright, “Bu korkunç olayı ve hırsızlığı kendimize saklamamız gerekecek,” dedi. Sesi gergin

çıkıyordu. “Cengiz Han’ın tacını ve Ölümün Eli’ni kaybettiğimizi kimsenin bilmemesi gerek. Bu olay adımızı lekeler ve senin başka ülkelerde iş bulma olasılığını yok eder.”

Doktor, “Öyleyse buraya kadar mı yani?” diye sordu. “Burada duruyor muyuz?”

“Evet, sanırım kaybımızı kabullenmemiz gerek,” dedi Lord Wright. “Mezarda bulduğun harikalarla yetinmeliyiz.”

Arky babasının onun tacın içinde bulunduğu küçük oymadan hiç söz etmediğini fark etmişti. Acaba oymayı çok değersiz bulduğu için çığdan sonra aklından çıkmış olabilir miydi?

Lord Wright çocuklara döndü. “Harika bir iş başardınız ama bu maceradaki rolünüz burada bitiyor. Richard’ı buraya getirtmeye karar verdim, dönene kadar sana o bakar.”

“Kâhyayla dolaşmak istemiyorum!” Bear kollarını kavuşturup sandalyesinde arkaya doğru kaykıldı.

Lord Wright Bear’ın itirazına aldırmadı. Tue’ye dönüp omzunu okşadı. “Tue, senin ve kız kardeşinin okula ve üniversiteye gidebilmeniz için size birer burs ayarlıyorum. Mezarın bulunmasına yardım etmekle ülken için yaptıklarının küçük bir karşılığı. Umarım hoşuna gider.”

Tue’nin yüzü parladı. “Ailem çok gurur duyacak.”

Lord Wright çocuklara, “Richard iki gün içinde burada olur,” dedi. “Eminim o zamana kadar başınızı derde sokmadan oyalanabilirsiniz.”

Bear, “Otel odasında bilgisayar oyunu oynayacağız demek,” dedi. “Çok sıkıcı!” Ama Bear Arky’ye bakarken gözlerinde öyle asi bir bakış vardı ki Arky, kâhya Richard’ı beklerken zamanlarının sıkıcı geçeceğini hiç sanmıyordu.

Tue denemeleri için çocuklara ballı ve cevizli Moğol kurabiyeleri getirmişti. Arky kurabiyesini yerken aklına önemli bir şey geldi. “Doktor’un anlattığı şu hikâyeyi hatırlıyor musunuz, çocuklar?”

“Hangi hikâye?” Nereden çıktığı belli olmayan bu soru Tue’yi şaşırtmış gibiydi.

“Tacın içinde bulduğumuz uğurlu Buda oyması hakkındaki. Leopar Dağı’ndan dönüş yolunda anlattığı.”

Bear, “Öyle çok hikâye anlatıyor ki hatırlamak kolay değil,” dedi. “Neden sordun?”

Arky, “Sanırım anlattığı şeyler hazinenin yeni ipucunu bulmamıza yardımcı olabilir,” diye karşılık verdi.

“Hikâyeyi hatırlatsana.” Bear’ın şimdi ilgisi uyanmışa benziyordu.

“Doktor taşa çok sayıda Buda işlemesiyle ceviz görüntüsü verildiğini, çünkü cevizin Tanrı’nın en

sevdiği yiyecek olduğunu söylemişti.” Arky hikâye-yi mümkün olduğu kadar doğru hatırlamaya çalışı-yordu. “Küçük heykeller, Buda’nın 108 kere yeniden doğarak dünyaya geldiğini hatırlatmak için oyulmuş. Buda’nın 108. hayatının sonunda Tanrı Buda’ya ba-kıp beğenmiş. ‘Gözüm bayram etti,’ demiş.”

Tue de, “Buda resimlerinin altına Tanrı’nın gö-zünü temsil eden üçüncü bir göz çizilir,” diye ekledi. “Tüm Budaların üç gözü olur.”

“Eğer Buda 108 hayat yaşadıysa ve ceviz şeklin-deki oyma 108 Buda’yı temsil ediyorsa, o zaman belki de yakınlarda 108 Buda’nın olduğu ya da bir Buda gözünün olduğu bir şey ya da bir yer arama-mız gerekiyordur, ha?” Bear yeni bir keşif yolculuğu fikrine ısınıyor gibiydi. “Bilgisayarı açıp bakalım öyle bir şey var mıymış.”

Birkaç dakika “108 Buda”, “göz” ve “Moğolis-tan” gibi sözcüklerle internet araştırması yaptılar.

Tue, “Bir şey bulamadık,” dedi, “bugün üstü-müzde bir uğursuzluk var herhalde.”

“Uğursuzluk mu?” Arky düşünmeye başladı. “Bulduğumuz taşın uğurlu olduğunu unuttuk. Belki de ‘uğur’ ya da ‘uğurlu göz’ gibi sözcükler deneme-liydik.”

Bear tekrar aramaya yapmaya başladı, birkaç da-kika sonra başını kaldırıp bulduğu şeyi Tue ve Arky de görebilsin diye ekranı onlara doğru çevirdi. “Ba-

kın! Budalar olan eski bir piramit. Buradan fazla uzakta değil, adı da ‘Uğur Tapınağı’.”

Arky, “Gidip bakmaktan bir zarar gelmez,” dedi. “Acaba tapınakta kaç Buda varmış?”

Bear, “Burada yalnızca tapınağın dokuz yüz yıllık olduğu yazıyor,” dedi. Bölgenin bir haritasını açtı. “Bakın, şurada, nehrin kıyısında, buzula yakın bir yerde. Yürüyerek en fazla birkaç saatlik yol. Gidip bakabiliriz.”

Sonra da, “Babamlar bizi eve yollamadan önce o hazineyi bulmayı çok isterdim,” diye devam etti. “Ne dersiniz, yarın gizlice çıkıp—”

Tue, “En son gizlice dışarı çıktığımızda kaçırılmıştık,” diye hatırlattı. “Hiç akıllıca olmaz. Nerede olduğumuzu babanın her zaman bilmesi gerek.”

Bear ısrarla, “Ama çok erken gidersek, kahvaltıdan önce çıkarsak, bence o heykellerin olduğu yere yürüyebiliriz. Kimseye söylememize gerek yok. Aynı gün gidip dönebiliriz. Artık tek başımıza dışarı çıkmamıza izin veriyorlar. Bence bizi kimse aramaz.”

Arky, kabul ettiğini gösterir gibi başını sallamasına kendi de şaşırdı. Babasından gizli işler çevirmekten hoşlanmıyordu ama macera fırsatına hayır demek çok zordu.

İki çocuk da Tue’ye baktılar. Tue omuzlarını silkip ellerini havaya kaldırdı. “Pes ediyorum,” dedi. “Ben de varım! Şu ana kadar şansımız yaver gitti.”

Bear Arky'ye, "Babana bu gece benim odamda yatacağını söyle ki sabah erkenden gidelim," dedi. "Üvey babam benim hayatta olup olmadığıma bakmak için bile odama uğramaz. Kimsenin haberi olmadan çıkıp gitmemiz kolay olur."

Çocuklar yiyecek bir şeyler alıp yapacakları günübürlük yolculuk için çantalarını hazırladılar. Arky her ihtimale karşı çantasına fener, yara bandı ve tuvalet kâğıdı koymayı ihmal etmedi. Bear'ın kredi kartı oldukça işe yaramıştı.

Tue ertesi sabah erkenden otelin arka tarafında Arky ve Bear'la buluştu. Çocuklar caddede hızla ilerleyip şehrin merkezini geride bıraktılar. Daha yoksul kenar mahallelere vardıklarında, at arabasıyla saman taşıyan bir adam durup onları da aldı. Buzula yakın bir yerde farklı bir yola saparken çocuklar adama yardımı için teşekkür edip indiler. Sonra dar bir yoldan geçip bir uçuruma vardılar. Aşağıya bakınca buzuldan kaynayıp hiddetle köpürerek akan bir nehir gördüler. Muazzam çağlayanın çevresindeki su damlacıklarından bulutlar sabah güneşinde rengarenk parılıyordu.

Gökkuşaklarının üzerinde, yukarıdaki dik kaya yüzeyinde ufalanmaya yüz tutmuş bir Buda piramidi vardı. Budalar karşıdaki tepelerin uzun gölgeleri yüzünden karanlıkta kalmıştı.

Çocuklar en alt sıradaki heykellere tırmanıp saymaya başladılar, bu arada her yüzü inceleyip alınlarına çizilmiş üçüncü gözde bir farklılık olup olmadığına bakıyorlardı. Tüm heykellerin kolları havadaydı ve ikinci sıradaki Budaları taşıyordu. Çocuklar ikinci sıraya tırmandılar.

İkinci sıradaki heykellerin üçüncü gözleri kabartma birer ceviz şeklinde oyulmuştu ama sıradışı bir şey yoktu. Bu heykeller de üçüncü sıradaki, biraz daha küçük Budaları taşıyordu. Üçüncü sıradaki Budaların gözleri renkli granitten yapılmıştı. Çocuklar sayarak -105, 106, 107- tırmana tırmana piramidin tepesindeki son Buda'ya vardılar.

Arky 108. heykelin yüzünün önünde durarak heyecanla, “Alnında bir delik var!” diye bağırdı. Buda'nın başı öne doğru eğik, köpükler saçan çağlayana bakar şekilde duruyordu. Arky elini cebine atıp oymayı çıkardı ve deliğe soktu. Taş deliğe tam oturdu. Beklemeye başladılar.

Bear taşı bir iki kere dürttü, sonunda hayal kırıklığı içinde çıkarıp aldı. “Hiç!” diye homurdandı. “Hiçbir şey olmadı.”

“Atladığımız bir şey olmalı,” dedi Tue.

“Neyi atladık acaba? Kahvaltıyı olmasın?” Bear'ın midesi yüksek sesle guruldadı.

Arky, “Düşün!” diye bağırdı. “Saçma espriler yapmayı da kes.”

“Pekala... Burada 108 Buda var. Buda’nın gözü-nü bir heykelin gözlerinin arkasında bulduk. Göz-den dışarı bakınca çok uzakları—”

Arky Bear’ın sözünü keserek, “Bir sıfır sekiz,” dedi. “Bir, sıfır, sekiz daha dokuz eder.”

“Ne demek istiyorsun?” Bear’ın kafası karışmış gibiydi.

“Düşünsenize, dokuz sıra halinde yatan 999 ölü asker bulmuştuk. Gongu dokuz kere çaldık. 999 ej-derha vardı. Bulduğumuz her ipucunda her zaman dokuz vardı.”

Tue de onu destekleyerek, “Her zaman,” dedi.

Bear, “Zaman!” diye atıldı. “Tue’nin kitabında-ki son hikâyede, ‘*Zamanla kral sen olacaksın,*’ ya-zıyordu. Cengiz Han zamanında saatleri biliyorlar mıydı?”

Tue, “Güneş saatleri eskiden beri vardı,” diye karşılık verdi. “Bir günde yirmi dört saat olduğunu biliyorlardı.”

Arky, “Peki şu anda saat kaç?” diye bağırdı. “İlk geldiğimizde Buda’nın yüzü gölgedeydi, şimdi nere-deyse güneşte gibi.”

Bear saatine bakarak, “Sekiz buçuk,” diye kar-şılık verdi.

“Dokuzu beklemeliyiz.” Arky güldü. “Cevizi ye-rine koyup dokuzu bekleyelim bakalım.”

Günün dokuzuncu saatinde güneş Buda'nın gözüne vurdu. Oyma taş bir anda alev almış gibi parıladı. Budanın alnından lazer ışını gibi parlak, pembe bir ışık yansıdı, aşağıda, çağlayanın içindeki dik kayalıkların arasında bir noktaya vurdu.

Arky yüksek sesle, "Acaba yeni ipucumuz çağlayan mı?" diye düşündü.

Tue homurdanarak, "Gidip bakmamız şart mı?" diye sordu.

"Çağlayanla aramızda dik yarlar var, aşağısı da tehlikeli kayalıklarla kaplı," dedi Bear. "Bu iş hoşuma gitmiyor!"

Arky eliyle nehri işaret ederek, "Ama daha aşağı baksanıza," dedi. "Nehre bakın. Oraya inebiliriz. Nehir kıyısından yürüyüp aşağıdan bir göz atabiliriz."

Çocuklar güneş yer değiştirip gözden yansıyan ışın yok olana kadar çağlayana bakmayı sürdürdüler. Arky oyma cevizi Buda'nın kafasından çıkarıp dikkatle sırt çantasındaki fermuarlı bir cebe yerleştirdi. Aşağı inmeye başladılar.

Bear, çağlayanın kükremesini bastırmaya çalışarak, "Kendimi pek güvende hissetmiyorum!" diye bağırdı. Kayalıklara oyulmuş eski bir patika bulan Arky'ye yeni yetişmişti.

Arky arkadaşına hak vererek, “Bu yol pek sağlam değil,” dedi. Şelaleden sıçrayan su damlacıklarıyla sıırıslıklam olmuşlardı. “Kayarsak ölür gideriz. Oldukça yüksekteyiz.”

Bear, “Patika aşağıdan hiç görünmüyordu,” dedi. “Buraya yıllardır kimsenin geldiğini sanmıyorum. Düşersek su cesetlerimizi alıp götürür, bizi bir daha kimse bulamaz.”

Arky tehlikeyi düşünmemeye çalışarak, “Yola dikkatle bakarsan şurada kıvrılıyor.” Parmağıyla çağlayarak akan su perdesinin kenarını işaret ediyordu. “Sanırım şelalenin arkasına giriyor.”

Tue endişeyle, “Yine sularla dolu karanlık mağalara girme düşüncesi hoşuma gitmiyor,” dedi.

Bear aşağıda akan nehre bir baktı, sonra kararını verdi. “Birkaç dakika daha devam edelim, çok zorlaşırsa döneriz.”

Arky, “İlerlemeye sen de var mısın, Tue?” diye sorarak çantasından fenerleri çıkardı.

Tue omuzlarını silkti. “Buraya kadar geldim,” diye karşılık verdi. “Siz olmadan dönmem.”

Çocuklar kaymamak için nereye bastıklarına çok dikkat ederek patikada tedbirli adımlarla ilerlediler. Sonunda çağlayanın arkasında kuru bir tünele ulaştılar.

Çocuklar fenerlerini çıkarıp yakınca, Bear gülümseyerek, “Bence kendimizi kutlamalıyız,” dedi.

Tünel düz ve kuruydu, yukarı doğru uzanıyordu. Çocuklar ilerledikçe çağlayanın sesi uzaklaşıp kayboldu.

Bir süre hızla yürüdükten sonra tünelin sonuna vardılar. Bear önündeki duvarlara eliyle vurdu. “Gerçekten büyük hayal kırıklığı.” Fenerini tavana doğrulttu. “Hah, bakın! Tam görmek istediğim şey: Yukarıdan bize bakan şirin bir kurukafa, üstelik üçüncü gözü de var!”

Arky ve Tue yaklaşıp Bear’ın tam arkasında durdular, fenerlerini sırtan kurukafaya doğrulttular.

Arky, “Gözü pembe,” dedi.

Sonra ayaklarının altındaki yer sarsıldı, zemin açıldı ve çocuklar çığlık çığlığa karanlığa yuvarlandılar.

Ölüm Mağarası

Arky dik bir tünelden aşağı yuvarlandı. Sonra havada uçup sertçe yerdeki bir şeyin üzerine düştü. Çarpmanın şiddetiyle ciğerlerindeki bütün hava boşalivermişti. Soluk almak için çabalayarak doğrulup oturmaya çalıştı. Feneri de yanına düşmüştü, ıışığı bir keçinin iskelete dönmüş leşini aydınlatıyordu! Arky korkuyla iç geçirerek fenerini alıp etrafta gezdirdi. Sanki kayaya kazılmış bir kuyunun içinde gibiydi.

Tue de yanına gelmiş, fenerini düştükleri tünele doğru kaldırmıştı. Arky göz kararı, başının üzerindeki delikten neredeyse üç metre kadar aşağı düşüklerini hesapladı. Soluğunun kesilmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Tuzağın ağzından biraz daha yukarıda, Arky'nin başından yaklaşık beş metre yüksekte tünelin tava-

nı görünüyordu. Tavanda alnında üçüncü bir gözü olan, sırtan, büyük, beyaz bir kurukafa resmi vardı. Üçüncü gözü fenerin ışığında pespembe parılıyordu. Kurukafa sanki ona gülüyor gibiydi. Arky, *aman ne komik*, diye düşündü.

Bear'a bakmak için dönünce onun kolları bacakları iki yana açık, yerde karın üstü yattığını gördü. Bear inliyordu, onun yanında da başka bir keçi ölüsü vardı.

Arky'nin feneri yüzüne vurunca, Bear, "Ben gözümü açmıyorum," dedi. "Biriniz bana burada kapalı kalmadık ve şeytanın boynuzlu kafatasıyla burun buruna değiliz diyene kadar da açmayacağım!"

Tue aksi aksi, "O zaman çok beklersin," diye çıkıştı. "Çünkü korkunç bir delikte ölü keçilerle kapalı kaldık."

Bear, "Biliyordum!" diye inledi. "Burası berbat kokuyor!"

Arky ona aldırmadan fenerini hücrenin düzgün, yuvarlak çeperinde gezdirerek bir çıkış yolu aramaya devam etti. Feneri boynunda boyalı kafataslarından bir kolye, elinde de bir kılıç olan korkunç mavi bir tanrı resmini aydınlatınca, "Bu ne?" diye sordu.

"Ölüm Tanrısı." Tue hafifçe ürperdi. "Adı Yama'dır. Kötüye işaret."

Bear inleyerek fenerini yaktı, yattığı yerde dönüp feneri tavana tuttu. "Pembe gözlü bir kurukafa! Aman, ne hoş! Buraya nasıl geldik?"

Arky, “Hayvanlar için yapılmış bir tuzağın üstüne basmış olmalıyız,” diye açıkladı. Bear’ın kendine gelmeye başlamasına sevinmişti. “Sanırım belli bir yük binince açılacak şekilde yapılmış, örneğin bir adamın ağırlığı kadar. Üçümüz bir arada durunca tetiklemiş olmalıyız, sonra da dik bir geçitten yuvarlanıp buraya düştük.”

Bear ayağa kalkıp telefonunu çıkardı. “Hiç çekmiyor,” diye bağırdı. “Tam da ihtiyacın olunca çalışmaz!”

“Bir çıkış yolu olmalı!” Tue fenerini kullanarak tekrar duvarları araştırmaya başladı. Fenerin ışığı Yama’nın resminde dolaşırken Arky bir gölge fark etti.

Parmağıyla işaret ederek, heyecanla, “Şuraya bakın,” diye bağırdı. “Mavi tanrının yanındaki şey! Manivela mı o?”

Bear hiç vakit kaybetmeden resmin yanına gidip yakından bakmaya başladı. “Kılıç resmine benziyor.” Gölgeyi elledi. “Ama... Haklısın! *Gerçekten* manivelaymış! Acaba neye yarıyor?”

Arky ve Tue bir ağızdan, “Sakın çekme!” diye bağırdılar.

Bear, “Ay, pardon,” dedi. Bear’ın ne yaptığını merak ederek bir an sessizlik içinde korkuyla beklediler. Sonra az önce düştükleri tünelden bir gacırtı geldi. Garip bir gurultu, şarılta sesi oldu, sonra Arky

dehşetle tünelden fışkıran bir suyun duvarlardan aşağı aktığını gördü.

Arky korkudan tizleşmiş bir sesle avazı çıktığı kadar, “Manivelayı yerine it!” diye bağırdı.

Tue ve Arky Bear’ın yanına koşup çılgınca itip çekmeye başladılar ama manivela hiç yerinden kıpırdamıyordu. Suyun akışı hızlanmıştı, birkaç dakika geçmeden hücre bellerine kadar suyla dolmuştu. Su yükseldikçe yüzeyde kalmak için yüzmeye mecbur oldular.

Tavandaki üç gözlü sırtan kurukafa giderek yaklaşıyordu.

Birkaç dakika sonra su tavana kadar çıkacak ve içeride hava kalmayacaktı. Tue daha şimdiden iki kere suya gömülmüş ve fenerini düşürmüştü.

Soluk soluğa, suyun üstünde kalmak için çabalararak, “Ben pek iyi yüzemiyorum,” dedi, “onun için elveda.”

Bear da nefes nefese, “Boğulacağız,” dedi. “Üzgünüm, çocuklar.”

Arkadaşlarını duyan Arky’nin göğsü daralır gibi oldu. Acaba o da veda etmeli miydi? Fenerini Bear’a çevirince çocuğun gözlerinin dehşetle irileştiğini, kesik kesik soluk aldığını gördü. Korku dolu düşüncelerinin arasında Arky bir çıkış yolu aramaya devam ediyordu. Fenerini korkunç kurukafaya çevirdi. Kurukafa öyle yaklaşmıştı ki neredeyse dokunabilecek

gibiydi. Vahşı suratındaki üçüncü gözün etrafı pembeye boyanmıştı. Arky o anda bir delik gördü!

Delik, üçüncü gözün siyah göz bebeğinin ortasındaydı. Oyma cevizle hemen hemen aynı büyüklükte gibiydi.

Arky, “Pembe!” diye bağırdı. “Çabuk! Bear, sırt çantamdan uğurlu taşı çıkar. Sakın düşürme! O da pembe! Şu deliğe sokmamız gerek.”

Su onları sırtan kurukafayla yüz yüze getirmek üzereydi. Arky Tue’nin suyun yüzünde kalmasına yardım ederken Bear da Arky’nin sırt çantasıyla uğraşmaya koyuldu. Suyun tavana varmasına son birkaç saniye kala oymayı çantadan çıkarmayı başardı ve üçüncü göze soktu.

Tavanla aralarında kalan küçücük boşlukta Arky’nin hayatında duyduğu en rahatlatıcı tıkırtı yankılandı.

Sanki biri dolu bir küvetin tıkacını çıkarmış gibi bir gurultu sesi geldi. Su döne döne alçalmaya başladı, çocukları da çekti. Arky daha düşünmeye fırsat bulamadan suyla birlikte deliğin dibindeki bir giderden emilip foş diye başka bir bölmeye fırlatıldılar. Taş bir kapı arkalarından gürültüyle kapandı, su kesildi ve çocuklar titreyerek ayağa kalktılar.

Adaletin Kılıcı

Kavanoz şeklinde bir mağaranın dibindeydiler. Yukarıda bir yerden ışık süzülüyordu. Önlerinde bir heykel duruyordu. Arky iç geçirerek, “Yine Yama!” dedi.

Bu seferki Yama üç metre boyunda, şişman ve çok çirkindi. Pörtlek gözlerinde vahşi ve tehditkâr bir bakış vardı. Korkunç çenesinden dışarı iki sivri fildişi uzanıyordu, uzun dili edepsizce dışarı sarkmıştı. Boynundaki kolyede gerçek kurukafalar diziliydi. Elindeki gümüş kılıcın ucunu ayaklarının dibinde duran, ejderha oymalı altın bir silindire doğru uzatmıştı.

Arky silindiri aldı. Kapağını çevirerek açıp içinde rulo halinde duran parşömeni çıkardı. Deriyi dikkatle açınca parlak renklerle boyanmış bir harita görüldü.

Bear sevinçle Arky'nin sırtına vurarak, "Bakın, şurası Uğur Tapınağı!" diye bağırdı. "şu da şelale!"

Haritada buzul da görünüyordu. Sırtlarında yak-ların taşıdığına benzer yk heybeleriyle buzula doğru yürüyen adamlar çizilmişti. Dirseklerinin altından kıvrılan tahta askılar yükü omuzlarına kadar dağıtıyordu. Ellerini sırtlarında kavuşturmuşlardı.

Haritada, buzuldaki büyük bir kıvrımın yanında iğne gibi sipsivri bir kayalık görünüyordu. Sivri kayanın daha yukarısında, buzulun içinde, mavi boyalı büyük bir daire, dairenin içinde de altın kutular vardı.

Arky, "Hazine haritası!" dedi. "Hazinenin nerede saklı olduğunu bulduk."

"Ama buradan nasıl çıkacağız?" dedi Bear.

Arky haritayı tekrar kıvrıp silindir muhafazasının içine koydu. Çocuklar pırıl pırıl duvarları inceleyerek bir çıkış yolu aramaya başladılar.

"Yukarıdan ışık geliyor, demek ki dışarıdan çok uzakta olamayız." Tue sanki kendi kendini inandırmaya çalışır gibiydi. "Eminim bir çıkış yolu olmalı."

Arky mağaranın duvarlarını inceledi. "Ama o ışığa kadar tırmanmanın hiç yolu yok," dedi. "Parmanın ucuyla tutunabileceğim bir çıkıntı bile yok."

Bear, "şu ana kadar bulduğumuz her şeyin bir anlamı vardı," diye hatırlattı. "Etrafa bakın. Büyük olasılıkla mezardaki gibi burada da gizli bir kapı vardır. Bir ipucu bulmamız gerek."

Tue, “Doktor’un beynine ihtiyacımız var,” dedi. “Tarihi onun kadar bilmiyoruz.”

Bear, “Ama burayı büyükler olmadan bulduk,” diye itiraz etti. “Dışarı da çıkabiliriz!”

Tue ıslak giysilerini çekiştirerek, “Ben çok üşümeye başladım,” dedi, “çok da yorulдум.”

Arky de titriyordu. Küçücük mağarada dişlerinin takırtısı duyuluyordu. Karanlık ve buz gibi su bütün gücünü alıp götürmüştü. Boynunda kafataslarından bir kolyesi olan kötü bakışlı Yama heykelinin de cesaretine cesaret kattığı söylenemezdi.

Bear sonunda kendini kaybetti, ayağını yere vurarak “Ölüm, ölüm, ölüm!” diye bağırdı. “Cengiz Han’dan nefret ediyorum!”

Tue bir anda “Ölüm!” diye bağırarak fırlayıp ayağa kalktı. “Düşünün! Keşişlerin mezarlığında gizli kapıyı altın gözlü kurukafalar sayesinde bulmuştuk.” Eliyle duvarlara deli gibi vurmaya başladı. Bear da fırlayıp Tue’nin yanına koştu, bütün çatlakları tekmelemeye, tırnaklarını her çıkıntıya geçirmeye başladı.

Arky de volta atarak düşünmeye çalışıyordu. Korku ve öfkenin faydalı olmadığını biliyordu. Annesi ona, dağa tırmanırken korktuğu zamanların çok olduğunu birçok defa söylemişti. Bir keresinde bir halat kopmuş, birkaç saat boyunca bir uçurumda asılı kalmıştı. Korkunca derin derin soluk alma-

sını ve korktuğu şeyi kafasından atmaya çalışmasını söylemişti. Arky soluk almaya ve çözüme odaklanmaya çalıştı.

Arkadaşları duvarlara deli gibi vurmaya devam ederken Arky'nin aklına bir şey geldi. "Duvarları bırakın, heykele bakın," dedi.

Sakin sesi diğer iki çocuğu durdurdu. Bear heykele doğru atıldı, yüz yüze gelene kadar tırmandı. Tanrının dev dirseğinde dengede durmaya çalışarak, "Oldukça normal görünüyor," dedi.

Tue, "Boynunda asılı olan ne?" diye sordu.

Bear korkutucu kolyeyi çıkarıp aşağı kayd. Yere oturup kafataslarını birer birer incelemeye koyuldu. "Kemik," dedi. "Yalnızca kemik ve diş! Ne gizli bir anahtar var ne de başka bir şey. Çıkmaza girdik."

Arky düşünmeden sıırtmaya başladı: Bu söz durumlarına tam uyuyordu.

"Bir de siz bakın." Bear takırdayan kurukafaları bir kenara fırlattı. "Bakın bakalım benim atladiğim bir şey var mı."

Arky, "Senin bu tanrı hakkında bilgin var mı, Tue?" diye sordu. "Başka bir şey yapıyor mu? Yalnızca insanları mı öldürüyor?"

Tue, "Ha, Yama insanları öldürmez," dedi. "Ölüm tanrısıdır ama aynı zamanda adaleti de sağlar."

Bear, "Bu kadar şey atlattıktan sonra burada ölürsek adaletsizlik olur," dedi.

Arky, Yama'nın elindeki kılıcı inceleyerek, "Bizim kültürümüzde Adaletin Kılıcı diye bir kavram vardır," dedi, "kılıcı bir melek tutar." Kılıcı tanrının elinden çekip aldı. Kılıcın çelik ağzı hâlâ yeni gibi keskindi. Kabzasında bir kurukafa vardı. Arky kurukafayı çevirmeye çalıştı, ama kabza tek parçaydı. Arky kaşlarını çatarak, "Oynamıyor!" dedi.

Çocuklar heykeli incelemeye devam ettiler. Arky mavi parmakları teker teker itip çekerek oynayıp oynamadıklarını kontrol etti. Ne yazık ki hepsi sert metalden yapılmıştı. Bear elleri kıvırmayı denedi ama onlar da hareket etmedi. Arky tanrının kocaman mavi göbeğine bakıyordu. Göbek deliği de büyük ve derindi.

Aklına küçükken annesinin yaptığı bir şaka geldi. Arky annesine, *neden göbek deliğim var?* diye sormuştu.

Annesi de gülererek, *popon düşmesin diye!* demişti.

Arky heykelin göbek deliğine daha yakından baktı. Anahtar deliği gibi derindi. Parmağını içeri soktu. Gerçekten de çok derindi! "Çok garip," dedi.

Bear heyecanla, "Anahtar deliği!" diye bağırdı. "Peki, anahtar nerede?"

Arky, "Çağlayanın arkasına geçtiğimizden beri bütün ipuçları kafataslarında gizliydi, dedi. "Heykelin boynunda da kurukafalar vardı. Kurukafa, kurukafa!"

Tue, “Kılıçta da bir kurukafa var,” diye fikir yürüttü.

Bear, “Kılıca yandan bakarsanız bir anahtar olabilir,” dedi. “Bir şeye yaramayacak olsa Cengiz Han buraya neden bir kılıç koydursun ki?”

Arky kılıcı dikkatle çevirdi. Kabzayı koca tanrının göbeğine soktu. Kabza deliğe oturdu. Arky kılıcı çevirdi. Çocuklar heykelin kaidesi üzerinde döndüğünü ve arkasında bir tünel belirdiğini görünce gözlerine inanamadılar. Tünelin ucunda ışık vardı. Arky mağaradan çıkmadan kılıcı heykelin göbeğinden çıkarıp aldı, kolunun altına soktu. Bear da içinde harita olan altın silindiri taşıyordu. Hep birlikte ışığa doğru koşmaya başladılar.

Doktor ve çocuklar Leopar Dağı’ndan mucize gibi bir macerayla kurtulup gelince Fong ve adamları büyük bir şok geçirmişlerdi. Polisin peşlerine düşeceği korkusuyla saklandılar. Kaçıp kendilerini kurtarmaya çalışabilirlerdi ama Rulec daha yaptıkları işin parasını vermemişti. Kaygı içinde neler olacağını beklemeye başladılar.

Sonunda Rulec Fong’u görüşmeye çağırdı.

“Şansımız varmış,” dedi. “Profesör Steele taçtan ve elden kimseye söz etmiyor. Başlarına gelen olayı da bildirmedi. Polis peşinizde değil.” Rulec masası-

nın gözünden birkaç bin dolar çıkarıp Fong'a verdi. "İşte paran. Şimdi şehirden uzaklaş, ağzını da kapalı tut."

Fong paraya bakarak, "Hepsi bu kadar mı?" dedi. "Sana getirdiğimiz şeyler milyonlarca dolar eder."

Rulec'in gözlerinde sert bir bakış belirdi.

Fong adamın yılan gibi bakışı karşısında titredi.

"Bana yalnızca sorun getirdiniz, öldü dediğiniz insanlar ölümden dönüp geldiler! Dua edin ki bu başarısızlığınız yüzünden geride iz bırakmamak için hepinizi öldürtmedim. Fikrimi değiştirmeme neden olmayın. Hemen şehri terk edin! Yoksa ağabeyin ölüp cehenneme gitmediğine bin pişman olur!"

Fong öfkeden köpürerek arabasıyla şehir dışına çıkarken yolun kenarında kirli ve ıslak üç çocuğun yürüdüğünü gördü. Çocukları hemen tanıdı. Yürüyüşleri tuhaftı, sanki ceketlerinin altında bir şey saklamaya çalışır gibiydiler. İlgisi kabarmıştı.

Dönüp çocukları güvenli bir uzaklıktan takip etmeye başladı. Çok geçmeden rüzgâr Arky'nin ceketini savurunca Fong bir an bir kılıç görür gibi oldu. Birkaç dakika sonra Bear tökezleyip düştü ve yere parlak bir silindir yuvarlandı.

Fong arabasını yolun kenarına çekip çocukların hazineleri ceketlerinin altına saklamaya çalışmasını seyretti. *Bu çocukları bir süre gözleyeyim bakalım,* diye düşündü. *Belki bana Rulec'ten daha iyi para verirler.*

Cengiz Han'ın Kayıp Hazinesi

Akşamüstü otele dönen çocuklar konuştuklarını kimse duymasın diye gürültülü bir köşede oturdular. Harikulade haritayı büyük bir dikkatle incelediler.

Bear haritayı internette bulduğu güncel bir haritayla karşılaştırarak, “Buzulun oldukça yakınından geçen bir yol var,” dedi.

Arky de, “Haritadaki iğne gibi sivri kaya yoldan pek uzak değil,” diye ekledi. “Sırların Bekçisi bugün bu kadar yakında büyük bir yol olduğunu bilse ne kadar şaşırırdı kim bilir?”

Bear, “Bulduklarımızı kimseye anlatmasak olmaz mı?” dedi. “Şimdilik. Kimse bugün ortadan kaybolduğumuzu fark etmediyse bence yarın da gidebiliriz. Yalnızca bir günlük yiyeceğe ve yağışlı hava giysile-

rine ihtiyacımız var. Yarın herkes işe gider gitmez kaçabiliriz.”

Arky, “Kılıcı da yanımıza almalıyız,” dedi. “Yine anahtar olarak kullanmamız gerekebilir.”

Bear hak vererek başını salladı.

Tue, “Buzulun üzerinde yürümek için çivili özel ayakkabılara ihtiyacımız olacak,” dedi. “Şehir merkezinde öyle şeyler satan bir dükkân var.”

“Sorun değil.” Bear gülümsedi. “Yarın saat dokuzda Doktor’la üvey babam mezara gittikten sonra buluşuruz.”

Arky de, “Eğer hazineyi bulursak ailemizden gizli işler çevirmemizi affederler,” dedi.

Ertesi sabah çocuklar bir süre kimseye görünmemeye çalışarak ara sokaklardan ilerlediler. Sonra Tue yeterince uzaklaştıklarını düşünerek hurda gibi bir taksi çevirdi. Sürücü, çocuklara tuhaf tuhaf baktı ama yine de arabaya aldı. Az sonra şehrin dışına çıkıyorlardı.

Arky, “Umarım gece de aynı kolaylıkla döneriz,” dedi. “Yol uzun. Sürücüden akşam gelip bizi almasını mı istesek?”

Bear, “Hayır,” dedi. “İşimiz ne kadar sürer bilmiyoruz. Bugün son özgür günümüz, sonuna kadar faydalanalım.”

Buzula yaklaşınca Tue sürücüye onları bırakmasını söyledi. Adamın parasını verip iğneye benzeyen sivri çıkıntıya doğru yürümeye başladılar.

Bir süre sonra, buzulun erimeye başlayan yüzeyinde yengeç gibi yan yan ilerlemeye çalışıyorlardı. Yüzeyde su birikintileri vardı. İki yandaki dik dağ yamaçlarının arasından geçerken çocukların yoluna çukurlar ve derin çatlaklar çıkıyordu. Yeni çivili ayakkabıları sayesinde kaymadan ilerleyebiliyorlardı ama Arky her adımda ayaklarını buza saplamak zorunda kalıyordu. Güneş yükselmeye başlarken haritada gördükleri çıkıntıya yaklaşmışlardı.

Arky kılıcı da taşıdığı için yürümekte iyice zorlanıyordu. Bir süre sonra kılıcı kemerinin altına soktu ama kılıç sallandıkça bacağına vurup canını sıkıyordu. Sık sık kayıp düşüyor, eldivenlerin içine işleyen soğuktan parmakları karıncalanıyordu.

Çıkıntının yakınlarında, buzulun dar bir kıvrımına geldiler. Köşeyi dönünce karşlarına parçalanmaya başlamış buzdan dimdik bir duvar çıkıp yollarını kesti. Yarın dibinden bir su akıyor, gurultular çıkararak ayaklarının dibinde bir deliğe girip kayboluyordu.

Arky hayal kırıklığı içinde, “Buraya çıkmak için tırmanış malzemesi ve buz kazması gerek,” dedi. “Malzemelerimiz olsa bile tırmanmak çok tehlikeli olurdu çünkü buzul eriyor.”

Bear ısrarla, “Ama haritaya göre hazine daha ileride!” dedi.

Tue, “Cengiz Han hazinesini saklayalı yüzlerce yıl olmuş,” dedi. “Birinin bütün ipuçlarını bulmasının bu kadar uzun süreceği aklına gelmemiştir. Herhalde hazinesinin ölümünden birkaç yıl sonra bulunacağını düşünmüştür.”

Arky düşünerek, “Yüzlerce yıl,” dedi. “Buzullar hareket eder. Kimi yılda bir metre gider, kimi günde birkaç metre. Hazine de buzulla birlikte yer değiştirmiş olmalı. Sandığımızdan daha yakında olabilir.”

Tue, “Eğer buzulun yeri çok değiştiyse hazine nehre sürüklenmiş olabilir,” dedi.

Tue ve Bear üzüntüyle etrafa bakındılar.

Arky, “Buraya kadar geldik,” dedi. “Daha pes etmeye niyetim yok. Etrafa bakalım. Buzdan çıkmış bir şey bulabiliriz. Hiçbir şey bulamazsak dönüp haritayı yetkililere teslim ederiz. Onlar hesaplamaları yapıp sonra da aramaya gelebilirler.”

Bear, “Ayrılıp dağdan düşen büyük kayaların arkasına bakalım,” diye bir öneride bulundu.

Çocuklar buzdan uçurumun çevresinde ipucu aramaya başladılar. Arky pes edip kirli buzlara bakmayı kesmek üzereydi ki Tue bağırdı. Yakında bir yerdeydi ve deli gibi el sallıyordu. Arky sendeleye sendeleye arkadaşının yanına gitti.

Tue buzda dar bir yarığı gösteriyordu. Dağ yamacının yanında bir yerdeydi. Dibinden incecik bir su akıyordu. Tue, “Çatlak, kayaların arkasına doğru devam edip gidiyor,” dedi.

Bear da yanlarına gelip içeri baktı. Tavanı ve çeperleri inceleyerek, “Sağlam görünüyor,” dedi. Bir adım attı. “Yukarıdaki buzdan içeri bol ışık giriyor.” İlerleyerek bir köşeyi döndü ve buzların arasında gözden kayboldu.

Arky de derin bir soluk alıp peşinden gitti. Arkasından gelen Tue’ye, “Buzun çökme olasılığı nedir?” diye sordu.

Tue fısıldayarak, “Konuşmazsan şansımız artabilir,” diye karşılık verdi.

Çocuklar buzulun içine doğru ilerlediler. Arky’nin içinde sanki camdan bir heykelin içinde yürüyormuş gibi tuhaf bir his vardı.

Çatlağın içinde ilerledikçe buzdan yol genişlemeye başladı, artık içeri daha fazla ışık giriyordu. Kendilerini buzdan bir mağaranın içinde buldular. Önlerinde yine mağara ağzına benzer başka bir açıklık daha vardı. Bear kendinden emin adımlarla içeri girip gözden kayboldu. Ardından, içeride tüyler ürpertici bir çığlık yankılandı.

Arky Bear’ın peşinden koşunca onu yüzünde gözlerine inanamayan bir bakışla, eliyle karşıyı işaret eder halde buldu. Arky arkadaşının bakışlarını ta-

kip etti. Buzun içinde donup kalmış adamlar vardı. Kalın yünlü giysiler içindeydiler, göğüslerinde hâlâ kanla ıslanmış, koyu renk yerler vardı. Başlarında derin yaralar görünüyordu. Bear'ın ayaklarının dibindeki buza kılıçlar, oklar, bıçaklar saçılmıştı. Terk edilmiş silahların arasında haritadakilere benzeyen eski sırt çantaları, heybeler vardı.

Arky öyle dehşet içindeydi ki ne hareket edebiliyor, ne de konuşabiliyordu. İskeletler ve mumyalar başka bir şeydi, yüzlerce yıldır buzun içinde korunmuş, katledilmiş adamlar görmek başka.

“Hazineyi bulduk!” Tue'nin soluğu ağzından bir bulut gibi çıkıyordu.

Arky ürpererek donmuş cesetlere arkasını dönüp bakışlarını buzdan mezarın daha ilerisine doğru çevirdi. Önündeki buz mağarası, erimiş buzların suyuyla kayganlaşmıştı. Dışarıdaki güneş her şeyi yeşil ve gümüş rengi parıltılara boğuyordu. Daha Arky'nin sırtının ürpertisi kesilmeden, buzulun biraz daha içine doğru ilerleyince karşılarına başka bir manzara çıktı.

Karşılarında tavana kadar yığılmış fil dişleri ve mücevher işli top top ipekler duruyordu. Bunların yanında bir tahta sandık yığını vardı. Sandıklardan bazıları kırılmış, yere tunç ve altın sikkeler saçılmıştı. Demir şeritlerle sarılı kutuların kırık yanlarından zümrüt, yakut, safir ve elmaslar, altın kolyeler parlı-

yordu. İnce ince işlenmiş resimlerle süslü, deri ciltli nefis kitaplar üst üste dizilmişti. Her biri milyonlarca dolar edecek olağanüstü ince işçilikle yapılmış halılar kat kat yığılmıştı. Heykeller, el işi silahlar ve yeşim taşından çiçekler vardı.

Önlerinde duran şeyi tam olarak anlamaları birkaç dakika sürdü. Arky sandıklardan birinin yanına gidip kapağını kanırtarak açtı.

Tue huşu içinde, “Ne kadar çok!” diye fısıldadı. “Ülkem bir daha asla yoksul olmayacak!”

Bear bir sandıktan dökülmüş büyük bir sikke yığınının doğru bir adım atınca ayaklarının altından korkunç bir çatırtı sesi geldi. Aşağı baktı. “Buz incelmış,” dedi. “Bakın, altımızdan akan su görünüyor. Birbirimize yakın durmayalım, yoksa ağırlığımız buzı kırabilir.”

Arky eğilip çok güzel bir yeşim çiçek ve zümrüt bir broş aldı. “Gitme zamanı,” dedi. “Bulduğumuz şeyler konusunda yalan söylemediğimizi gösterecek kadar kanıtımız var.”

Bu sözler ağızlarından daha yeni çıkmıştı ki arkalarından bir ses geldi. Arky döndü. Mağaraya ellerinde tabancalarla Fong ve iki adam daha girmişti.

Mağaradaki hazineleri görünce Fong’un gözleri iri iri açıldı. Tabancasını sallayarak çocukları itip geçti, uzanıp avucunu mücevherlerle doldurdu. Diğer adamlar da hazinelere doğru atıldılar.

Adamların gördükleri zenginliklere daldığını fark eden Arky yavaşça girişe doğru süzüldü. Bear ve Tue de onu takip ettiler. Neredeyse mağaradan çıkmak üzereydiler ki Fong onları hatırlayıp döndü.

“Durun!” diye bağırdı. “Duvara yaslanın.” Tabancasını doğrulttu.

Bear, “O silahı burada ateşlersen tavan üzerine çöker,” diye bağırdı.

Fong silahını indirdi. Gözleri parlıyordu. “Haklı olabilirsin! Aferin, akıllı çocuk! Belki sizi dışarıda vursam daha iyi olur.” Ceplerine mücevher tıktıran adamlara döndü. “Durun!” diye bağırdı. “Önce şu veletlerden kurtulalım da konuşamasınlar. Sonra hazineyi ayırırız. Buraya istediğimiz kadar gelip gider, kral oluruz.”

Adamlar dönüp tutsaklara sırtarak elebaşlarının yanına gittiler.

“Mağaradan çıkın.” Fong tabancasını çocuklara doğru salladı, üç adam tehditkâr bir tavırla çocukların üstüne doğru yürümeye başladılar.

Arky, adamlar adım attıkça buzun ayaklarının altında çatlamaya başladığını fark etti. Fong üzerinde durdukları buzun inceliğini fark etmemişti. Arky, Şu buz bir kırılrsa, diye düşündü. *Bir saniyecik oldukları yerde durmalarını sağlayabilsem...*

Sonra aklına umutsuz bir fikir geldi. Belindeki gümüş kılıcı çekip havada savurdu.

Fong güldü. “Bana bununla mı saldıracaksın?” Alaycı bir kahkahayla Arky’ye doğru bir adım attı. “Koca kılıçlı sıksa çocuk!” Arkasındaki adamlar da güldüler.

Arky kabzayı iki eliyle sıkıca kavrayarak kılıcı havaya kaldırdı.

Fong, “Çok korkunç,” diye alay etti. Silahını Arky’ye doğrulttu. Arky bir adım ilerleyince, “Her şeyi göze alıp seni burada vururum,” dedi. “Onun için indir o kılıcı!”

Arky, “İndiriyorum,” diye bağırarak kılıcı bütün gücüyle ince buza indirdi. Kılıç buza saplandı. Fong bir şey yapamadan Arky bütün gücüyle asılıp kılıcı arkaya doğru çekip büktü. Sonra da bıraktı. Kılıç ileri geri sallanmaya başladı. *Flop! Flop! Flop!*

Kılıcın titreşimi buzda Arky’nin önünden başlayan bir çatlak yarattı. Çatlak korkutucu bir hızla Fong’a doğru ilerledi, Fong neler olduğunu anlayamadan bir saniye buza baktı. Anladığında ise iş işten geçmişti.

Fong’un ayaklarının altındaki ince buz yarıldı. Fong çatırdayarak kırılan buzdan aşağıdaki derin, buz gibi suya düştü. Düşerken silahı ateş alınca tavandan koca bir buz parçası kopup yanındaki ince buz tabakasına düştü. Kopan buz kırıkları diğer adamların üstüne sıçradı, ayaklarının altındaki buz parçalandı. Onlar da suya düştüler.

Ağır giysileri ve ceplerine doldurdıkları mücevherlerin ağırlığı adamları aşığı çekiyordu, silahlarını atıp suda çırpınmaya başladılar.

Fong çocuklara, “Yardım edin!” diye yalvardı. Diğer adamlar da parmaklarıyla buzun kenarına tutunarak çıkmaya çalışıyorlardı ama onlar parmaklarını geçirdikçe buz kırılıyordu.

Bear buzdaki çatlağın hazine dolu mağaraya doğru ilerlemesine bakarak, “Fazla yaklaşırsak biz de düşeriz,” dedi.

Tue üzüntüyle, “Birkaç dakika içinde ölürlers,” dedi. “Su bedenlerinin bütün sıcaklığını emer.”

Arky, “Ölmelerine izin veremeyiz,” diye bağırdı. “Biz canavar değiliz.”

“Şunları alın!” Bear eliyle ipek halıları gösteriyordu. “Buzun üzerine yayın. Sonra etrafta bulduğunuz ipleri birbirine bağlayın. Adamları halıların üzerine çekersek ağırlığı yayabiliriz. Halılar onları buzun üzerinde tutabilir.”

Çocuklar işe koyuldular. Birkaç saniye içinde halıdan bir platform yapmışlardı. Adamlardan birine ip attılar. Adam tam başı suya gömülmek üzereyken ipi yakaladı. Çocuklar adamı yavaşça yüzeye çektiler. Adam ıslak ve ağırdı, sudan çıkarmak için üç çocuğun birden çekmesi gerekti ama adam çırpınmayacak kadar bitkin düşmüştü. Adam halının üzerine çıkınca Tue adamın ellerini bir iple arkasında bağladı.

Dönüp diğer adamı kurtardılar, onu halının üzerine çekerlerken Fong suya gömüldü. Güçlkle hareket ederek tekrar yüzeye çıktı. İnilti gibi zayıf bir sesle, “Yardım edin,” dedi. Çocuklar ip atıp onu da buzun üzerine çektiler.

Sonunda tir tir titreyen üç tutsakları olmuştı. Adamların saçlarından buzlar sarkıyordu, dudakları morarmıştı. Tue, “Hızla hareket etmelerini sağlamalıyız!” dedi. “Hareketsiz oturlarsa donarak ölürler.”

“Onları çalıştıralım.” Bear gülümsedi. “O zaman ısınırlar.” Çıkışa doğru gidip kayboldu, bir dakika sonra iki eski kılıçla döndü. “Sırtlarına kılıç dayayıp yürütelim!” Kılıçlardan birini Fong’un suratına doğru salladı. “Kalk ayağa!”

Fong söyleneni yaptı. Gözlerindeki saldırgan bakış kaybolup gitmişti, soğuktan öyle titriyordu ki Arky adamın kemiklerinin takırtısını duyabiliyordu.

Arky büyük mağaranın girişinde yerde duran heybelere bakarak, “Benim başka bir fikrim var,” dedi. “Onlara biraz iş yaptıralım. Sırtlarında ağır bir yük olursa buzuldan inene kadar bastıkları yere dikkat etmeleri gerekir. Düşerlerse bir daha kalkamazlar!” Adamlara öfkeyle baktı. “Son şansınızı da kullandınız, onun için ne diyorsak yapın!”

Bear ve Tue, Arky’nin aklından geçeni anlayarak gülümsediler. Onlar da haritada Cengiz Han’ın ha-

zinesini yük hayvanları gibi sırtlarında buzula taşıyan adamların resmini görmüşlerdi. Koşup üç eski heybe getirdiler.

Bear kılıcını kıpırdamasın diye Fong'un gırtlığına dayadı. Arky eski heybeyi Fong'un sırtına bağladı, dirseklerine tahta bir çubuk geçirerek ağırlığı omuzlarına dağıttı, adamın kolları tahta çubukla hareketsiz hale gelmişti, elleri de hâlâ arkadan bağlıydı. Çocuklar diğer iki hayduda da aynı şekilde koşum vurdular.

Sonra buzda çok dikkatle yürüyerek mücevherler, kolyeler, süs eşyaları, altınlar ve zincirler toplayıp adamların sırtındaki heybelere yüklediler. Adamlar iyice yüklenince kılıçlarını arkalarına dayayıp onları mağaradan dışarı doğru yürütmeye başladılar.

Buzuldan ağır ağır inerlerken Arky onlara doğru gelen kalabalık bir grup gördü. Üniformalı adamların arasında Doktor, Lord Wright ve İs'i ayırt etmesi fazla uzun sürmedi.

Bear, "Polis!" diye bağırdı. "Sanırım başımız dertte."

Vedalaşma

Çocukların tutsaklarını polis hemen devraldı. Arky o anda bir fotoğraf makinesi olmadığına çok üzüldü; tutsakların sırtlarındaki heybelerde neler olduğunu görünce polis memurlarının yüzündeki hayreti çekmeyi çok isterdi.

Tue, “Bizi nasıl buldunuz?” diye sordu.

Doktor, “Sizi buzula bırakan taksici gazetelerdeki resimlerinizden hepinizi tanımış,” dedi. “Mezara gelip bize nereye gittiğinizi söyledi.”

İs de, “Sizin yanınızda küçük bir rehberden başka kimse olmadan buzula tırmanmanızın tehlikeli olacağını düşünmüş,” diye ekledi. “Ayrıca üç adamın sizi takip ettiğini görmüş. Aralarından birini de tanıyormuş ama kötü bir sebeple. Anlaşılan taksici bir iki yıl önce soyulmuş, hırsızın suratını da

hiç unutmamış. Başınızın dertte olduğunu anlamış, onun için de bize haber vermeye gelmiş.”

“Otelden gizlice kaçtınız.” Doktor’un sesi sinirli çıkmaya başlamıştı. “Benim sözümünden çıktınız, ölebilirdiniz.”

“Ama bak neler bulduk!” Bear eliyle hazineyi gösterdi. “Bize kıyamazsın.”

Doktor çok sert bir tavırla, “Bunu otelde konuşuruz,” dedi.

Bear ve Tue başlarını öne eğdiler ama Arky başını kaldırıp baktı. İs’in gözlerinde güler gibi bir parıltı görmüştü. Doktor da İs’e gülümsüyordu.

Görevli polis memuru, “Çok önemli bir şey bulmuşlar,” dedi. “Orduya haber veriyoruz, hazinenin kalanını onlar çıkarır. Bu buluntunun bütün ülkeye faydası olacak!”

Doktor elini Arky’nin omzuna koyup rahatlatmak ister gibi sıktı. “Zamanla affedilebilirsiniz,” dedi. “Ama şimdilik kendinizle fazla övünmeyin.”

Kâhya Richard çocukları otelden alıp Moğolistan’ın başkenti Ulan Batur’a gitmek üzere havaalanına götürdü. Richard uzun boylu ve çok kibar bir adamdı ama uçakta Bear’ı yanına oturttuğu için çocuk Tue ve Arky’yle hiç konuşamadı. Oturduğu

yerde azıcık kıpırdar gibi olsa Richard hemen ayıplar gibi bir kaşını kaldırıveriyordu.

Arky önlerindeki birkaç gün boyunca planlanan etkinlikleri düşündükçe heyecanını bastıramıyordu. Moğolistan başkanı Cengiz Han'ın mezarının ve hazinesinin bulunmasını kutlamak için resmi bir davet düzenlemişti ve herkes davetliydi. Arky'nin annesi Alice tırmanışını bitirmişti ve Alaska'dan geliyordu. Arky annesine yaşadıkları maceraları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Annesi onlarla çok gurur duyacaktı. Bear'ın annesi Linda da gala gecesine katılmak için film çekimini bırakacaktı, Arky Bear'ın buna çok şaşırdığını biliyordu. O da birkaç gün içinde başkente gelecekti. Arky gerçek bir film yıldızıyla tanışacağı için çok heyecanlıydı.

Tue de yol boyunca çok heyecanlı görünüyordu ama onun kafasındaki düşünceler başkaydı. Lord Wright Tue'ye devlet görevlilerinin ailesini çadırlarından alıp davet için başkente getireceğini söylemişti. Arky Tue'nin annesiyle babasının karşılarda görevlileri görünce çok şaşıracığını biliyordu. Ne telefonları ne de televizyonları olduğu için Tue'nin maceralarından da başardığı şeylerden de o ana kadar hiç haberleri olmamıştı.

Tue birden dönüp Arky'nin omzuna dokundu. "Annemle babam başkanla tanışacaklar! Büyük bir davete katılacağız. Bu duyulmamış bir onur. İnanamıyorum."

“Ben de inanamıyorum.” Arky gülümsedi. “An-nem sizlerle tanıştığına çok sevinecek.”

Çocuklar otel odalarına güzelce yerleştikten kısa bir süre sonra Alice geldi. Richard’ın katı ifadeli yüzüne şöyle bir bakar bakmaz çocukların sorumluluğunu üstlenmeyi teklif etti. Bu teklif, haftanın kalanı boyunca izinli sayılan Richard’ı da Bear’ı da çok sevindirmişti, Arky hangisi daha mutlu görünüyor emin olamıyordu.

Tören başlamadan ve Doktor yanlarına gelmeden biraz zamanları vardı, Alice bu süreyi şehrin görülmeye değer yerlerini gezerek değerlendirmeye karar verdi. Çocukları bir dağın ortasında yer alan çok güzel bir göle, kayalara oyulmuş şahane heykeller görmeye ve şehirdeki birkaç tapınağı gezmeye götürdü.

Sonunda Tue’nin ailesi de geldi, devletin konuğu olmak ve pahalı restoranlara gitmek çok hoşlarına gitmişti. Ama Arky her şeyden çok oteldeki asansörü kullanmaktan hoşlandıklarını görüp çok eğlendi. Tue’nin annesiyle babası o güne kadar hiç asansöre binmemişlerdi.

Ne zaman bir yere gidecek olsalar, Tue’nin kız kardeşi düğmelere basmak için en önden fırlayıp asansöre ilk binen olmaya çalışıyordu. Asansör du-

rup yeni bir katta indikleri zaman Tue'nin annesiyle babasının hayretle bağırması Arky'yle Bear'ı gülmekten öldürüyordu. Oteldeki diğer konuklar rahatsız olduğu için Alice, Tue ve kız kardeşine bütün düğmelere basmamalarını söylemek zorunda kaldı.

Sonunda davet gecesi geldi. Bear gergin ve kaygılıydı çünkü annesi geç gelecekti, Bear onu parti başlamadan göremeyeceklerini biliyordu.

Doktor, Lord Wright ve İs o akşamüstü helikopterle gelmişlerdi, o saatten beri de herkes hazırlanmakla meşguldü. Doktor ve Lord Wright şık birer takım elbise giymiş ve papyon takmışlardı.

Alice, Bear ve Arky'nin takımlarını daha önce almıştı. Çocuklar yeni elbiseleri, gömlekleri, kravatları ve ayakkabılarıyla çok şık olmuşlardı. Alice ikisinin de kıyafetini kontrol ettikten sonra önce Arky'nin, sonra da Bear'ın kravatlarını bağladı. Richard ifadesiz bir yüzle onun işini bitirmesini bekledikten sonra Bear'ın kravatını hemen çözüp özel bir şekilde tekrar bağladı. Alice'e, "Buna Windsor tarzı denir," diye açıklama yaptı. "Beyefendiler kravatlarını böyle bağlar ama bu gece için çocuklara aslında birer papyon kravat gerekirdi."

Alice kızarınca Arky ve Bear gülmeye başladılar. Alice mahcup mahcup, "Hiç bilmiyordum," dedi. "Ben açık hava giysilerinden daha iyi anlıyorum."

Tue'nin ailesi odalarından ulusal giysiler içinde çıktılar. Tue'nin saç tıraşı Arky'nin çok hoşuna gitmişti; başının iki yanı ve tepesi kazınmış, önde kısa bir kâkül ve arkada uzun bir kuyruk bırakılmıştı. Aynı babasına benzemişti. Mavi ipekten, dik yakalı bir kaftan giymiş, beline geniş bir kuşak takmıştı. Arky arkadaşının Cengiz Han'la ilgili bir filmden fırlamış gibi görüldüğünü düşündü. Tue'nin kız kardeşi ve annesi de saçlarını ince ince örmüş, başlarının tepesine dolamışlardı ve üzerlerinde çok güzel elbiseler vardı.

Alice uzun, mavi bir tuvalet giymişti. Boynunda yeni bir gümüş kolye vardı. Arky annesinin çok güzel görüldüğünü düşündü. Doktor Alice'i görünce gözleri parladı.

Hepsi otelin girişinde toplanıp resmi arabaları beklemeye başladılar, İs de eteğinde simli işlemeler olan siyah bir elbiseyle yanlarına geldi. Herkesin gözleri gurur ve sevinçle parlıyordu. Arabalara binip davete gitmek için sabırsızlanıyorlardı.

Yazlık saraya geldikleri zaman ışıklar yanıp söndü ve herkes onları alkışlarla karşıladı. Resmi görevliler Doktor'la Lord Wright'ı hemen alıp götürdüler, Arky ve Bear da kendi başlarına eğlenmeye başladılar. Dolaşan garsonların taşıdığı tepsilerdeki

yiyeceklerden atıştırıyor ve bahçede çalan müziğin tadını çıkarıyorlardı.

Önemli konukların sayısı o kadar çoktu ki Arky hareket edemiyordu. Kalabalığın arasında gazeteciler ve fotoğrafçılar da vardı. Mezarı buldukları manastırın başkeşişi Moğolistan başkanıyla fotoğraf çektiriyordu. Tue'nin babasıyla annesi başkanın arkasında durmuş, bütün bu kaynaşmayı hayretle seyrediyorlardı. Cengiz Han'ın kitabını bir gün önce resmi bir törenle başkana sunmuşlardı, başkan da onları Değerli Mezar Bekçileri ilan etmişti. Tue'nin annesiyle babası kendilerine hayat boyu gelir getirecek bu unvanı şaşkınlık ve sevinçle kabul etmişlerdi.

Yüzü gururla pembeleşmiş olan Tue, “Ne büyük bir kutlama!” diye bağırdı. Boynunda Moğolistan başkanının verdiği bir madalya asılıydı.

Doktor Arky'nin annesinin elini tutuyordu. Alice de çok gururlu ve mutluydu.

İs, kendisine Ulan Batur Müzesi'nde küratörlük görevi veren valiyle konuşuyordu. İlk görevi mezar da bulunan hazinelerden bir kısmını Amerika'dan başlayarak dünya turnesine çıkarmaktı.

Bear'ın annesi birkaç dakika gecikmeyle geldi. Çevresi durmadan resmini çeken fotoğrafçılarla sarılıydı. Özel bir uçakla ve kendi basın ekibiyle gelmişti. Üzerinde ünlü bir tasarımcının elinden çıkmış sarı bir tuvalet vardı. Resimlerin güzel çıkması için

gölümsemesini hiç bozmuyordu. Kucağında dev bir pandayla Bear'a koşup oyuncağı oğlunun eline tutuşturdu ve sarılıp kameralara poz verdi.

Arky, Bear'ın ona bakışından ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu. Eşi Lord Wright da gelince Linda Bear'ı yanında gururla sürükleyerek başkanın yanına gitti. Flaşların parıltısı gözleri kör ediyordu.

Arky, "İnanamıyorum," diye mırıldanarak yanlarından geçen bir garsonun taşıdığı tepsiden bir kanepe daha aldı.

Tue de, "Bear'a üzıldüm," dedi. "Annesi onu pek anlamıyor."

Arky arkadaşına hak vererek, "Hatta kaç yaşında olduğunu bile bilmiyor," dedi. "Panda ha!"

Doktor, "Basının onu ne kadar sevdiğine baksanıza," dedi. Yüzünde ayıplar gibi bir bakış vardı. "Zavallı Bear'ın sanki yer yarılsa da dibine girsem der gibi bir hali var."

Alice'in de canı sıkılmışa benziyordu. "Zavallı Bear," dedi. Çatılmış kaşlarıyla Doktor'a doğru eğilip kulağına bir şey fısıldadı.

Doktor, "Lord Wright'la konuşayım," diyerek Arky ve Alice'in yanından ayrılıp arkadaşını aramaya gitti.

Arky kazandıkları başarıya sevinmesi gerektiğini biliyordu ama birdenbire kendini üzgün hissetmeye

başlamıştı. Bu davetten sonra herkes evine dönecekti. Bear İsviçre'deki yatılı okula gidecekti. Tue çadırından çok uzaklarda, başkentte kalacaktı. Arky ise eve dönüyordu. Arkadaşlarını görmek istese de bu maceraların üstüne okul pek sıkıcı gelecekti.

Bear sonundan annesinden kurtulup Arky'yle Tue'nin yanına geldi. Kolunun altında bir paket vardı. "Size veda etmek zorundayım," dedi. "Annem beni kendi kaldığı otele götürüyor. Yarın da gidiyoruz." Paketi Tue'ye uzattı. "Senin okulla ve ailenle meşgul olacağını biliyorum, onun için bu hediyemi kabul et. Bir bilgisayar. Kamerası var, okulunda internet de vardır. Ne zaman istersen benimle ya da Arky'yle konuşabilirsin, birbirimizi televizyondaki gibi ekranda görebiliriz."

Tue paketi alıp gülümsedi. "Sizi görmek hoşuma gider," diyerek eğilip teşekkür etti. "Bence birbirimizden hiç kopmayalım." Bilgisayarı bırakıp Bear'a sarıldı.

Bear Arky'yle vedalaşırken Doktor'la Alice çocukların yanına geldiler. Doktor elini Bear'ın omzuna koydu.

Tue ağzı kulaklarına vararak eğilip onlara selam verdi. "Bir bilgisayarım oldu!" dedi. "Böyle bir şe-

yim olacağı hiç aklıma gelmemişti. Arkadaşım Bear'ın hediyesi!”

Bear üzgün üzgün, “Sanırım birbirimizle konuşabiliriz,” dedi. Doktor’la Arky’ye dönüp, “Umarım siz de benimle konuşursunuz,” dedi. “İkinizi de özleyeceğim.”

Arky karşılık veremeden Alice araya girdi. “Bear, İsviçre’deki o okula gitmek istemediğini biliyoruz,” dedi. “Doktor Arky’nin de seni özleyeceğini düşünüyor.”

Arky başını salladı.

Bear omuzlarını silkerek, “Yapacak bir şey yok,” dedi.

“Hayır, var,” dedi Alice. “Lord Wright’la annene başka bir yatılı okula gitsen olmaz mı diye sorduk. Bizim yaşadığımız yere yakın bir okul var. Senin alıştığın kadar lüks bir okul olmayabilir ama iyi bir okul, bizim eve de arabayla yarım saat mesafede.”

Arky annesiyle babasının aklından geçeni anlayarak, “Yani tatillerde gelip bizde kalabilirsin,” diye lafa karıştı. “Hatta istersen hafta sonları bile gelebilirsin.”

“Harika olur!” Bear bu teklife belli ki çok şaşırmış, çok da sevinmişti.

Doktor, “Hem Lord Wright bir dahaki yaza bana Orta Amerika’da bir iş teklif etti,” dedi. “Bir müzeyle çalışarak bazı Aztek kutsal kuyularında araştırma yapacağım. Müzenin araştırma için parası yokmuş

onun için üvey baban bir fon ayırmış. İşim bitince Alice sizi getirir, *gerçek* turistler gibi gezip Aztek ve Toltek harabelerini görürüz. İster misiniz?”

Arky’nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Ben isterim!” diye bağırdı. “Aztekler! İnsanların kalbini çıkarırlarmış.”

Bear Arky’ye döndü. “Öyle mi?”

“Ayrıca insanları yanardağlara atarlarmış, kuyulara da altın atarlarmış—bir sürü şey!” Arky bir dahaki maceralarını düşünürken heyecanlanıyordu.

Arky Moğolistan’ın başkentinde kutlamalara katılırken Rulec de malikânesine dönmüş, Cengiz Han’ın tacıyla Ölümün Eli’nin karşısında dikiliyordu. İki nesne pırıl pırıl bir gümüş muhafaza içinde yan yana duruyordu.

Rulec eli alıp mermer bir masanın üzerine yerleştirdi. Heykelin şahane ayrıntılarına, ince ince işlenmiş tırnaklara ve cilde hayranlıkla baktı. Eli çevirdi. El, tehditkâr parıltılar saçarak altındaki çubuğun üzerinde fırıl fırıl döndü. Parmak, boşluğu gösterecek şekilde durdu.

Rulec, “Her zaman yanı başında bir hain olsun, Doktor Steele,” diye beddua etti. “İşini iyi yapıyorsun ama madem artık Lord Wright namına çalışıyorsun, bundan sonra gözüm üzerinde.”

Karşınızda Arky Steele.

Arky Steele on iki yaşında ama yaşitlarına göre oldukça sıra dışı bir yaşamı var. Arky babasıyla birlikte antik hazineler ve efsaneler peşinde dünyayı dolaşıyor. Onları her zaman bir adım geriden izleyen, kötü yürekli milyarder Goran Rulec de hazinelere daha önce ulaşmak için elinden geleni yapıyor.

Arky ve babası, Moğolistan'a yaptıkları gezide, karanlık güçleriyle bilinen efsanevi Ölümün Eli'nin peşine düşüyorlar. Ama yalnız olmadıklarını çok geçmeden anlayacaklar...

**Sırlarla dolu bir coğrafyada,
nefes kesen bir macera...**

